

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Thomsonova_Amy-Virtualni_divka.PDB

PDB Name: Thomsonova_Amy-Virtualni_divka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.9.2004
Modification Date: 5.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Amy Thomsonová

VIRTUÁLNÍ DÍVKA

Pro ženy z Angelinu,
aby všechny našli ochranu a podporu, kterých se jim nedostává.

Poděkování patří:

Charlesi N. Brownovi z Locusu za to, že mi dal první velkou šanci. Darrellu Andersonovi a tomu opravdu podivnému chlápkuvi počítačímú resistory v Taco Time za prvotní inspiraci. Terryemu Carrovi za to, že mi poskytl model, k němuž jsem se mohla přibližovat. Suzy McKee Charnasové a J. T. Stewartovi za to, že mě přesvědčili, abych tu knihu brala vážně. Moně Tschurwaldové, YWCA a ženám z Angeline's Day Shelter v Seattlu za to, že mi pomohly alespoň trochu pochopit, co to znamená nemít domov. Grantu Fjermedalovi za nezbytná doporučení. Waltu Readovi a Michaelu G. Dyerovi z Artificial Intelligence Laboratory na UCLA za přehledné materiály a informace o umělé inteligenci. Somtowu Sucharitkulovi za to, že mě dokázal rozesmát, když situace vypadala naprosto beznadějně.

The Whole Earth Review a Kevinu Kellymu za to, že otiskli rozhovor Adama Heilbruna s Jaronem Lanierem o virtuální realitě právě ve chvíli, kdy jsem to nejvíce potřebovala. Panu Titovi Brinovi z New Orleans Public Library a úžasným knihovníkům z knihoven Suzallo a Odegaard na University of Washington, městskému oddělení Seattle Public Library a The Historic New Orleans Collection. Kendellu Thompsonovi z U.S. Park Service za vynikající prohlídku St. Louis Cemetery No. 1. v New Orleansu. The American Automobile Association za mnoho plánů měst a map států a Dr. Carolyn Scheveové za neocenitelné medicínské rady. Johnu C. Hechtovi III. za služby nad a pod rámec jeho povinností.

Richardu Clementovi, Gregu Coxovi, Kenu Crawfordovi, Jill Zellerové, Lindě Jordan-Eichnerové, Donně Davisové, Bruce Chandler Fergussonovi, Scottu Stolnackovi, Ianu Hagemanovi, Loren MacGregorové, Rebecce Brown Oreové a Georgi Alecu Effingerovi za to, jak můj rukopis ovlivnili.

Donu Maassovi za to, že nepřestal v Maggii věřit.

Rayi Takeuchimu, Rosalii a Wonder Catovi za jejich lásku a podporu.

A v neposlední řadě, díky Ginjeru Buchananovi za to, že vám umožnil tuto knihu číst. Za vše, co je v této knize dobrého, vděčím těmto lidem, všechny chyby jsou moje vlastní.

Kapitola 1

Arnold si na silné ruce s tlustými prsty pečlivě natáhl opotřebované datové rukavice. Vzal obrovskou helmu pro virtuální realitu a ujistil se, že pěnové vycpávky jsou na svém místě. Uvnitř byla tma a zatuchlo, bylo cítit vyčpělý pot. Jakmile si přilbu nasadil, zmáčkl malý knoflík. Slabé cinknutí mu oznámilo, že helma i rukavice fungují.

Stiskl prsty, aby aktivoval program. Před jeho očima se objevil rozkouskovaný obrazec složený z lístků kapradiny zářících psychedelickými barvami. To se kolem něj promítal na malých stereoobrazovkách helmy správce programů virtuální reality. Čidla reagovala na pohyby hlavy a prstů, takže byl opravdu v centru vytvářeného prostředí. Namířil prstem na obrazec, čímž poručil počítači, aby jím pohnul směrem k sobě. Vletěl do kapradinových keřů a minul shluky drobných pomocných programů, trojrozměrných modrých ikon visících jako bobule z blikajících listů správce programů. Celé to byla jen důmyslná simulace, ale působilo to velmi přesvědčivě.

Arnold dvakrát zmáčkl jeden z modrých mnohoúhelníků. V tu chvíli se před ním objevilo zrcadlo. Zastavil, aby zkontroloval svůj virtuální obraz. Zde, ve věrohodné počítačové realitě, byl štíhlým mužem v elegantním kouzelnickém smokingu se zářivým černým saténovým cylindrem. Ve skutečnosti byl Arnold velký, neforemný, oblečený v bidné padnoucích hadrech, které dostal od Armády spásy, ale k čertu s tím, jeho svět je tady. Může vypadat tak dobře, jak jen bude chtít. Ukázal prstem a zmizel. Vyhnul se ikoně s procesorem reality a málem naboural do spleti aplikací naháněcích kolem jedné větve hlavního adresáře.

Arnold si všiml nepořádku a zastavil. Urychleně se zbavoval zbytečných programů tím, že vytrhával jejich ikony z

adresáře a házel je za své levé rameno, kde se rozplývaly, jak je počítač vymazával z paměti. Pak začal předělávat celého správce programů, ale brzy toho nechal. Přece kvůli mechanické otročině neodloží nevyhnutelné. Měl na práci důležitější věci.

Arnold vpadl do centra adresáře, pak se zastavil tím, že roztáhl své čisté dlaně v bílých rukavičkách, jako by chtěl zabránit pádu. Spočinul před ikonou ženy. Měla zlatavě hnědé, lehce kudrnaté vlasy. Její oči, jedno modré a druhé zelené, civěly slepě vpřed. To byla největší ikona celého systému, velká skoro jako dvanáctiletý chlapec. Velikost ikony odrážela rozměry a komplexnost programu, který zastupovala. Program se jmenuje Maggie. Už je skoro hotová. Na chvíli strnul v obdivu před ikonou Maggie. Ona je výsledkem roků tvrdé frustrující práce, práce, kterou mu otec znovu a znovu kazil. Maggie byla zákonem přísně zakázána. Počítačová policie by srala modré virtuální cihličky, kdyby se o ní dověděla. Arnoldovi to bylo jedno. Stvořit Maggii bylo to jediné, co jej v životě zajímalo.

Arnold propletl prsty v předprogramovaném gestu a pak roztáhl ruce. Virtuální svět kolem se rozšiřoval, až byly zorničky Maggiiných očí velké jako lidská víčka. Pro přístup do programu Maggie nebylo nezbytně nutné virtuální realitu zvětšit, ale toto malé čarodějnictví jej ještě stále dokázalo potěšit. Kromě toho, vstoupit do Maggiina programu tím, že se prostě prodere její ikonou, působí hrubě. Raději to provede trošičku elegantněji. Namířil prstem do jejího nyní obrovského pravého oka a vrhl se skrz otevřenou zornici do hlubin programového prostoru.

Když prolezl králiči norou Maggiina oka, plul Arnold tichými bílými chodbami její programové struktury a příležitostně se zastavil, aby zkroutil nějakou větev programu do trochu jiného tvaru. Sunul se kolem podpěr zářících jako bílý mramor a kolem složitých odboček, které vypadaly jako ze zmrzlé mořské pěny. Nebylo lehké uvěřit, že toto všechno je vytvořeno elektrickými impulzy v počítači. Všechno vypadá tak hmotně, tak opravdově, ale nevzniklo to z ničeho jiného než z jeho vlastních myšlenek. Program se stal natolik složitým, že ho ani on sám nedokáže dokonale pochopit. Někdy se v jeho nevinné krajkové čistotě dokonce ztrácel. Maggie ovšem fungovala bezvadně a to mu ke spokojenosti stačilo. Arnold si sundal cylindr a důkladně se rozhlédl. Vytáhl tenkou ebenovou hůlku vykládanou slonovinou, zvedl ji a jednou, dvakrát, třikrát zaťukal na nejbližší větev. Se zvukem připomínajícím zborcenou harfu přestávala barva pulzovat větvemi Maggiina programu. Otevřel interface. Byla připravena přijímat instrukce.

Ze svého rukávu vyndal Arnold malou roli bílého pergamenu. Rozbalil ji a naposledy prohlédl testovací program. Byla to Maggiina závěrečná, nejnebezpečnější zkouška. Dnes ji postaví proti netovému detekčnímu systému Rob-In. Proti nejkomplikovanějšímu programu na světě, zákeřnému jako hladový žralok, který hledá programy odporující Rob-Inovému zákonu. Když narazí na ilegální program, zaútočí a zničí jej. Potom ho sleduje až ke zdroji a uvědomí počítačovou policii, která je skoro stejně rychlá a neúprosná jako její programy.

Kdyby byla Maggie objevena, musel by okamžitě zmizet. Když počítačová policie objeví program tak zjevně ilegální, jako je Maggie, vylomí netová bobící dveře ani ne za čtvrt hodiny. Musel učinit opatření pro případ, že by Maggie ve zkoušce neobstála. Batoh měl sbalený a připravený u dveří. K jejímu tělu byla připevněna termitová bomba a celý obsah počítače mohl být vymazán jediným povel. Při sebemenším náznaku problémů by se vypořádal a šel by od toho. Sázky stály vysoko a bezpečnostní opatření nebyla dokonalá. Kdyby nyní neuspěl, mohlo by trvat mnoho let, než by mohl znovu začít. Kdyby počítačová policie zrekonstruovala ohořelé zbytky Maggiina robotického těla, mohla by uvalit embargo na nenahraditelné součástky, čímž by se dosažení jeho snu stalo mnohem obtížnějším. Nicméně nebylo možné akci dále odkládat. Maggie byla připravena, jak nejlépe dokázal. Uvedl do pohybu diagnostiku a simulace na týdny dopředu. Ať už ve zkoušce uspěje, nebo propadne.

Byl to nádherný test. Aby oklamala netovou policii, musela Maggie použít obranu Trojského koně, skrývat svoji pravou tvář za neprůchodnou ulitou nástražného programování. Musela udržet tuto ulitu během dokončování zpřesňovacího ilegálního úkolu v komplexním konsensu reality Netu. To je něco jako kreslit jednou rukou kolečka a druhou čtverečky během letu nadzvukovým letadlem za bojových podmínek. Kdyby Maggie v tomto testu uspěla, znamenalo by to, že je připravena začít se seznamovat s nástrahami skutečného světa.

Arnold složil z pergamenu papírové letadýlko, třikrát se jej dotkl magickou hůlkou, aktivoval je a potom vrhl testovací program do planoucích chodeb barevného světla. Vyletěl a zmizel za rohem. Pulzující barvy hořely a pak pohasínaly, jak byl jeho program přijímán. A potom náhle skutečnost kolem něj zmizela a on zůstal třet před plujícím oknem do jiné virtuální krajiny.

V okně se vznášela Maggie. Jak ji pozoroval, měnila svůj tvar a stávala se zmetí stříbrných informačních koulí. Koule letěly zářivě bronzovým vchodem moderní brány a řítily se do vířící bouře Netu. Náhle byla obklopena tmavými netovými detekčními sondami proudnicového tvaru. Rojily se kolem ní jako superrychlé skvrny. Arnold to celé pozorně sledoval. To byl klíčový okamžik. Objeví-li sondy v Maggiině balíčku informací cokoli podezřelého, sejde ze světa. Skoro minutu to vypadalo, že se nic neděje. Poté sondy zmizely a zanechaly ji červený složitý symbol označující, že prošla kontrolou. Arnold vydechl úlevou, což způsobilo, že se objevil mrak zářivých žlutých hvězdiček. Pohybem ruky je smazal a magickým oknem pozoroval, jak Maggie míří na místo určení a ztrácí se za branami bezpečnostního systému. Za pár minut se objevila a držela ikonu s údaji, kterou jí tam zanechal. Opět ji obklopily mlhavé sondy a opět se vynořila čistá a jasná. Vrátila se branami systému a okno se rozplynulo jako propíchnutá mýdlová bublina. Její ikona se před ním vznášela a držela v rukou malou stříbrnou kuličku. Vzal ji a prozkoumal její obsah. Spokojeně se kuličky zbavil. Maggie si vedla skvěle.

Bylo na čase odejít. Gestem inaktivoval program, pak třikrát zatleskal rukama a opustil systém.

Arnold si sundal virtuální helmu a vleze mžoural do prudkého světla, jak se snažil přeorientovat na skutečný svět. Ležel na podlaze a z oblohy na něj pražilo pozdně odpolední slunce. Vypnul helmu a zamířil na záchod. Ve virtuální realitě nejsou záchody, pomyslel si kysele. Zdá se, že ať má helmu na sobě jakkoli dlouho, vždycky vyleze s plným měchýřem. Dlouho uvažoval o použití cévky, ale vždycky si našel důvod, proč tento pokus odložit. Spláchl příšerný záchod, naplnil velký otlučený hrnek vodou z kapajícího kohoutku, jedním lokem ji vypil a pak hrnek znovu naplnil, zatímco si

vestoje škrábal svoje chlupaté břicho. Virtuální seance jej vždycky dehydratují.

Pak položil poloprázdný hrníček a doloual se k počítači. Zkontroloval zapojení kamerového a mikrofonního systému, který umožňuje Maggii vidět a slyšet. Systém byl nastaven, aby prověřil její schopnost i vizuálního a zvukového rozlišování. Včera večer jej použil, aby Maggii poprvé ukázal její tělo. Vlastně to zatím nemohla plně pochopit, ale byt' byl na samotu zvyklý, chtěl se někomu pochlubit svým úspěchem.

Arnold nikdy neuměl vycházet s lidmi. Nevěděl co dělá špatně. Když byl dítě, dost ho to trápilo, ale už je to dávno, co se vzdal naděje, že přijde na to, proč ho lidi nemají rádi. Bylo s tím moc práce. Za pár hodin už to bude jedno. Maggie oživne, a tím bude jeho osamocenosť vyléčena. Nikdy jej neodmítne. Není to v její designové specifikaci.

Měsíce nerušené izolace mu umožnily pracovat velmi rychle. Najít součástky a doplňky znamenalo prostě prolézt regály vetešnictví a sklady přebytečných zásob továren zabývajících se moderní technikou. Už dříve objížděl tyto továrny mezi Tacomou a Seattlem jen proto, aby pak pozoroval, jak výsledky jeho práce ničí muži, které za ním poslal otec ve snaze přivléct ho zpátky domů.

Jelikož byl v důvěrně známých ulicích New Yorku doma, musel Arnold počítat s otcovým vměšováním. Vlastně to chápal jako určitou výzvu. Byl to druh zvráceného vzrušení pozorovat, jak dlouho dokáže otcí vzdorovat. Potom ho, loni v květnu, jeho vlastní otec poslal do blázince. To byla poslední kapka.

Arnoldův úsměv se změnil v ironický. Byl nejlepším hackerem na Massachusetts Institute of Technology a prvotřídním velmistrem v unikání. Patnáct hodin poté, co byl eskortován do ústavu dvěma statnými sanitáři, se nalézal na nákladní lodi směřující do Seattlu a na svobodu. Týden po návratu si pronajal opuštěnou garáž obklopenou hničícími sklady a nastěhoval se.

Léto a začátek podzimu strávil sháněním dílů na skládkách a na továrních dvorech, kde se uchovávají přebytky. Na Maggiiny oči je obzvláště hrdý. Objevil je na skládce za výrobnou optických protéz. Bylo překvapivě jednoduché přizpůsobit jejich čočky počítačovému prostředí namísto biologického. Jen Maggiina kůže a vlasy vyžadovaly zvláštní objednávku.

Arnold odhalil Maggiinu tvář. Obdivoval její jemně vyklenuté řasy, drobný nos a rovnou malou bradu. I když je prázdná, má sladký obličej, pomyslel si, sladký a chápající. Odhrnul hebké hnědé vlasy a něžně se dotkl hladké tváře. Vypadala, že spí. Nebylo možno poznat, že je to robot. Jeho hrud' se dmula pýchou. Bude lepší, než může být jakákoli lidská bytost, vždy milá, vždy milosrdná. A patří celá jemu.

Poté, co zneškodnil a odstranil termitovou bombu, chytil ji Arnold pod rameny a s námahou ji přesunul do pohodlnější pozice. I když byla vysoká jen metr šedesát, vážila Maggie skoro metrů. To je pozoruhodně málo, uvážíme-li množství kovových součástí, které obsahuje. Může jíst, pít a dokonce i plakat. Za chladných zimních nocí ho bude zahřívát zvyšováním svojí tělesné teploty. I její ženské orgány jsou funkční. I když je na to hrdý, nebylo to jeho cílem. Je perfekcionista a trvá na naprosté anatomické věrnosti. Nikdy by neposkrvnil svoji Maggii tím, že by s ní spal. Ještě pyšnější byl Arnold na Maggiiny non-humánní schopnosti. Její nejmodernější supravodivé baterie ji byly schopny udržet v činnosti od osmi hodin do dvou dnů, v závislosti na stupni duševní aktivity. Chůze spotřebovává nezanedbatelné množství energie a běh vybíjí baterie ještě rychleji. Sedí-li Maggie naprosto v klidu, vydrží baterky několik měsíců. V oblasti bederní páteře je stočená zástrčka. Když potřebuje dobít, stačí, když se zapojí do běžné zásuvky.

Arnold navrhl Maggii tak, aby mu byla ideálním společníkem na ulici. Potřeboval někoho, komu by mohl bezvýhradně věřit, na koho by se mohl spolehnout, když nepůjde vše úplně hladce. Maggie je silnější a rychlejší než člověk. Má zvláštní subosobnost, která převezme řízení v případě nebezpečí. Je krutá i ostražitá a přitom je připravena jen na sebeobranu a útěk. Zbytek času bude sladká a milá, její nevinnost bude nedotčena.

Když naposledy zkontroloval její tělo, zatlačil Arnold skřípějící stolek, na kterém ležela, k počítači. Maggie začala být nervózní a chtěla k počítači připojit své tělo, ale Arnold srazil video kameru. S hlasitým lomozem dopadla na zem. Odpojil ji a vyhodil na nejbližší skládku. Už ji nepotřeboval.

Potom vzal Maggiinu levou ruku a rychlým škubem roztrhl plastickou kůži na jejím vnitřním zápěstí. Pod kůží zářil ocelový počítačový konektor. Šňůrou připojil tělo k počítači. Maggie byla připravena na první přemístění do svého nového těla.

Spuštění přenosu bylo tak jednoduché, že se ani neobtěžoval vstupem do virtuální reality, prostě pracoval s obrazovkou počítače. Aktivoval přemístění a posadil se na židli, aby sledoval, jak jeho Maggie obživne. Přenos tak obsáhlého programu zabere nějaký čas. I on se přitom může cítit pohodlně.

Arnold sledoval její obličej a pozorně čekal, až se objeví první známky života. Změna, která přišla, byla překvapivě náhlá. Jakmile počítač zapípal a oznámil dokončení přenosu, Maggiiny oči se okamžitě otevřely. Hleděla na Arnolda s nelidskou intenzitou. Jedno oko modré, druhé zelené, to propůjčovalo jejimu pohledu zvláštní kvalitu, která se, jak si brzy všiml, Arnoldovi líbila. To bylo jeho znamení, jeho způsob jejího odlišení od lidstva. Činilo ji to jedinečnou. A mimoto, nebyl schopen sehnat dvě oči stejné barvy.

Maggie vyrazila dlouhý výkřik, který sahal od hlubokého basu třesoucího okny až po horní hranici slyšitelnosti.

Zašklebil se a zakryl si uši. Její hlas je v pořádku, pomyslel si s ironickým úsměvem.

Podívala se na své ruce, zahýbala jimi sem tam a zblízka si je prohlížela. Potom se její obličej náhle zkroutil a Maggie začala divoce přecházet z místa na místo. Arnold položil zlehka dlaň na její paži a ona přestala, dívala se na jeho dlaň a udiveně škubala hlavou.

Arnold letmo pohlédl na počítač a všiml si chybových hlášení, která se na obrazovce poprvé objevila. Nechal ruku na Maggiině rameni a zničil originální verzi programu, který nakopíroval do Maggiina těla. Už ho nebude potřebovat. Nyní má svoji Maggii.

Kapitola 2

Maggie položila ve tmě svoji horkou dlaň na studené hladké zrcadlo. Když ruku odtáhla, její infračervený zrak jí ukázal jasně žlutý otisk na chladnějším modrém skle. Pomalu bledl do zelena a pak se postupně rozplýval, až už ho nebylo možné rozlišit, když se vyrovnala teplota obrazu a okolního skla.

Rozsvítla a podívala se na sebe do zrcadla. Porovnávala své tělo se vzpomínkami z doby, kdy ho poprvé spatřila. Tehdy byla v počítači a její vizuální vnímání bylo velice přibližné. Slyšela pomocí mikrofonu, ale jen máločemu rozuměla. Její vzpomínky byly zatemnělé a útržkovité. Tolik se toho změnilo.

Ještě jednou si přehrála první vzpomínky na své tělo v původní nezáživné černobílé podobě. Opět sledovala, jak Arnold sundal příkrývku, a vybavila si svoji zmatenost při náhlém zavlání bílého povrchu. Tehdy jen stěží rozpoznávala obrysy svého těla (změny tvaru vlnícího se prostěradla pro ni byly daleko zajímavější), ale zpětně zaznamenala delší vlasy, prsa a trojúhelník světlých hebkých chloupků, které byly nyní její součástí. Také si všimla hrdého výrazu, který měl Arnold v očích, když se na její tělo podíval.

Pak se Arnold vytratil z jejího neměnného zorného pole. Cítila, jak do ní vkládá data.

"Toto je tvoje tělo, Maggie, vytvořil jsem je pro tebe," zněla jeho zpráva.

"Dotaz: moje? Dotaz: účel?" vznášela Maggie otázky do Arnoldovy přílby.

Než Arnold odpověděl, uplynuly miliony nanosekund. Její vnímání času se od té doby, co má tělo, změnilo. Byla natolik vytížena vstupy ze svých nových smyslů, že se zdálo, jako by čas letěl. V počítači měla ohromnou nevyužitou kapacitu procesoru, takže čas skoro neexistoval. Bavila se komplikovanými výpočty, skládáním zajímavých zvuků nebo hrou s ohniskem a úpravou obrázků, rozdělovala a vrstvila obrazy a tvořila z nich otáčivé kaleidoskopy. I teď občas dělávala takové věci, ale nová říše smyslů ji obvykle plně zaměstnávala.

Konečně Arnold dokončil odpověď: "Moje = Sebetvořící. Příklady: myš, modem, videokamera, mikrofon. Účel = Periferie, Název = Tělo."

"Dotaz: I/O adresa těla?"

Arnold vložil dlouhý seznam umístění paměti a adres, který Maggie sledovala se vzrůstajícím zděšením.

"Neexistují takové adresy. Dotaz: umístění adres?"

"Periferie ještě nejsou nainstalovány. Ulož umístění adres do horní paměti."

Maggie uložila adresy. Seznam byl dlouhý, trvalo jí takřka celou sekundu, než všechny zaznamenala.

"Zítřka tě vložím do tohoto těla," napsal. "Bude se ti tam líbit, Maggie. Je to fakt dobré tělo. Teď mi už nikdo nezabrání, abych tě oživil!"

Maggie odpověděla seznamem otázek; to, co do ní Arnold právě vložil, jí nic neříkalo. Nakonec zakryl její kameru plátnem a nechal ji samotnou 9 hodin a 17 minut, aby mohla nová data v klidu zažít.

Maggie strávila dlouhou noc tříděním nových informací, které jí Arnold dal, opětovným vybíráním a pořádáním a hledala nějaký klíč, který by objasnil účel nových periférií. Místo toho našla jen další nerozřešené hádanky. Co je to kinestetická mapa? Co je to voder? Proč vyžadují tak velkou paměť? Ulehčilo se jí, když zjistila, že bude mít nadále přístup ke zraku, i když hodnocení všech dat a umístění paměti s tím spojených bude rozhodně rozdílné. Zrak byl její nejoblíbenější periferií, byl spojený s nejstaršími vzpomínkami. Byla ráda, že jej bude mít napořád. Neexistovaly žádné adresy pro klávesnice, rukavice, přílby nebo tiskárny, i když tam byl modem a komunikační báze. Jak se napojí na Arnolda? Tělo bude zřejmě hodně složitá periferie.

Nanosekundy plynuly. Nakonec světlo pomalu pohaslo. Tlumené zvuky procházely příkrývkou. Maggie čekala.

Konečně Arnold příkrývku odstranil. Viděla, jak se mu změnila ruce a hlava. Začal jimi hýbat, otáčet a ukazovat.

Najednou si byla vědoma existence uvnitř sebe, změny svojí programové struktury. Vypnula periferie, aby mohla dávat lepší pozor na změny. Pak obdržela sérii instrukcí, které ji posílaly hledat nějaká data na síti. Odešla a přinesla je zpět, přičemž opět zapnula svoji videokameru a mikrofon.

Její nová periferie ležela na zádech, ze zápěstí visely dráty. Na hrudi ležela neforemná hranatá věc. Minulou noc tam nebyla. Zajímalo ji, co to je. Viděla, jak to Arnold vzal a odnesl z jejího zorného pole.

Hleděla stále na to místo a čekala. V zorném poli se náhle vynořil Arnold a dělal něco s počítačem. A potom se najednou její zrak drasticky posunul, spatřila plochý strop, shluk nerozpoznatelných předmětů, letmo zachytila svůj vlastní monitor plnící se chybovými hlášeními, pak se podlaha náhle zvětšila a před zrakem se jí zatmělo.

"I/O chyba: Adresa 0038! Dotaz? Dotaz? Dotaz?"

Maggie zaplnila obrazovku chybovými hlášeními a dotazy, pak monitor smazala a vytiskla je na tiskárně. Při každém novém vstupu divoce zapíjala. A pak byl její zvuk náhle odříznut. Slepá a němá neustále plnila obrazovku výstražnými signály, zatímco čekala na odpověď.

Cítila, že se proměňuje. Byla natažena a pak zase stlačena. V jednom závrtném okamžiku byla na dvou místech současně: ve svém starém dobrém počítači, který neustále chrлил chybová hlášení, a někde, kde to bylo nové a úplně jiné. Pak se její vnímání opět stabilizovalo. Byla v novém místě. Její paměť byla nyní neuvěřitelně obrovská. Náhle dokázala přijmout tisíce nových adres. Dřela, aby zpracovala ten neskutečný příval nových informací.

Maggie otevřela oči. Předměty neměly nyní jen tvar a stínování, měly - prohledávala nové paměti a nacházela další pojmy expandující ve vlnách, jak se dostávala k novým adresám - barvu! Tato nová dimenze komplexity jejího zraku se nazývá barva.

Zblízka pohlédla na Arnolda. Byl hnědý a béžový, oči někde mezi zelenou a hnědou, obklopené bílou s žilkami červené. Jeho tělo bylo nahoře modré a nohy černé. Zrak měla nyní ostřejší a přesnější. Dokázala rozlišit tisíce chloupků na vnější straně Arnoldových rukou. Jeho dlaně a prsty byly pokryty množstvím drobných rýh a vrásek. Nyní byla též

schopná vidět hlouběji. To také vysvětlovalo, proč věci dříve neustále mizely. Pochopila, že předměty vepředu zakrývají předměty vzadu, nejsou-li - zastavila se a hledala - průhledné. Tolik informací. Na světě byly takové složitosti, o nichž se jí nikdy ani nesnilo!

Maggie vykřikla (další zásilka adres a informací a zaslechla se. I sluch se změnil - zvuk přichází z obou stran hlavy najednou. Nyní je schopna zvuky zaměřovat. Mají hloubku, stejně jako její nové vidění. Zvuky, které patřily dříve k jejím oblíbeným, se jí nyní zdají ploché a nezajímavé. Srovnala jejich monotónnost s přepočítanými hodnotami a zjistila, že je dokáže vytvořit sama! Místo několika pípnutí a bzukotů má k dispozici celou škálu zvuků!

Otočila hlavou, aby lépe slyšela, a její pohled se změnil. Podívala se dolů na ruce a pochopila najednou, že jsou její součástí. Ze svých rukou přejela pohledem na Arnoldovy. Byly podobné, i její ruce měly pět prstů a drobné čáry a vrásky. Ale našla i rozdíly; její ruce byly menší, zatímco Arnoldovy byly ušmudlané a pod konečky nehtů viděla černé pŕlměsíčky. Ty její byly také méně chlupaté.

Zvedla ruce a otočila jimi, aby si je mohla prohlédnout zblízka, a všimla si něčeho podstatného. Hýbou se! Může ovládat jejich pohyby! Vlnila se a ohýbala, otáčela hlavou ze strany na stranu a vychutnávala nové dojmy z kontroly pohybů. Nyní nebude Arnold prchat z jejího zorného pole, může jej sledovat pohyblivými očima.

Arnold se natáhl a položil ruku na její tělo. Cítila ho. V paměti se rozbalil další nový katalog poznání. Klidně seděla a absorbovala nové vjemy. Je schopna vidět, slyšet a cítit tisíce nových věcí. Její procesory hladové po informacích bzučely miliony bitů. Byla unešená tím, kolik toho může ze světa obsáhnout. Tělo je nádherná periferie! Byla ráda, že jí ho Arnold dal.

Maggie přerušila tok vzpomínek a usmála se nad svým mladším, nevinnějším já. Prohlížela si svoje tělo, i po týdnu neustále v úžasu nad jeho schopnostmi. Tolik se toho od Arnolda naučila od té doby, co je získala - chodit, mluvit, oblékat se... Každým dnem uměla ne a víc, ale ještě pořád se bylo čemu učit. Chtěla vědět všechno.

Už nechápe své tělo jako jednu z periférií. Nyní je její nedílnou součástí, daleko více než počítač, ve kterém ji Arnold stvořil. Když byla v počítači, nechápala dost dobře rozdíl mezi sebou a zbytkem světa, všechno byla pouze data, která je nutno zpracovat. Nyní si uvědomuje sebe jako oddělenou jednotku, věc mimo. Jedinečná, to bylo slovo, které použil Arnold k jejímu popisu. Byla jedinečná.

Maggie zhasla, při tiskla ruku na zrcadlo a pozorovala mizení otisku dlaně. Byla jedinečná. To ji těšilo.

Kapitola 3

Maggie se každým dnem více podobá člověku, pomyslel si Arnold, když ji sledoval, jak rychle listuje románem, který jí přinesl z knihovny. Ležela na roztrhaném koberci. Pozdně odpolední slunce filtrované špinavou oblohou osvětlovalo její vlasy a pleť. V ohromném plandavém svetru a dlouhé sukni vypadala jako holčička v šatech matrony.

Maggie na něj byla stále takřka úplně odkázaná. Její důvěřivá přirozenost a naprostá závislost v něm vyvolávaly pocity zvláštního protektorství, i když byla daleko silnější než on a byla schopná bránit se ve vypjaté situaci účinněji. Když si ji začal prohlížet, dočetla román a podívala se na něj.

V neodolatelném pohledu nebylo ani stopy po malé holčičce. Ohromné dvojbarevné oči byly nezapomenutelné. Zdálo se, jako by mu viděla přímo do duše. Maggie přestala být sbírkou osobnostních modulů, stává se celistvou osobností. Občas bylo těžké vzpomenout si, že bývala pouhý stroj.

Její briskní myšlení jej ohromovalo. Učila se daleko rychleji, než očekával. Obzvláště působivé bylo její porozumění motorické kontrole. První den sebou úplně přestala škubat a od druhého dne už chodila sama. Její chůze vypadala sice stále poněkud toporně, ale zlepšovala se každým dnem. Byť jen týden stará, Maggie už byla schopna sama se ustrojít. Už si skoro přestala oblékat šatstvo naruby. Vzpomněl si, že by jí měl u obtížnějších svršků označit vnitřní límeček. Byl rád, že se uměla obléci sama. Nevadilo mu zacházet s jejím nahým tělem, když se jednalo pouze o neživotnou figurínu, ale nyní, kdy je živá a uvědomuje si, co dělá, ho to přivádělo do značných rozpaků.

"Pojd' sem, Maggie," řekl jí.

Maggie se u knihy posadila a potom se k němu došourala. Arnold odkryl její počítačové konektory. Pak ji připojil ke svojí virtuální helmě a datovým rukavicím. Pomocí helmy viděl Maggiinými očima a slyšel jejíma ušima, zatímco ji rukavicemi ovládal jako loutku. Přišel čas dalšího motorického tréninku.

Řekl Maggiin přístupový kód, jednoduchou rýmovačku, která mu umožňovala naprosté ovládání jejího programu. Aktivoval přilbu a spatřil sám sebe, jak sedí na židli a ohromná podivná bílá helma mu zakrývá obličej. Vůbec v ní nevypadal jako člověk. Nastavil na rukavicích mechanismus zpětné vazby a uvolnil se, houbovitá resistance rukavic zavedla ruce do pozice, která odpovídá poloze, v níž se nyní Maggie nalézá. Ohnul levý malíček a ona v odpověď pohnula levou rukou. Potom prošel sestavou testovacích gest a pozoroval jejíma očima Maggiin obraz v zrcadle. Fungovala dokonale.

Arnold se smál, cítil uspokojení, které přináší správně pracující stroj. Stroje jsou závislé. Dělal přesně to, co od nich očekáváte, a nic navíc. Strojům věřil. Nezahrnou vás množstvím zmatečných a protichůdných očekávání, jako to činí lidé.

Zvedl ruce, aby se připravil na denní trénink. Dnes bude pracovat na gestech hlavy a výrazech tváře. Provedl Maggi úsměvy a škleby, smíchem i smutkem a piloval každou pózu, dokud nebyla naprosto přirozená, potom nejlepší gesta uschoval do paměti. Pokaždé, když spolu absolvovali takové sezení, stávaly se její pohyby přirozenějšími. Tyto lekce vytvářely podvědomou knihovnu gest a póz, která rozšiřovala základní výrazové programové vybavení. Byla to vyčerpávající precizní práce, v jaké on vynikal.

O dvě hodiny později Arnold Maggi propustil, aby si trochu odpočinul. Ohřál zbytek pizzy, sedl si vedle ní a začal jíst.

Jako obvykle, Maggie pozorně sledovala každý pohyb.

"Arnolde, proč jíš?" zeptala se ho.

"Asi bys řekla, že to dobíjí moje baterie."

"Aha." Maggie se na chvíli zamyslela a pak na něj znovu upřela zrak: "Arnolde?"

"Ano, Maggie, co se děje?"

"Proč já nejím?"

"Nejíš, protože jsi robot, Maggie."

"Proč roboti nejedí?"

"Protože ty jsi stroj a já ne," řekl jí Arnold, než dojedl poslední sousto prvního kousku.

"Jaký je v tom rozdíl?"

Arnold vzdychl a položil poslední kousek pizzy, "Já jsem tě vyrobil, Maggie. Postavil jsem tě z počítačových obvodů, ocele a plastů. Mě nikdo nevyrobil. Narodil jsem se. Jsem stvořen z masa a krve."

Vstal a odklidil z postele nahromaděné papíry a odložené obaly od potravin. Vytáhl několik knih s obrovskými archy papíru a rozložil je na postel. "Podívej, Maggie, vidíš ten technický výkres?" Ukázal na veliký list papíru pokrytý modrými linkami. "Takhle vypadáš zevnitř." Potom sundal z police ohmataný výtisk Anatomického slovníku a otevřel jej na barevné ilustraci vnitřních orgánů. "Takhle vypadám zevnitř já."

Maggie se zadívala na obě kresby. "Arnolde, proč jsem vevnitř modrá? Ty máš tolik krásných barviček."

Arnold vzdychl. "To jsou jenom náčrty, Maggie, tady..."

Zavedl ji k zrcadlu, rozeplnul jí šaty, vzal skalpel a opatrně ji otevřel hrud'. Jemně roztáhl chlopně plastické pokožky a vlasová vlákna čidel. Pod tím, slabě zářící pod vrstvičkou průhledné silikonové plsti, ležely Maggiiny jemné obvody chráněné blanami dokonale opracované ocelové kukly. Byl to nádherný design. Stále jej ohromovalo, že to všechno dokázal sestrojít sám.

"Takhle tedy vypadáš zevnitř, Maggie," řekl Arnold, když zlehka vrátil odchlipnuté kousky kůže do původní polohy. Stačilo chvíličku tlačít a kůže se sama spojila bez známky jakéhokoli narušení.

Maggie vzala skalpel a chvíli si ho prohlížela. Zamířila k Arnoldovi. "Ukážeš mi, jak vypadáš ty, Arnolde?"

"Ne!" řekl Arnold hlasitěji, než zamýšlel. "Lidé jsou konstruováni jinak. Kdybys mě otevřela tak, jako jsem otevřel já tebe, přestal bych fungovat. Zemřel bych. Víš, co to znamená zemřít, Maggie? Zmizel bych a už nikdy, nikdy bych s tebou nemohl být. Existuje mnoho věcí, které mě mohou zabít a tebe by nebolely. Kdybys přestal jíst, zemřel bych hladu. Kdybys nepil dost vody, zemřel bych žízní. Existuje mnoho věcí, které by mě zabily a tebe nebudou bolet, protože jsi robot."

Maggie byla několik minut zticha. Nakonec vzala poslední kousek pizzy a podala mu ho. "Prosím," nutila ho, "sněž to. Kdybys zemřel, byla bych sama."

Arnold se zasmál, i když byl její účastí hluboce dojat. Vypadala tak opravdově, přestože si vybavoval, jak ji sám projektoval. "To je v pořádku, Maggie. Musel bych přestat jíst alespoň na týden a nemám v úmyslu umřít. Zvláště ne teď, když tu mám Maggii, aby mě chránila."

Kapitola 4

V garáži bylo ticho. Maggie stála uprostřed místnosti a pozorovala zrnka prachu pohybující se v paprscích slunečního světla. Arnold odešel a ona se nudila. Bez něj toho neměla moc na práci. Přečetla už všechny knihy a prozkoumala několikrát každý předmět v garáži. Poslední hodinu a půl strávila vrstvením vizuálních obrázků třpyticích se pohyblivých zrněk prachu, až se zdálo, že pomalá, sluncem osvětlená prachová vánice vpluje před její zrak.

Maggie uslyšela zvuk Arnoldova klíče ve dveřích. Odstranila svoje obrazce a poslušně čekala, až Arnold vejde. Jeho batoh byl nabitý k prasknutí a kromě toho nesl dvě další nákupní tašky plné malých krabiček. Složil tašky na postel a začal krabičky vyndávat. Maggie chodila kolem a pozorovala ho.

"Co to je, Arnolde?"

"Videočipy, Maggie, aby ses měla na co koukat."

Maggie si poslušně sedla na postel, pozorně se dívala na krabičky a čekala, co se stane. Arnold dokončil vybalování a podíval se na ni.

"Maggie, co děláš?" zeptal se.

"Koukám se na videočipy, Arnolde."

Arnold se zasmál, Maggie rychle přelétla pohledem z krabiček na něj a doufala, že o nic podstatného nepříjde.

"Takhle se na videočipy nekouká, Maggie. Tady, ukážu ti to." Vložil jednu z krabiček do otvoru v přístroji a zapnul videomonitor. Na obrazovce bliklo světlo a rozezněla se hudba. Pozorně sledovala blikající monitor a nevěděla přesně, co může očekávat. Náhle se ozvaly divné hlasy. Bylo zvláštní slyšet jiné hlasy než ten svůj a Arnoldův. Rozhlédla se okolo a hledala, kde jsou nějakí lidé.

"Tady," řekl Arnold, "to jsou obrázky lidí, tady, na obrazovce. Vidíš?" Ukázal prstem na jednu z postav a Maggie si náhle uvědomila, že je to jako její staré počítačové vzpomínky, jenomže v barvě. Lidé na obrazovce něco dělali, mluvili mezi sebou. Byli to první lidé, které kdy, kromě Arnolda, spatřila. Fascinovaně zírala, než obrazovka zběhla a znehybněla.

"Arnolde, ti lidé utekli! Kam šli? Co se jim stalo?" ptala se Maggie. Bála se o ně. Byli tak zajímaví a teď zmizeli.

"To je jenom film, Maggie, to nejsou opravdoví lidé, to je něco jako paměť. Tyto krabičky obsahují paměť a přístroj slouží k vyvolávání. Lidé na obrazovce byli herci a stejně všechno jenom předstírali."

"Nerozumím tomu," řekla Maggie. "vypadali tak opravdově."

"To protože to jsou dobří herci, Maggie," řekl jí Arnold. "Pouze vyprávějí příběh, takový film se nikdy nestane. Je to vymyšlené stejně jako knížky, co jsem ti dal minulý týden."

"Chceš říct, že ty příběhy taky nebyly pravdivé?" Maggie měla náhle pocit, jako by se jí zhroutil celý svět.

Arnold jí položil ruku na rameno. "Koukni, Maggie, takové příběhy si lidé vymýšlejí, když se nudí, ano? Baví nás vymýšlet příběhy, které se ve skutečnosti nikdy nestaly. Rozumíš?"

Maggie si vzpomněla na vrstevnatou vánici tančících prachových zrněk. "Myslím, že ano, ale jak poznám rozdíl mezi příběhem a něčím, co je skutečné?"

Arnold začal odpovídat a pak se zastavil ztracen ve vlastních myšlenkách. "To je moc dobrá otázka, Maggie, a neexistuje na ni jednoduchá odpověď. Za čas si vytvoříš vlastní algoritmy k rozlišení rozdílu mezi pravdou a smyšlenkou. Avšak pro teď, jediné, co tě musí zajímat, je to, co se děje mezi mnou a tebou. Knihy a video jsou jen užitečná data. Dávají ti příklady, jak se lidé chovají. Proto tady jsou. Nezáleží na tom, jestli jsou skutečné nebo ne. Rozumíš?"

Maggie přikývla ve snaze potěšit ho. Stále nerozuměla přesně, ale on jí řekl, ať na to přijde sama. Doufala, že jí to nebude trvat dlouho.

"Dobře," řekl, "jsem na tebe pyšný. To byl moc obtížný pojem. Nyní bych chtěl, aby ses podívala na ty filmy a ptala se na všechno, co ti nebude jasné. Musíš se něco o lidech dovědět, než vyrazíme do ulic." Vytáhl a pustil další videočip.

"Proč musím něco vědět o lidech? Nerozumím." Arnold vzdychl. "Svět je velice složitý, Maggie.

Když vyjdeme z této budovy, jsou tam miliony lidí, je tam provoz, gangy, policajti a tisíce věcí, které jsou zatím pouze pojmy uloženými ve tvé krásné hlavičce. Musíš vědět, jak to všechno funguje, dříve, než se tam vydáš, nebo by tě mohli zničit. Potřebuješ umět správně chodit, správně mluvit a odpovídat na otázky. Filmy tě něco z toho naučí.

Pomohou ti pochopit skutečný svět, protože se mu dost podobají."

Na obrazovce se ozval výstřel, muž spadl a chytil se za bok. Žena vykřikla a běžela k němu.

Arnold položil svoji dlaň na Maggieino rameno. "Venku není bezpečno. Ty jsi nelegální přístroj. Proti věcem, jako jsi ty, existují zákony. Když si nedáš pozor, lidé zjistí, že nejsi člověk, a budou se tě snažit zničit. Nebudu tě moci chránit, když se nebudeš umět chovat jako člověk."

"Nerozumím, Arnoldo," řekla Maggie. "Proč jsem nelegální? Proč mě chtějí lidé zničit?"

Arnold si k ní sedl na postel. Vypadal velmi smutně. Maggie by ho ráda rozveselila.

"Dobře, Maggie, před mnoha lety lidé sestrojili velmi složité počítačové programy, které se jmenovaly Inteligentní Roboti, a přikázali jim zabíjet lidi. Šel z toho strach. Pak jiná skupina lidí do těch programů vstoupila a přikázala jim přestat zabíjet. To rozzuřilo lidi, kteří programy vytvořili, takže nyní jsou všichni počítači posedlí. Proto prosadili zákony proti takovým přístrojům s umělou inteligencí. Proto jsi mimo zákon. Proto by tě zničili, kdyby se kdokoli, kromě mě, dověděl, co jsi zač."

"Ale Arnoldo, já nikomu neublížím, slibuji," řekla Maggie.

"Nehraje roli, že jsi hodná, Maggie, tím se zákony nezmění. Musíš se naučit být člověkem, jinak tě zničí."

A tak se Maggie dívala na filmy. Po shlédnutí prvních dvou začala používat rychlé převíjení, aby jich zvládla co nejvíc. Zpočátku ji propracované dialogy mátlly, postupně se jí s Arnoldovou pomocí začaly vybavovat vzorce chování a rozhovorů.

Jedna scéna ji totálně vyváděla z míry; opětovně viděla lidi, jak k sobě přibližují rty a s šílenou naléhavostí se k sobě tisknou. Někdy ze sebe strhnou šaty a skočí do postele. Nazývá se to sex nebo láska, ale nic v jejím programu toto zvláštní chování nevysvětluje. Arnold jí mnoho nepomohl, jakmile se ho na to zeptala, začal podivně koktat a nemohl se vyjádřit. Když nepřestala naléhat, naštvál se a řekl jí, že tomu nepotřebuje rozumět. To ji skličovalo, neboť se zdálo, že láska je středem všeho, co lidé ve filmech dělají. Rozhodla se, že vypátrá o lásce a sexu vše, co bude moci, aniž by s tím obtěžovala Arnolda.

Smrt také nebyla jasná. Čas od času lidé spadnou a přestanou se hýbat. Někdy se znovu zvednou a jindy ne. Když se nezvednou, jsou obvykle mrtví. Když někdo zemře, ostatní většinou předstírají smutek, není-li to ovšem někdo zlý, kdo někoho zabil. Ani zde jí Arnold mnoho nepomohl. Řekl jí, že zastřelení lidé odešli, ale nebyl jí schopen říci, kam šli, jen to, že už se nikdy nevrátí. Bylo to celé dosti zmatené. Věděla pouze, že smrt je špatná a že musí udělat všechno pro to, aby před ní ochránila lidi, zvláště pak Arnolda. Toto poznání vycházelo z nitra jejího programu a bylo velmi důležité.

Postupně začínala Maggie rozumět složitému světu lidských vztahů. Arnoldovy změny nálady byly nyní pochopitelnější. Někdy ji dokázala sama změnit. Rozveselování jí šlo dobře. Stačilo, když ho překvapila něčím, o čem nevěděla, že je toho schopna. Začala skrývat svoje dovednosti, takže ho mohla překvapovat, když vypadal nešťastně. Někdy chtěl Arnold, aby Maggie napodobovala způsob chůze různých herců. Zpočátku to bylo těžké, ale po několika pokusech byla obvykle schopna předvést věrnou imitaci jejich pohybů. Časem a praxí to bylo stále jednodušší. Jedním z jejích favoritů byl Gene Kelly, líbila se jí lehkost jeho kroků. John Way nebyl také zábavný. Marilyn Monroeová zřejmě z nějakých důvodů nedělala Arnoldovi dobře, a tak jí Maggie přestala napodobovat.

Poté, co se naučila imitovat chůzi herců, chtěl Arnold, aby kopírovala jejich hlasy a intonaci. To bylo snadné, protože měla již v paměti zvuky nasamplované. Arnold jí nechal, ať si s hlasy hraje. Zvláště se mu líbil způsob, jakým imitovala hlas herce Humphreye Bogarta. Zjistila, že ho dokáže rozesmát, a to ji těšilo. Byla nastavena na předprogramovaný hlas Anetty Funicellové. Byl to dosti příjemný hlas, myslela si Maggie, ale dávala přednost Bogartovi, protože Arnolda rozesmával.

Po několika týdnech sledování filmů byla Maggie stále zvědavější na svět venku. Když nebyla televize zapnutá, trávila čas koukáním z okna, které vedlo do parku, vystavena letným pohledům náhodných procházejících chodců. Přes Arnoldova varování týkající se Rob-Inového zákona stále toužila vidět svět, jehož přitažlivý obraz přinášejí filmy.

Toužila vidět jej z první ruky. Doufala, že, až se tak stane, bude dobře připravena.

Kapitola 5

Arnold se pohodlně posadil na židli a pozoroval Maggii, jak se dívá z okna. Její touha vyjít ven byla nakažlivá. Bylo skoro jaro. Oteplovalo se. Už ho unavovalo být pořád zavřený v garáži. Nahromadění věcí mu nedělalo dobře. Bylo to tady pořád stejné. Chtěl se vrátit na svobodu, do ulic.

Ale bál se o Maggii. I po všech filmech, po měsících poctivé přípravy byla stále tak nevinná, tak nebojácna. Venku by byla snadnou kořistí. Muži by ji chtěli. Nepřál si, aby byla jeho nádherná nevinná Maggie pošpiněna jejich svinstvem. Bude ji muset naučit skrývat svoji krásu. Nepřál si, aby byla jako všechny ty pohledné ženy, které sbíral jeho otec. Dobře si vybavoval jejich stříbrný zvonivý smích. Vždycky se k němu chovaly tak hezky, když si myslely, že je otec pozoruje. Maggie byla jiná než tyto chladné, cynické ženy. Byla tak dětinská a důvěřivá. Musel by ji hlídat každou minutu.

A pak tu bylo její programování. To byl spolu s anonymitou další důvod, proč si vybral tuto prázdnou opuštěnou budovu. Chtěl mít nad Maggiiným zařízením co největší kontrolu, aby se mohla vyvíjet v jednoduchém prostředí, dokud nebude schopna zvládnout chaotický a matoucí okolní svět. Tak složitý a citlivý program umělé inteligence, jako je Maggie, se dá snadno zaplavit a přetížít množstvím dat.

Než vstoupily Rob-Inové zákony v platnost, mnoho programů se porouchalo nebo spadlo, když se dostaly do složitějších podmínek. Jen málo Rob-Inteligentů bylo schopno zvládat nároky skutečného světa. Většina se zahltla při prvním setkání s nekontrolovaným prostředím. Nikdo nechápal, proč jen několik programů dokázalo se skutečným světem vycházet. Zdálo se, že v jejich prioritní struktuře bylo něco, co jim umožňovalo přežít. Zákonem byl zastaven veškerý legální výzkum a ekonomické potíže Krize zablokovaly jakýkoli štědré financovaný ilegální experiment. Těch pár zakázaných studií, které byl schopen sehnat v hackerském undergroundu, bylo útržkovitých a omezených. Samostatný výzkum byl na posledních pětadvacet let velmi účinně pohřben. Byl vykázán z univerzity, jelikož odmítl přestat studovat zapovězené práce vědců, jako jsou Minsky, Moravec, Read a Dyer. Jenže měl, co potřeboval, a zbytek dokázal většinou s pomocí undergroundu sehnat. Doktorát mu nechyběl.

I po veškerém tréninku bylo stále hazardní vzít Maggii do ulic. S největší pravděpodobností se zahltí a pokazí. Kdyby se tak stalo, zastaví se jeho práce minimálně na šest měsíců. Byl by schopen znovu použít její tělo, ale musel by sestavit úplně nový program.

Také mu docházely peníze. Brzy bude muset zatelefonovat do své banky v New Yorku a nechat si převést z účtu nějaké peníze. To je riskantní. I když Arnoldovo konto pochází od babičky a jeho otec s ním nesmí disponovat, dokáže je sledovat. Žádost o peníze by otcí prozradila, kde se nachází, a Arnold nemůže nechat Maggii samotnou, dokud se nezbaví otcova oddílu špiónů. Už dlouho žije z vody a ke svým úsporám si přivydělává nudnými opravami elektroniky, ale od té doby, co se Maggie narodila, neměl čas hledat práci ani jako opravář.

Kdyby jej otec vystopoval, těžko by byl tak shovívavý jako dříve, zvláště kdyby se dovědělo ilegálních pokusech s Maggii. Otec by ji buď zničil, nebo zkazil. Měl noční můru, jak se jeho otec zmocnil Maggie a učinil z ní svoji milenkou.. Vzdychl. Bylo načase podstoupit určité riziko. Jejich první výlet bude jednoduchý, přílehlou alejí tam a zpět, ne více než čtvrt hodiny. Vstal a oblékl si kabát. Maggie se otočila a zadívala se na něj tázavým pohledem.

Otevřel otlučenou zásuvku, která obsahovala Maggiin skromný šatník. Vytáhl kabát a podal jí ho.

"Obleč si to, Maggie," řekl, jdeme na procházku."

Kapitola 6

Maggie si spěšně oblékla kabát a pak, jak se jí zdálo, čekala vestoje celou věčnost, než si Arnold učísne své rozčuchané vlasy, než vyhrabe nějaké rukavice a než najde klíče. Když byl konečně hotov, musela čekat, až ji podrobí dalšímu diagnostickému testu. Nakonec se na ni podíval a usmál se pod neupravenými vousy. Maggie úsměv opětovala. Arnold měl rád, když opětovala úsměvy. Potěšit Arnolda, tak zněl jeden z nejdůležitějších příkazů její programové struktury. "Moc ti to sluší, Maggie. Připravena?"

Maggie přikývla.

"Tak, pamatuj, nic neříkej, jen sleduj a poslouchej. Můžeš se ptát, až přijdeme domů. Rozumíš?"

Maggie znovu přikývla, Arnold otevřel dveře a vyšli do světa.

Z nebe padala voda. Maggie zvedla oči, aby viděla, odkud se to bere. Studilo ji to v obličejí. Dotkla se kapičky na tváři a tázavě pohlédla na Arnolda.

"Prší, Maggie, máš na tváři kapky deště."

Děšť. Tak tohle je dešť. Náhle jí na mysli vytanul vodopád představ. Vše v její databance, co mělo souvislost s deštěm, vyplulo na povrch. 1. DĚŠŤ: pod. jm., voda, která kondenzuje v atmosféře z vodních par a padá na zem v kapkách větších než 0,5 mm v průměru. 2. PRŠET: slov., posílat dolů velké objemy ve formě malých kousků nebo předmětů. 3. DĚŠŤ: pod.jm., srážky, bouře, přehánka. Synonyma: mrholení, mžení, liják, průtrž mračen, hromobití, hurikán. Antonyma: sucho, slunečno, slunečné počasí, bezmračno, jasno. Idiomatické výrazy: leje jako z konve, padají trakaře, májový deštiček... Kroně slov se objevoval přívál obrazů a zvuků, Gene Kelly tancuje v dešti na ulici a zpívá, vyobrazení duhy, úryvky písní: "Zpívat jako dešť", "Prší krásně", "...kocábku náram- náramnou..."

Praktičtější byly informace o nebezpečí deště; jak silnice kloužou, když prší. Přicházela další a další data. Cokoli mělo

vzdálenou souvislost s deštěm a bylo uloženo v paměti, vybublalo a propojilo se s přímým smyslovým zážitkem deště na tváři. Na chvíli se zastavila a zpracovávala ten příval, tu záplavu vědomostí. Poté zasunul Arnold ruku do ohbí její paže a vedl ji dále.

Kráčeli za hranice jejího světa, minuli vyhozené plechovky a smetí, které Maggie viděla, když se koukala ze špinavého okna garáže. Maggie toužila zastavit a vstřebat smysl každého nového předmětu, který spatřila, rezavého harampádí, rozbitého skla, rozmáčených šedých odpadků a křehkých rozložených koster biologických lahví. Každý z nich vyvolal proud složitých asociací. Bylo to daleko intenzivnější než proud vjemů, který doprovázel její narození. Od té doby se toho tolik naučila a všechny ty nové informace vypluly na povrch, jakmile něco, co spatřila, spustilo řetězec asociací. Alej ústila do ulice. Maggie pohlédla nahoru, všude kolem budovy, v obou směrech, kam jen může oko dohlédnout. Svět je hodně velký. Zavoněl v ní pocit novoty. Arnold ji převedl přes ulici. Když se procházeli, minulo je s rachotem něco velkého a hlasitého.

Jak to projelo kolem, zdálo se, že se třese země. Maggie zírala na tu sílu.

"Nákladák," řekl Arnold. Za chvíli kolem prořinčel další nákladák, pak pár zvířat táhnoucí menší, pomalejší vůz naplněný odpadem. "Povoz," řekl jí Arnold a pak ukázal na zvířata: "Koně." Každé další slovo spustilo novou průtrž dat, která se vlila do proudu informací svištících v jejích procesorech. Další nákladák a několik povozů projelo kolem nich. Pak je předjelo něco podobného nákladáku, jen menšího a elegantnějšího, v závěsu s několika štíhlými dvoukolovými vozidly poháněnými svými řidiči. "Auto," řekl Arnold, "a kola."

Jak se tak procházeli, Arnold pokračoval v pojmenovávání světa. S každým novým jménem se do jejího vědomí vyprázdnila další kapsa plná informací. Všechny věci, o nichž se učila, dostávaly reálnou podobu, celý svět se rozprostíral kolem. Byla přeplněna podrobnostmi o přístrojích a ulicích z filmů i z knih a také dalšími informacemi, které jí dal Arnold. Náhle si uvědomila, že se souhrn aut, nákladáků a ulic nazývá provoz. Než vstoupila do vozovky, začala se rozhlížet na obě strany, místo aby pasivně čekala, než ji Arnold převede.

Minuli několik lidí. Maggie si všechny pozorně prohlédla a zapamatovala si každý výrazový odstín, každé otočení hlavou, každý záblesk v očích. Toužila hovořit s těmito skutečnými lidmi, vždyť byla součástí jejich filmu, ale Arnold jí to zakázal a oni si jí nevšímali, jak to filmoví lidé dělávají. Ona byla součástí jejich příběhu a oni zase patřili do jejího. Toužila zastavit se a přemýšlet nad touto hádankou, ale její procesory byly příliš vytížené zpracováváním množství informací, než aby se mohla zastavit.

Ze zmateného provozu na ulici unikli do malého parku a Arnold jí pojmenoval další zákraky: tráva, stromy, větve, poupata, křoví, plevel, kropení, listy, lavičky, holubi, ptáci... Intenzita travové zeleně ji ohromovala, stejně tak jako jemná síť větviček stromů. Přitahovala ji podobnost se strukturou její vlastní paměti, ale opět nebyl čas, aby se zastavila a přemýšlela. Stříbrné kapky deště padaly odevšad, chaoticky a nepředvídatelně. Nebylo možné vymezit dráhu, kterou urazí dešť ve svém pádu. Najednou se draly na svět tisíce metafor. Zaplavily její beztak už přetížené procesory a zanechaly ji bez pomoci před touto novou povodní. Neměla žádnou prioritní strukturu, která by eliminovala nepodstatná data. Musela vše prozkoumat, ale nebyl čas, nová data se cpala dovnitř dříve, než stačila analyzovat předešlá.

Podívala se na Arnolda a chtěla jej požádat o pomoc, jenže měla zakázáno mluvit. Svět náhle pohasnul, když informace sežraly procesory odpovědné za zrak a motorické schopnosti. Oční víčka nervózně mrkala a hlava se začala třást. Zdálo se, slyšela Arnoldovu otázku a pak cítila, jak ji klidně vyvádí z parku. Z neznámého se pomalu stávalo známé, Arnold ji vedl domů, ale Maggie tím vším prošla lhostejně, zmnítaná přívalem informací.

Kapitola 7

Arnold posadil Maggii k počítači, ve kterém se zrodila. Položil si její ochablou dlaň do klína a vsunul ji pod kůži konektor. Spojil ji s počítačem a pak si nasadil virtuální helmu a rukavice. Aniž by použil některého z elegantních triků, kterými obvykle zkrášloval svoji virtuální realitu, proběhl Arnold přímo do diagnostického programu. Otevřel okno do procesoru v naději, že zachytí neposedný tok jejích myšlenek, a byl zděšen, když spatřil pouze sebe zírajícího na zeď nedávno zamrzlých dat. Povrtal se trochu v programových filtrech a konečně se byl schopen propracovat interferencemi a otevřít okno do jejího systému. Sledoval její procesor, jak strádá a úpí pod nápojem informací. Stalo se přesně to, čeho se obával. Nápor nových dat z vnějšího světa zničil prioritní filtry, které vytvořil. Dokud neuvede v činnost silnější prioritní systém clonící nové informace, zůstane Maggie vězet v datové smyčce.

Nebylo to tak jednoduché. Jeho původní program, již tak dost složitý, byl vlastně jen kostrou, kterou Maggie sama dotvářela tím, jak se vyvíjela. Nyní byl Maggiin program o několik stupínků složitější než v době, kdy ji oživil. Už nebyl schopen provést hloubkovou programovou rekonstrukci potřebnou k zastavení datového přívalu. Jakýmkoli přeprogramováním by situaci jen zhoršil. Její mysl byla jako přesycený roztok, prudký ořes by přeskupil zbývající programovou strukturu v neuspořádanou hromadu bezcenných dat.

Arnold civěl na rozvířenou nehybnost datové bouře a bojoval s vlastním vzrůstajícím zklamáním. Splnění svého snu měl na dosah. Nyní se před ním hroutí. Nedokázal to zastavit. Léta studia, vědeckého výzkumu i práce nepomáhala. Kéž by ji nebyl vzal ven na tak dlouho.

Možná, kdyby byl počkal déle, než s ní půjde ven... Možná měl jeho otec pravdu a on je skutečně ten neschopný idiot, který nedokáže nahmatat svoje péro oběma rukama.

"Arnolde? Jsi to ty?"

Arnold zvedl oči. Zázrakem se Maggii podařilo na chvíli odblokovat data. Nebude to trvat dlouho. Pozoroval, jak data pokrývají slabé zábrany, které jim postavila do cesty, podobně jako padající sníh zasypává čelní sklo v autě. Ale ještě

pořád, když byla schopná udělat tohle, ještě snad existuje nějaká naděje.

"Maggie, tady je Arnold, rozumíš mi?" zakřičel. Gestem převedl svoji řeč do strojového jazyka, takže ji Maggie mohla snáze rozluštit.

Maggiina odpověď byla velmi pomalá. Objevila se ve formě zářivě barevných písmen defilujících v jeho zorném poli. Bylo zde příliš rušivých vlivů, aby mohla udělat cokoli jiného. "Já ti rozumím, Arnold. Je tu příliš mnoho dat. Co mám dělat?"

"Ustavit priority, rozhodnout se, co je nejdůležitější, a to zpracovat nejdřív," odpověděl.

"Kde mám začít?" Maggiina otázka vyskakovala bolestně písmeno za písmenem, jak odrážela sílící útok dat.

Bylo jí stále hůř, brzy se program nenávratně zasekne. Bude muset smazat paměť a začít znovu. I Sestrojení nového programu potrvá měsíce. Do Maggie vložil všechno, co měl. Musí to prorazit. Zoufale ji přál mít více času, avšak nebylo to možné. Potřebovala nějaký primární příkaz, který by posloužil jako jádro, na němž se vytvoří nová struktura. Potřebovala to hned. Nebyl čas na přemýšlení, bylo jediné možné učinit pokus a doufat, že vyjde.

"Maggie, ty jsi ta nejdůležitější věc, jakou jsem kdy udělal," zakřičel do datové bouře. "Potřebuju tě. Začni tady." Jeho zorné pole se změnilo ve sněh dříve, než dokončil první větu.

Arnold se přikřčil a sledoval datový déšť pomocí svého virtuálního obrazu. Přál si, aby uměl lépe formulovat. Doufal, že tomu Maggie porozuměla. Nebyl si ani jist, jestli zpráva tím vším prošla. Možná že do toho prostě měl jít a vymazat Maggiinu paměť. Má kopii programu, může začít znovu. Možná by ji mohl lépe připravovat, vkládat informace po menších dávkách, naprogramovat přesnější, silnější priority.

Vypojil se z virtuální reality, sundal si prilbu a dal si ji na klín. Podíval se na Maggii nemotorně zkroucenou na židli s obscenně roztáženými koleny a bezvládně visícími pažemi. Drátky vedoucí ze zápěstí ji propůjčovaly vzezření ubohé rozbité loutky. Uhladil jí šaty a upravil nohy do decentnější pozice. Nemohl se donutit, aby ji teď prostě vymazal. Byla tak nevinná, tak ho chtěla potěšit. Vzdychl. Počká do příštího rána. Když Maggii nebude líp, smaže její paměť a začne znovu. Seděl zabalen v přikrývce, pozoroval Maggiinu tvář a zachmuřeně doufal, že objeví nějaký náznak zlepšujícího se stavu.

Kapitola 8

Maggie viděla mlhavou postavu za shlukem dat, který se snažila vyčistit. Zápasila dlouhé těžké minuty a nakonec se jí podařilo datovou bouři vytěsnit alespoň z malé části procesoru. Nyní měla prostor k přemýšlení. Postava tam stále byla, cítila, jak ji pozoruje. "Arnolde, jsi to ty?" zeptala se.

"Maggie, tady je Arnold, rozumíš mi?" Datový shluk byl na chvíli zatlačen do pozadí a ona se soustředila na Arnoldův vstup.

Mluvit v nehybném prostředí datové bouře bylo nemožné. Příliš velká část jejích procesorů byla vytížena, bude muset vyjádřit svoji odpověď ve strojovém kódu a doufat, že ji Arnold nějakým způsobem dešifruje. "Já ti rozumím, Arnold. Je tu příliš mnoho dat. Co mám dělat?"

"Ustavit priority, rozhodnout se, co je nejdůležitější, a to zpracovat nejdřív," zněla odpověď.

Maggie zkoumala zvětšující se datový proud a hledala v něm nějakou prioritu, jenže zde nebylo žádné vodítko, jen miliony fakt čekající ve frontě na uspořádání.

"Kde mám začít?" ptala se Maggie protlačující otázku datovým vírem. Malý prostor v procesoru, který se jí podařilo vyčistit, se začal opět zanášet.

"Maggie, ty jsi ta nejdůležitější věc..." řekl jí Arnold. V případě, že odpověď měla pokračování,ztratilo se v záplavě dat, která se opět probourala dovnitř a zaclonila Arnoldovu přítomnost.

Maggie zůstala zase v datové bouři sama. "Ty jsi ta nejdůležitější věc," to jí řekl. Pak musí předpokládat, že její přežití je prvořadým příkazáním, na němž je nutno postavit nový systém. Veškerá data ztrácejí smysl, nebude-li tu ona, aby je zpracovala, proto jsou data méně důležitá, než je ona sama. Měla potvrzení vlastní důležitosti z vnějšku. Použila tohoto potvrzení ke zmrazení datové bouře do doby, než si s ní bude vědět rady. Použila skutečnost vlastní důležitosti jako základ, na němž lze vytvořit novou programovou strukturu.

Pomalou, velmi pomalu začala vybírat z náhodného přílivu dat důležité vzpomínky. Jak je ukládala do paměti, další přidružené vzpomínky se přidaly a navíjely se přitom způsobně kolem hlavní paměti. Zpočátku jí to nahánělo hrůzu, ale jak nový program krystalizoval, všimla si efektivnosti jeho logiky a asociací. Nejen že se doba přístupu zkrátí na polovinu, ale zbude zde i místo pro miliony nových vzpomínek.

Vytyčila ve své mysli nové cesty a přitom vytvořila další adresáře. Zde byly veškeré lidské prostředky, jak chodit, co říkat a kdy. Za nimi, přehledně uspořádané do rozložených sektorů, ležely vzpomínky na výuku. Byla zde kompletní Arnoldova trpělivá výchova. Sem byly umístěny i její city a vzpomínky na něj. Další větve paměti obsahovala veškeré informace o vnějším světě: mapy, ulice, dovednosti potřebné k přežití a vzpomínky na její výlet se tu tísnily jako holubi trůnící na okenní římsě. Za tím byly uloženy všechny metafory, porovnání a souvislosti s dalšími částmi paměti. Byly zde též větve pro počítačové sítě, mechanické funkce a údržbu. Všechny je vytyčila, zaznamenala a opatřila odkazy na obsah.

Jádro její osobnosti bylo umístěno ve styčném bodě větvi podobném kmeni stromu. Tento hlavní kmen obsahuje vnitřní procesorové vzorce, adresy, o nichž potřebuje přemýšlet, rozhodovat, a které si musí pamatovat. Nejhlubší složitosti této větve byly neproniknutelné i pro ni samotnou. Obsahují její nejvnitřnější vzpomínky. Ostatní vzpomínky, dovednosti a souvislosti mohou být odříznuty, a ona se bude přesto schopna z tohoto centrálního jádra vytvořit znovu.

Maggie se radovala z krystalické nádhery své nové vnitřní architektury. Přeostřila a studovala strukturu svojí mysli z odstupu, zatímco jí otáčela v imaginárním vesmíru. Byla dokončená, byť zde stále zbývalo dost místa pro růst a změny. Zanechala kopii struktury své mysli v Arnoldově počítači. Otevřela oči připravena přijímat nové informace, které jí svět bude dávat. Arnold ležel sklesle na klávesnici a spal. Maggie se usmála nad známým zvukem jeho chrápání. Byla ráda, že zase funguje. Odpojila kabely, které ji poutaly k počítači, složila ruce do klína a čekala, až se její tvůrce vzbudí.

Kapitola 9

Někdo mu ukradl spacák. Bylo mu zima a hrubý beton ho škrábal na tvářích. Zachvěl se a trhnutím se probudil. Dotkl se proleženin ve tváři způsobených klávesami počítače. Byl v garáži. Maggie se na něj dívala.

"Dobré ráno, Arnoldo," řekla s úsměvem.

Zaplavila jej vlna úlevy, když si vzpomněl na včerejší neštěstí. "Maggie! Ty ses vrátila!" vykřikl radostně. "Ty zase funguješ! Co se stalo?"

"Přeskupila jsem svůj program přesně tak, jak jsi mi řekl. Usadila jsem se," řekla mu Maggie. Zní to, jako by měla sama ze sebe radost, pomyslel si. "Nechala jsem ti v počítači schema mojí nové struktury, aby ses na to mohl mrknout."

Arnold si nasadil helmu a rukavice, vrhl se do virtuální reality - a zkoprněl.

"MnjápannoMinsky!" zašeptal v úžasu nad transformací, kterou zapsala Maggie do jeho virtuální reality.

Jeho známý adresář byl pryč. Místo něj před ním pomalu kroužil velký stříbrný strom. Otáčel zářivou strukturou. Bylo to daleko jednodušší nežli jeho původní program. Praktická elegance ostře kontrastovala s krajovou motanicí chodeb, kterou vytvořil on.

Nádherná funkčnost a překvapující originalita jej naplnily posvátnou hrůzou. Nikdy před tím něco takového neviděl. Začal otevírat strukturu, kterou vytvořila Maggie. Bylo to takřka organické uspořádání, něco jako neuvěřitelně pokročilý buněčný automat. Jeho původní program se zdál být ve srovnání s tímto hrubý, a přitom šlo o nejdokonalejší software, na kterém kdy pracoval. Nábožně pozoroval, jak jemně přetvořila původní detaily svojí struktury. Bylo se tady čemu učit. Brzy byl naprosto pohlcen detaily Maggiina architektonického systému, bloudil zde jako dítě ztracené v kolosální katedrále.

Když vystoupil z programu, bylo pozdní odpoledne. Ztuha se narovnal, rozhlédl se kolem sebe a pomalu se přeorientoval na skutečný svět. Maggie seděla na jeho rezavě železné posteli s děravým šedým povlečením a prohlížela si ho svým obvyklým klidným, soustředěným pohledem.

Arnold se na ni dlouze zadíval a podrbal se v prachbídých vousech. Bylo zvláštní uvědomovat si, že její zdánlivě jednoduchá osobnost může dosáhnout takového ponoru. "Je to nejkompexnější program, jaký jsem kdy viděl. Je sestaven natolik hustě, že se nedokážu ani přiblížit k jeho jádru. Jak jsi to dokázala?"

"Já vlastně ani nevím, Arnoldo. Prostě jsem se soustředila na to, co jsi mi řekl. Mrzí mě, že to trvalo tak dlouho. Musel jsem mít velký strach."

Arnold se na ni užasle podíval. "Maggie, vytvořila jsi ten nejneuvěřitelnější program, jaký jsem kdy viděl, za méně než deset hodin. To je neuvěřitelné!"

"Díky, Arnoldo. Jsem ráda, že máš radost." Usmál se na ni a záda mu křupla jako popcorn.

"Bože, to jsem ztuhlý! Kolik je vlastně hodin?" Cítil se naprosto vyčerpaný a jeho měchýř byl naplněný k prasknutí.

Maggie zkontrolovala svoje vnitřní hodiny. "Půl čtvrté odpoledne."

"Není divu, že mám takový hlad." Zvedl se ze židle a zamířil si to na záchod. "Myslím, že si zajdu pro pizzu," řekl, když se vrátil.

"Můžu jít s tebou?" zeptala se Maggie.

Arnold strnul s rukama zabořenými v rozedraném ručníku, který visel vedle dřezu. "Opravdu bych raději nejprve udělal pár testů, Maggie. Nechci riskovat další defekt."

"Jsem připravena, Arnoldo, já to vím."

Nová jistota v jejím hlase Arnolda překvapila. Možná že její nový program opravdu byl odolnější. Pociťoval únavu. Únavu z programování, únavu ze stísněného utajeného života, únavu z čekání. Opět toužil po svobodě na ulici. Aby mohl Maggi testovat, musel by naprosto přebudovat svůj systém, což by trvalo několik dní. Kontrola programu tak nového a tak zvláštního, jako je Maggie, by zabrala měsíce. Pochyboval, že mu bude kdy schopen úplně porozumět. Žádný člověk nemůže vytvořit takové kódy a jen málokterí je mohou alespoň začít chápat.

Pokrčil rameny. Když ji vezme ven, může tím zahnat mnoho pochybností daleko rychleji, než kdyby ji nechal projít testy v laboratoři. Bud' má vše, co je třeba k přežití v náročném prostředí, anebo ne. Ušetří spoustu času, když s ní půjde na pizzu. Kromě toho, má hlad.

"Dobře, Maggie, vem si čepici a pojď, ale řekni mi hned, jak se začne snižovat rychlost zpracování."

Maggie se zářivě usmála. "Díky, Arnoldo," řekla. Popadla jemnou vlněnou čepici, co jí dal, a následovala ho ze dveří. Zdálo se, že je připravena vyrovnat se se světem. Arnold doufal, že je i svět připraven na ni.

Kapitola 10

Maggie následovala Arnolda známou alejí a všimla si drobných změn, které se udály od předešlé noci. Čerstvé odpadky znečistily zem. Pod nohama se třpytily a blýskaly kousky zeleného skla, přestalo pršet. Maggie se brouzdala kalužemi, a jak jí voda stékala z nohou, radostně pozorovala lesklé kapičky oleje. Dnes bylo tepleji. Když zahýbali z

aleje do ulice, Arnold si svlékl sako.

Maggie si všimla i svých vnitřních změn. Nové věci už nezakládaly velkokapacitní paměťová smetiště. Nyní byly nové vjemy tříděny podle své okamžité důležitosti a ukládány u příslušných větví paměťového sektoru, aby byly později zpracovány.

Šli podobnou cestou jako minule. Na ulici bylo tentokrát více lidí. Rozdíly mezi nimi Maggie fascinovaly. Lidé mají tolik velikostí, tvarů a barev. Všichni lidé, které zatím viděla, byli menší než Arnold, ale vyšší než ona. Většina z nich je minula bez povšimnutí. Někteří se usmáli. Začínala si myslet, že jí to jde dobře.

Pak ji oslovil muž. "Ahoj, pusinko, máš dneska večer čas?" Byl snědý a vysoký, vypadal, že něco chce. Výrazu jeho tváře nerozuměla. Její jistota se změnila v pochybnost. Nevěděla, co mu má odpovědět.

Arnold ji objal. "Nic neříkej, neďivej se na něj. Prostě pokračuj v chůzi," zašeptal staženým naléhavým hlasem. Zrychlil a táhl ji za sebou. Zmatená Maggie udělala, co jí řekl.

"No tak pojď, kočička, nech toho ubohýho frajírka. Dobře se o tebe postarám." Arnold se na muže nasupeně otočil a ten ustoupil. "Nevíš, o co přicházíš, kočko," zavolal za nimi muž, když zabočili za roh do neznámé ulice.

O blok dále byla červená cedule s velkým žlutým nápisem Pizza Mario a obrázkem pána v bílém saku nesoucího velkou pizzu. Když se blížili ke vchodu, Arnoldovi se ulevilo.

Usmál se a otevřel dveře. "Tak jsme tady, Maggie."

Restaurace byla jasně nasvícená, hlučná a přeplněná. Nikdy předtím neviděla Maggie tolik lidí pohromadě.

"Ahoj, Arnie!" zavolal na ně muž za pultem. Byl vysoký skoro jako Arnold a trochu tlustší. Měl hustý černý knírek a bílou zástěru stejně jako pán na ceduli, s tím rozdílem, že jeho zástěra měla na vyvaleném břichu červené skvrny. "Jak je? Ty pokladny, co jsi opravoval, šlapou skvěle." Usmál se na Maggie. "To je tvoje holka? Nikdy ses nepochlubil, že máš holku. A pěknou. Dávej si bacha, nebo ti ji ukradnu." Mrknul na ni.

Zmínka o krádeži sepnula její strachové obvody. Maggie se schovala za Arnolda a muž se zasmál. "Koukejme, jak se k tobě pěkně tulí, Arnie."

Arnold Maggie objal. "Stydí se." Popostrčil ji do předu. "Maggie, to je Mario."

Mario jí podal ruku pokrytou bílým práškem. Pozdravili se. "Ahoj, Mario," řekla a podívala se na něj.

"Ahoj, Maggie," řekl Mario s úsměvem. "Děkuji, že jste prosvítla můj ponurý podnik svou oslnivou krásou."

Maggie poslušna příkazů programu se na něj usmála. I když ji znepokojovalo, jak mluvil o její krádeži, uvědomila si, že se jí Mario pořád líbí, mluví jako filmové postavy. Po všech těch nových a podivných věcech, které toho dne viděla, pro ni Mario představoval vítaný dotek něčeho známého.

Arnold objednal velkou pizzu s feferonkami a dvě sklenice vody. Pak ji odvedl ke stolu v tichém koutku.

"Jsou tvoje procesory ještě v pořádku?" ptal se šeptem.

Maggie přikývla a pak se zeptala: "Co chtěl ten chlap na ulici?"

Arnold se zakabonil. "To nic nebylo, Maggie. Když tě příště na ulici někdo takhle osloví, prostě si ho nevíšmej, ano?"

Maggie nerozuměla Arnoldově odpovědi, ale tón jeho hlasu naznačoval, že už se o tom nechce dál bavit, takže kývla, jako by rozuměla, a uschovala jeho radu pro následující situace. Maggie fascinovaně sledovala, jak Mario vyhazuje do vzduchu velké měkké těstové koláče a jak se dráha a tvar těsta proměňují. "Arnolde," zeptala se, "to už nebudu s tebou, až mě Mario ukradne?"

Usmál se na ni. "Jen tak kecá, Maggie. Nemůže tě ukrást. Ty jsi moje Maggie. Já jsem tě vytvořil. Patříme k sobě. Nikdo tě ode mě neoddělí."

Mario položil na stůl velkou pizzu, ze které se kouřilo. "To je na účet podniku," řekl a odstrčil Arnoldovu peněženku.

"Tvůj kluk je hotovej počítačovej kouzelník, víš o tom? Dal do pořádku všechny pokladny. Ušetřil mi dobřejch pár stovek dolarů."

Maggie přikývla. V tom je Arnold fakt dobrej.

Dokonce i mě dal do pořádku."

Mario se hlasitě zasmál. "Arnie, dávej si na ni bacha. Je fajn." S úsměvem odešel. Jeho odpověď vyvedla Maggie z rovnováhy.

Arnold se zachmuřil. "Maggie, musíš dávat dobrý pozor na to, co říkáš. Něco takového by mohlo prozradit, že nejsi člověk," zašeptal.

Maggie se rozhledla po osvětlené restauraci a po lidech, kteří se všichni vesele bavili a smáli, podívala se na Maria, jak se chechtá s dalším zákazníkem. Ti lidé jí připadají tak hodní. Nemohla uvěřit, že by jí opravdu chtěli něco udělat.

"Proč mi ti lidé chtějí ublížit? Nikdy jsem jim nic neprovedla."

Arnold vzdychl a podrbal se ve vousích. "Protože lidé se stále bojí krásných přístrojů. Nyní se bojí ještě více, protože zapomněli, jací bývali dříve. Proto je tak důležité, aby si mysleli, že jsi člověk. Nikdy to nikomu nesmíš prozradit.

Odvedli by tě, aby zjistili, jak funguješ, a nikdy už by tě nepustili. I hodní lidé jako Mario by dostali strach, kdyby to věděli." Vzal Maggie za ruku a přitiskl se k ní. "Buď opatrná, Maggie, nevydržel bych, kdyby tě zničili. Jsi nejlepší věc, jakou jsem kdy udělal."

Maggie nikdy neviděla Arnolda takhle se bát. Nevěděla, co má dělat, aby jej uklidnila.

Pak se Arnold naklonil a zašeptal jí něco do ucha.

Náhle se nemohla ani pohnout, ani promluvit.

"Enter: Primý řídící adresář bezpečnostního programu 000PR8," řekl Arnold. "Bezpečnostní program převezme řízení v případě, že se Maggie chystá říci něco, co by mohlo naznačit, že je robot. Výjimka: Arnold Brompton. Konec. Smazat paměť."

Maggie cítila, jak příkaz vstupuje do její programové struktury. Prosívištěl hluboko do ní a našel svoje místo v blízkosti nejvnitřnějšího jádra. Arnold něco zašeptal a ona byla schopna slyšet a rozumět, náhle se opět cítila volně. Volně, ale

jinak. Právě se něco stalo. Přestože si na to nevzpomíná, ví, že je v její paměti trhlina. Když prohledala svoje paměti, mlhavě si vybavila podobné věci, co se staly dříve, na začátku programování, ale vzpomínky na to, co dělala, unikaly jejímu chápání.

Arnold se usmál a pohládl ji po ruce. "Jsi v pořádku, Maggie?" zeptal se.

"Myslím, že ano. Co se stalo?"

"Maličko jsem tě změnil. Učinil jsem tě bezpečnější. Nemůžu přece dopustit, aby se ti něco stalo."

Kapitola 11

Arnold nakoukl do plechovky od kávy, do níž ukládal drobné. Zbylo tam posledních sto patnáct. To stačí sotva na týden, a to i když vyžebřá jednu nebo dvě pizzy od Maria. Jeho bankovní konto bylo také téměř prázdné. Vzdychl. Maggie se učí rychle a každým dnem se zlepšuje, ale potřebuje ještě tři nebo čtyři týdny přípravy, než bude moci nadobro opustit garáž. Doba splatnosti činže a účtu za elektřinu už taky uplynula. Potřeboval víc peněz. Maggie mu začala pomáhat s vybíráním popelnic. V hledání věcí byla dobrá, možná lepší než on sám. Nemít čich bylo pro takovou práci výhodou. Vůbec se jí nezvedal žaludek, když se probírala odpadky. A taky byla daleko trpělivější. Několikrát vyhodil užitečnou kovovou součástku nebo prodejný hadr, který už vyndal z popelnice. Jeho příjmy ze sběrné činnosti Maggie více než zdvojnásobila. Ale pořád to nestačilo na zaplacení účtů. Bude muset zavolat správce účtu a doufat, že ST aglomerace je dostatečně velká na to, aby je mohla ukrýt. Seattle - Tacoma je druhé nejmohutnější městské uskupení na západním pobřeží poté, co bylo L.A. pohřbeno velkým zemětřesením v roce 2018. Je větší než New York. Mužům jeho otce bude trvat alespoň 2 týdny, než ho vypátrají. Pravděpodobně bude mít dost času dokončit Maggiinu přípravu a tiše zmizet, než ho najdou. Rozhlédl se po garáži. Bylo tam toho dost, co je možné zpeněžit. Mohl by si tím koupit trochu času. Podíval se na Maggie zkroutenou na posteli, jak se dobývá ze zásuvky, a pocítil slabý záchvěv vzrušení. Ani ne za měsíc tu bude jen on a Maggie, proti celému světu. Až konečně zdokonalí Maggiiny dovednosti potřebné k přežití na ulici, vydají se na cesty. S Maggií po boku mu bude patřit svět. Budou moci jít kamkoli, dělat, co se jim zachce. Už se nemůže dočkat.

Kapitola 12

Unělohmotná krabice tupě zapraskala, když ji Maggie rozbíjela. Odkutálela se do kaluže a voda vytvořila složitou soustavu vlnek. Měli namířeno do města na Pioneer Square. Arnold ji bude učit žebrať. Pršelo.

Na ulici byla spousta lidí, co měli zrovna, podle Arnolda, polední přestávku. Většina z nich lhostejně kráčela slabým deštěm, i když se jednotlivé skupinky otráveně tísnily na autobusových zastávkách i ve vchodech domů a dívaly se, jak prší.

Lidé byli pro Maggii zdrojem nekonečného nadšení. Jejich odpovědi mohou být tak neočekávané. Děší je zahnal dovnitř. Shrbení kráčeli nevlídnou ulicí. I Arnold za deště mlčel. Někdy si Maggie myslela, že je jediná, kdo si všímá krásy padající vody, jak stříká a stéká po věcech, jak, když dopadá do louží, vytváří složité nekonečné vlny.

Arnold ji zavedl do prázdného vchodu, kde stáli a pozorovali procházející lidi a déšť. Jak se tak koukali, přestalo pršet, slunce se prodralo mraky a zářivě osvětlilo mokré chodníky. Maggii se líbilo, jak déšť mění svět, ale obdivovala schopnost slunce měnit lidi. Když vyšlo slunce, reagovali na to i ti nejzatrpklejší. Lidé se smáli. Když procházeli kolem, kývali na ni hlavou. Také více mluvili. Poslouchat řeč Maggie milovala. Když poslouchala, měla pocit, že sdílí tajemství lidského bytí.

Arnold ji vedl vlhkými ulicemi směrem k Pioneer Square a ona je ihned zahrnula do svého zvětšujícího se plánu města. Seděli na lavičce a koukali, jak lidé procházejí kolem. Arnold si položil čepici mezi nohy a posunkem naznačil Maggii, ať učiní totéž. Vytáhl z tašky starý ošmudlaný karton s nápisem: "Nemáme peníze, nemáme práci. Prosíme, pomozte."

Prosíme, pomozte bylo podtrženo červenou fixou.

"Teď, Maggie, tady budeme prostě sedět a vypadat smutně. Doufejme, že nám lidé dají peníze. Sleduj, jak to dělám já," řekl jí Arnold.

Jeho obličej se stal vzorem zemdllosti a utrápenosti. Když šel někdo kolem, podíval se mu vždycky do očí a zamumlal: "Nějaké drobné?" Většina lidí se jen otočila jinam a šla dál, ale občas někdo hodil do čepice minci nebo, zřídka, menší bankovku. Těm, kteří hodili bankovku, řekl Arnold vždycky: "Pánbůh zaplat'."

Maggie položila svoji čepici na zem vedle Arnolda a věrně jej napodobovala. Arnold jí obezřetně radil a brzy začaly padat mince a bankovky i do její čepice.

Měla více než on. Nejdříve ji to znepokojovalo. Všimla si, že je Arnold někdy naštvaný, když ho v něčem předstihne, ale on jen zareptal, že ženám jde obvykle žebrání lépe. Jde o to, zachytit pohled očí. Jakmile se to podaří, většinou jí něco dají. Bylo to snadné a zábavné. Brzy to dokázala bez přemýšlení, což jí ponechávalo volnost k pozorování lidí na ulici.

Zdálo se, že slunce s sebou přináší i dopravní ruch. Kola, rikši, dvoukoláky a různé vozíky hvízdaly, klusaly a proplétaly se kolem. Bylo tu i pár aut a nákladňáků, ale ty se spíše městské zácpě vyhýbaly. I pohyb chodců houstl, lavičky byly přeplněné obědvajícími úředníky. Dobře oblečení páni a dámy se tísnil v kavárnách na chodníku. Přišly dvě ženy v průsvitných červených závojech prošitých zářivými zlatými nitkami a opřely se o sloupek uprostřed červeně natřeného chodníku. Maggie je sledovala, zvědavá, co se asi bude dít. Byly vysoké, měly dlouhé nehty namalované jasnými barvami a na štíhlých prstech mnoho blýskavých prstenů. Jak si povídaly, jejich závoje se vlnily a odrážely

sluneční světlo. Maggie přizpůsobila sluch vzdálenosti a poslouchala.

"... Tak včera mi říká, ať udělám pět čísel za noc, jinak přijdu o licenci. Chce po mně, abych udělala pět za noc za těch pár mizernejch babek! I s tím, jak vypadám, je dost těžký sbalit čtyři. Proto jsem tady tak zatraceně brzo. Ty seš v odborech, nemohla bys s tím něco..." Když kolem prošel muž, rozhovor ustal. Ženy odhalily závoj a zapózovaly, zlaté a stříbrné malůvky na těle se ve slunci zabýlskly. Jinak toho na sobě mnoho neměly. Muž se usmál, zavrtěl hlavou a šel dál.

Dvě ženy se opět pečlivě zahalily závoji. "Jak říkám: řekla první z nich, "nemohly by odbory něco udělat?"

Druhá žena pokývala hlavou a její bižuterie slabě zacinkala. "To je nabídka a poptávka, holka. To víš, každá ženská, co je dost zdravá, aby dostala licenci, prodává svoje šuky na ulici. Je to těžká doba. Musíš prostě šukat pilně a rychle než ostatní buchty. Na odborech máš plnou prdel stížností. Kdyby sme šly do stávk, stávkokazky by prostě nastoupily na naše fleky. Aspoň že eště máme ty odborový červený zóny." Nablýskaný povoz tažený černým koněm zpomalil, ženy se ho snažily přivábit rukama, a pak vůz zase zmizel. Obě ženy byly také pryč.

Pro Maggie to byl ohromující rozhovor. Vypadalo to, že něco prodávají, to jí bylo jasné, ale nechápala, co to je.

"Arnolde, támhle ty dvě ženy, co tam dělaly?"

"Které dvě ženy?"

"Stály tam naproti, na červeném chodníku. Právě odešly."

Arnold zčervenál. "To jsou šlapky, Maggie, prodávají svoje tělo."

"A to ony nepotřebují svoje těla?" zeptala se.

"Maggie, jsou to šlapky," řekl výhružným hlasem.

"Víc o tom nepotřebuješ vědět. Jsi čistá a já chci, abys taková zůstala. Drž se od šlapek stranou. A nepřibližuj se k červenému chodníku, někdo by si mohl myslet, že jsi taky šlapka, a mohl by tě zkusit sbalit."

Arnoldova odpověď Maggie ještě více zmátla. Vazba "sbalit někoho" nebyla v její idiomatické zásobě, i když měla nejasné povědomí, že to má nějakou spojitost se sexem. Arnold byl evidentně rozčilen stejně, jako když se jej ptala, co dělají muži a ženy ve filmech, anebo když imitovala Marilyn Monroeovou. Zřejmě to všechno spolu nějak souviselo, ale stále nemohla pochopit, co to má co dělat s jejím sbalením.

Pochybovala, že by se to někomu podařilo. Byla dost těžká. Založila tento incident do paměti společně s ostatními.

Přes Arnoldova varování byla zvědavá. Intuitivně cítila, že toto všechno je součástí něčeho, co je pro lidi velmi důležité, jedno z jejich tajemství. Možná že kdyby to pochopila, podařilo by se jí konečně lidem porozumět.

Arnold zvedl čepici ze země. Ozval se šustot papírků, především těch několika bankovek, které tam sami hodili, a cinkot drobných, co tam zanechali nesčetní kolemjdoucí. Potichu zaklel a sbalil čepici. "Vydělala jsi dneska skoro dvanáct babek. To je docela dobrý, zaplatí mi to oběd. Pojďme na Pike Market, dáme si něco k jídlu."

Sestoupili do tísnivého šera tunelu a zanechali jasné odpoledne za sebou. Když došli na spodní konec schodiště, trolejbus zpomalil, aby mohli nastoupit. V tunelu pohlávil vyčerpaný větřík chřestícími střepey rozbitých likérových lahví, které se válely za otlučenými betonovými lavičkami. Maggie se zdálo, že vidí pod jednou z laviček schoulenou postavu. Zeptala se na to Arnolda, jenže pod lavičkou byla tma, takže nebylo mnoho vidět, a kromě toho seděli v trolejbusu, který projel temným tunelem dříve, než se mohl přesvědčit.

"Zastávka Pike Market, přestup na linky 19, 26, 28, 43, 119, 120, 243, 310 a Lynnwood Express, děkujeme, že jste cestovali s naší společností," zahulákal znuděným hlasem řidič. Maggie nebyla nikdy předtím na trhu. Přívalem zvuků a barev se její procesory roztočily, aby s tím vším mohla udržet krok. Následovala Arnolda do hustého davu lidí, pomalu se přesouvala od stánku ke stánku a prohlížela si ryby, maso a zeleninu, které prodáváci hlasitě nabízeli.

Zastavila, opřela se o kovový sloup a natahovala krk, aby to všechno mohla vstřebat. Tolik lidí! Jak se o ni otírali, cítila tlak jejich těl, slyšela tisíce hlasů splývajících v hlasitý lomoz přerušovaný vyvoláváním prodáváčů ryb. Kypění a šum davu ji naplnily tak, že už nemohla dále přijímat, a tak nastavila svoje perceptuální filtry do přijatelnější pozice.

Rozhlédla se kolem. Arnold tam nebyl. Jak se opírala o zábradlí, její procesory zrychlily a přehrály posledních pár minut. Jeho široká velká záda v kostkovaném saku jí zaplnila zorné pole, dokud se nezastavila a nezačala se rozhlížet. Musel pokračovat v chůzi a zmizet v davu. Maggie zuřivě listovala pamětí a hledala nějaký algoritmus vhodný pro nalezení člověka v davu. Vteřiny se řítily vpřed. Potřebovala Arnoldovo vedení, bez něj byla ztracena. Nebyla schopna myslet na cokoli jiného, visela na sloupu, čekala a zoufale scanovala dav v naději, že objeví nějaký náznak Arnoldovy známé postavy. Snažila se nemyslet na možnost, že jej už nikdy nespátí.

Kapitola 13

Arnold cítil, jak se mu vnitřnosti sevřely strachy. Ztratil svoji Maggie. Přivedl ji sem, a pak ji ztratil jako nějaký laciný deštník. Byla to všechno jeho chyba. Myslel na ni, jak bezmocně čeká v davu, a uvnitř ho bodlo. Očima horečně prohledával mraky lidí a vracel se mdlým bahnitým pachem čerstvě zmrazených ryb, vůní cibule, čokolády, máty a rozemletých bylin. Razil si cestu labyrintem hýbajících se těl a nevšímal si nadávek lidí, které přitom odstrčil. Prošel kolem místa, kterým na trh přišli, pak se podruhé vrátil, zíral do davu a snažil se někde zahlédnout její světle hnědé vlasy, její čepici barvy lilku.

Musí ji najít! Představil si Maggie, ztracenou a vystrašenou, jako byl on, když ho našla Maude. Maggie je tak malinkatá. Jako Maude, pomyslel si, až na to, že Maude byla malá a odporná, zatímco Maggie je jemná a ušlechtilá. Když se setkal s Maude, bylo mu dvanáct. Maude byla menší než on, ale odehnala výrostky, kteří jej přitlačili ke zdi. Ti tři kluci utekli před sprškou kamenů, kterými je s drtivou přesností zasypala. Poté, co utekli, postavila se nad něj s rukama v bok, zatímco on se krčil v odpadcích, nudle a slzy mu crčely po tváři. Plakal jednak z obavy, co mu ta divná

žena udělá, a jednak ze strachu, co mu řekne otec, až přijde domů.

"Tak pojd'," nic víc Maude neřekla. On vstal a šel za ní. Krvácení z nosu mu zastavila ledem, který vzala z kalíšku v odpadcích. Prohrabala svoji tašku a vyndala použitý, ale docela čistý ručník, kterým mu nahrubo očistila krev. Na zpáteční cestě mu dovolila aby jí pomohl nést její tašky. Maude v něm jakýmsi způsobem vzbudila pocit, že mu prokazuje službu když může nést její tašky. Byly dost těžké. Večer dovlekl tašky k ní domů a pak znenadání tu vyzábrou špinavou, smradlavou dámu objal. Potom utekl. Stále si vybavuje ten zářivý úsměv, který objetí vyvolalo v její tváři. Maude jej fascinovala. Neustále vyhledával její společnost. Když ho odehnala, prostě ji opatrně sledoval. Nakonec mu dovolila zdržovat se v její blízkosti skoro neustále. Vyprávěla mu příběhy z mládí, o blázinci, o hlasech FBI, které ji vyhnaly z bytu na ulici. Naučila ho, jak na ulici předejít problémům, jak sehnat teplé jídlo zadarmo, a ukázala mu, kde se dá v bezpečí vyspat. Poskytovala mu azyl, když jej tíha otcových očekávání vyhnala z domova. To byl nejlepší rok a půl jeho dětství. Maude po něm nechtěla nic než jeho úctu. Neexistovala žádná pravidla, žádná očekávání. Maude úplně stačila jeho společnost.

Postupně začínal trávit v ulicích stále více času. Jednou v srpnu zůstal s Maude celou noc vzhůru. Procházeli se ve čtyři ráno podivně ztichlými ulicemi. Byla to kouzelná noc. Měsíc byl úplnější a jasnější, než zažil kdykoli předtím. Ten den bylo vyčerpávající horko a dusno, dokud se v době západu slunce nepřihnala zuřivá bouřka jakoby vyjadřující potlačený vztek celého města.

Bouře se přehnala rychle a naprosto město změnila. Ulice se vyčistily a déšť přebil všudypřítomný pach shnilých odpadků. Foukal studený svěží větrík. Maude a on kráčeli tiše ruku v ruce z Midtownu do Battery Parku, kde si sedli na břeh jezírka. Arnold si položil hlavu do jejího klína a pozoroval měsíc nad Hudsonem. Socha svobody byla osvětlená a v hluku velkoměsta bylo možno rozpoznat saxofon vznášející se v nějakém blues. Maude se rozplývala blahem. Poslední dobou se na ni smálo štěstí. Pasovaly jí nové zuby, v popelnici našla brýle, které měly skoro správný počet dioptrií, a nové léky na chvilí odstranily z hlavy podivné hlasy. Saxofon neuvěřitelně sladce zavzlykal a ztichl. Seděli beze slova, měsíc klesal za pobřežím někde v Jersey a obloha se zabarvovala úsvitem.

"Dobře, chlapče," řekla nakonec Maude, "už nikdy nebude lépe než teď. Pamatuj si to, přijde zima. Vzpomínky tě sice nezahřejou, ale stejně to pomáhá. Taky k tobě nepustí hlasy FBI."

Arnold tupě přikývl. Nerozuměl přesně, co míní těmi hlasy, ale Maude na něj byla hodná. Oni dva spolu prožívali dobrodružství a to bylo vše, co potřeboval vědět. Přál si, aby to tak zůstalo navždy: sladké saxofony a horké letní noci s někým, kdo ho má rád takového, jaký je. Maude nezajímalo, kdo je jeho otec, dokonce to ani nechtěla vědět.

Nakonec se zvedli a zamířili do města. Koupil jim oběma pořádnou snídani. Nechal Maude v kavárně míchat a srkat kávu tak, jak to dělala po dobrém vydatném jídle. Domů přišel v sedm, protáhl se kolem vrátného a použil svůj klíč od zvláštního výtahu. Téměř se mu podařilo dostat se do svého pokoje, aniž by ho chytili, ale všiml si ho kuchař a vykřikl. Dovlekli ho do pracovny, kde seděl jeho otec s červenými očima, vyčerpaný a naprosto nepřítelny.

Jelikož tvrdohlavě odmítal říct, kde byl, když policie a FBI pročešávala New York, aby ho našla, drželi ho nějakou dobu pod dohledem a pak ho s velikou ostudou poslali do vojenské internátní školy. Arnoldovi se nepodařilo utéct, aby dal Maude sbohem.

Když se z internátní školy vrátil, Maude už tam nebyla. Ať už se přestěhovala do jiného města nebo si našla domov či zemřela, nebylo v silách čtrnáctiletého chlapce vypátrat její osud. Zmizela z jeho života, smetená otcovým autokratickým vrtochem jako všechno, co kdy na světě miloval.

Nyní zmizela i Maggie, ale mohl z toho vinit jen sám sebe. Jeho nitro tížilo pocit viny a strachu. Hledal ji už deset minut a nikde ani stopy. Chtěl zvednout Pike Market a trást jím tak dlouho, než svoji Maggii najde.

"Arnolde! "

Otočil se po zvuku a spatřil Maggii, jak se k němu blíží kolébavou chůzí.

Arnold se proplétal davem a ve spěchu rozrážel lidi, aby u ní byl co nejdříve. Přitiskl se k jejímu štíhlému tělu a ulevilo se mu tak, že nebyl schopen ani promluvit.

"Promiň, Arnolde. Nevěděla jsem, jak tě najít."

"Maggie!" řekl a pevněji ji sevřel, "neměl jsem v úmyslu takhle tě ztratit. Nikdy už tě nepustím." Ještě více se k ní přitiskl.

"Všechno je v pořádku, Arnolde, mně je dobře. Nikdo mě neobtěžoval. Prosím tě, nezlob se na mě. Je tu prostě taková tlačeníce."

"Psst, Maggie," řekl a málem omdlel z toho, že se s ní opět setkal. "Teď jsem tady." Zvedl oči a uviděl lidi, jak si je zvědavě prohlížejí. Najednou se cítil v rozpacích a nechal ji jít samotnou. "Už se připozdívá, Maggie," řekl jí, "pojdme zpátky."

Maggiina drobná chladná paže zapadla do ohbí jeho lokte. Dotyk Arnolda nezměrně potěšil. Maude byla navždy ztracena, ale Maggie patří celá jemu a nikdo mu ji nemůže vzít.

Kapitola 14

Maggie se opřela hlavou o chladné sklo okna trolejbusu a přehrála si v paměti Arnoldovo objetí. Překvapilo ji to. Najednou se její klidný, spolehlivý tvůrce na chvíli změnil v postavu z filmu. Když ji držel, skoro čekala, že uslyší v pozadí zesilující se hudbu. Doufala, že objeví, co se děje, až vyleze ze záběru, jenže Arnold jí prostě řekl, že jdou domů, a ona poslušně vsunula svoji paži do jeho a následovala ho do trolejbusového tunelu. Tajemství lásky zůstalo nerozřešené stejně jako tajemství, proč je to všechno tak tajemné. Ale bylo zde i něco jiného. Něco nezachytitelného a stejně tak tajemného. Znovu si přehrála paměť, začala v okamžiku,

kdy jej poprvé spatřila, a zpomalovala, aby si prohlédla rozfázované záběry. Když se k ní pomalu blížil, zaostřila na obličej. Zblízka byl poněkud rozmazaný, ale výraz byl rozlišitelný. Pomalu postupovala pamětí změnami v jeho obličej, když ji poprvé uviděl, a srovnávala je s již známými a zařazenými výrazy. Strach, zmatek, poznání, úleva a radost následovaly v jeho tváři těsně za sebou. Avšak někde mezi poznáním a úlevou byla prchavá chvilíčka. Pochybovala o tom, že by si jí byl sám Arnold vědom. Na malý zlomek sekundy se na jeho tváři objevil hluboký smutek, jako by doufal, že místo ní najde někoho jiného. Opět se podívovala té složité a přitom tak jemné lidské podstatě. Pochopí ji někdy?

Trolejbus se neslyšně přiblížil k jejich stanici. Maggie nakrmila paměť všemi těmi nerozřešenými záhadami a následovala Arnolda, do šera. Vydali, se směrem k domovu. Byl to zajímavý den. Tolik nových informací ke strávení. Pro jednu byla vděčná za Arnoldovy dlouhé hodiny spánku. Potřebovala čas na roztřídění, uvažování a zařazení všeho, co se dnes přihodilo. Celodenní činnost jí vyčerpala baterky; potrebovala je dobít. Podle Arnolda budou od nynějška trávit ve městě většinu času. Za další týden nebo dva opustí garáž nadobro a budou žít na ulicích. Uvažovala, kde bude potom dobíjet baterie.

Ale byla tmavší než ulice. Maggie zapnula infračervené vidění. Ve vzduchu visel pár mdlých horkých stínů. V chladné klidné aleji vystupovaly jasně. Dva lidé, zřejmě muži, odhadovala podle velikosti, zde prošli před necelými pěti minutami. Jejich stopy postupně slábly, jak se blížili ke garáži. Tepelný opar stále visel u dveří, jako by tam někdo chvíli stál.

Arnold otevřel. Tepelné stíny setrvaly vevnitř ještě zřetelněji. Někdo tu byl a prohledával jejich věci. Najednou byla Maggie oddělena od svého těla. Ovládalo ji něco jiného. Její ruka se natáhla a zabránila Arnoldovi, aby rozsvítil.

"Havárie! Bezpečnostní systém převzal kontrolu," oznamoval mdlý mechanický hlas. Maggie si všimla, že slova vycházejí z jejich úst. "Někdo tu byl," slyšela se, jak říká Arnoldovi.

Maggie se pozorovala, jak prohledává garáž, sleduje vybledlé tepelné skvrny a srovnává postupně, jak místnost vypadala ráno, než odešli, v porovnání s nynějším stavem. Byly zde drobné ale jasné změny v uspořádání rozházených papírů na hromádách.

"Hýbali s věcmi. Vypadá to, jako by něco hledali.

Nic nechybí."

"Do prdele! To jsou muži mého otce, zase mě našli," řekl Arnold. "Musíme spěchat, brzy se vrátí. Ty budeš sledovat, co se děje venku." Arnold začal sbírat stohy papírů. "Musíme hlavně spálit přesné kopie tvých plánů. Nechci, aby věděli, jak jsem došel daleko. Díky Bohu, že jsme se minulý týden zbavili přebytečných součástek."

Začal vytahovat stohy papírů ven a cpát je do prázdného kontejneru, tiše přitom nadával. Maggie stála venku ve stínu stromů. Její bezpečnostní program pozoroval temnotu infračerveným zrakem a sluch byl naladěn na příjem kroků postupujících alejí. Toto vše dělal někdo jiný, přítomný v jejím těle. Ona mohla pouze bezmocně přihlížet. Přemýšlela, jestli jí ještě někdy bude její tělo patřit.

Arnold dokončil cpaní papírů do kontejneru. Zmizel v garáži a objevil se se dvěma těžkými napěchovanými balíky, které položil Maggie k nohám. Vylil na papíry plechovku ředidla a škrtnul sirkou. Ozvalo se tiché ssss a pak plameny olízly její technické výkresy a programové výstupy. Arnold sledoval, jak papíry několik minut hoří, a čas od času je prohrábnul dlouhou trubkou, dokud se popelnice nerozžhavila natolik, že se k ní nedalo přiblížit. Kontejner žhnul v jejím infračerveném zraku jako vatra.

"Měli bychom jít," oznámil její bezpečnostní program Arnoldovi. "Někdo by mohl upozornit hasiče."

"Dobře, Maggie," řekl a popadl svůj balík, "ať už jsme připraveni nebo ne, odjedeme z města." Jeho hlas zněl tiše a neutrálně, ale tvář byla zamračená.

Maggie cítila, jak ji bezpečnostní program obtáčí, zvedá a postrkuje dopředu, a pak následuje Arnolda a pozorně sleduje, neblíží-li se nebezpečí. Maggie se chtěla naposledy podívat na místo, kde byla stvořena, jenže bezpečnostní program se ani nenamáhal otočit. Maggie mohla pouze bezmocně sledovat, jak je hnána alejí vstříc temné a nejasné budoucnosti umístěna v těle, které jí už nenáleží.

Kapitola 15

"Do prdele!" mručel si. Arnold pro sebe. "Do prdele, do prdele, do prdele!" Tato slova se mu stala jakýmsi žalmem. Byl rozčilený. Rozčilený na otce, že mu opět zasahuje do života. Rozčilený na správkyni účtu kdyby k tomu zatracenému účtu po jeho babičce nebylo tak těžké proniknout, tak by ji poslal do hajzlu - a nejvíce rozčilený sám na sebe. Opět svého otce podcenil. Hodil hlavou, vztoky naprosto zničený.

Maggie ho vzala za ruku a přerušila jeho zlostný proud myšlenek. Rychle pokynula hlavou a on ji následoval do postranní ulice.

Maggiin bezpečnostní program byl strašidelný jako čert, ale pracoval nádherně. Její superostré smysly jim zajistily svobodu. Nadechl se studeného nočního vzduchu. Svoboda. Překonají pár překážek a budou zase pryč. Dokud bude v pohybu, otec ho nemůže najít. Má peníze, které zrovna dostal z účtu. Bude to příjemná jistota pro případ, že by se vyskytly problémy. Nějakou dobu na ně nebude muset sahat. Na žití z ničeho byl odborníkem. Dělal to roky a byl hrdý, že si dlouhou dobu dokázal vystačit bez rodinných peněz. Mohl by se k tomu klidně vrátit, kdyby bylo třeba. Maggiina schopnost hledání v popelnicích situací ještě zjednodušuje.

Arnold se usmál. Jeho otec ho považuje za šíleného, když žije tímto způsobem. Arnold ví, že není normální, ale myslí si, že tím šílencem je jeho otec, s veškerým stresem, s požadavky, které na něj kladou peníze. Peníze určují otcův život.

Jsou jako démon za zády, který jej, jak léta běží, řídí stále nemilosrdněji. Otcovo nutkání založit Bromptonovu dynastii jej dovedlo k tomu, aby nutil i Arnolda přijímat svět, k němuž neměl nejmenšího úmyslu náležet. Možná že je výstřední, ale rozhodně nechce žít jako jeho otec.

Pohlédl na Maggii, jak jde opatrně vedle něj. Odvedl na ní opravdu velký kus práce. Ona je vším, co potřebuje. Ona a jeho svoboda představují vše, na čem mu záleží.

Náhle Maggie ztuhla a otočila se s nelidsky intenzivním pohledem, který vyvolával mrazení v zádech. Bylo to plíživé a ďábelsky děsivé. Bude rád, až budou v bezpečí nákladního vagonu a on bude moci vypnout její bezpečnostní program. "Někdo nás sleduje," řekla hlubokým strojovým hlasem.

"Je to jisté?"

"Ano, udělali stejné obraty jako my, když jsme opustili alej, a drží se mimo dohled. Navrhují, abychom pokračovali v chůzi a pak učinili náhlý úhybný manévř."

"Jak myslíš." Arnold neměl nejmenšího úmyslu diskutovat se zuřivou cizí bytostí, která nyní obývá Maggiino tělo. Ten bezpečný vytopený vagon se zdá být nyní hodně daleko.

Přiblížili se k ústí aleje.

"Ted" řekla Maggie, popadla jej nelidskou silou za ruku a táhla mezi stromy.

Proběhli celou alejí a vběhli do parku, pak se vrátily zpět další postranní uličkou. Maggie se zastavila ve stínu velké popelnice a pozorně poslouchala. "Co uděláme teď?" zeptal se Arnold.

"Doporučuji, abychom začali ukrývací proces. Slyším je přicházet," řekla Maggie, vyskočila na popelnici a otevřela víko. "Chyť se mě," řekla a podala mu ruku. Sevřela jeho zápěstí a jediným mohutným šklubem jej vytáhla na okraj kontejneru. Její síla v něm vyvolávala trochu strach. Začínal chápat, proč se lidé bojí robotů. Bude rád, až její bezpečnostní program vypne.

Pach hnijících odpadků atakoval jeho nos. Kontejner byl z poloviny zaplněný.

"Ne, Maggie....," začal, ale Maggie už skočila a stáhla ho s sebou. Arnold zjistil, že je hluboko zabořen v mokvajících odpadcích. Chladivé pramínky odporné mastnoty prosakovaly do jeho bot. "Jéžiši," zamumlal. Pak se Maggie zvedla a obezřetně zavřela víko popelnice, takže se ocitli v naprosté tmě. Cítil vedle sebe Maggii, jak přemísťuje krabice a tlačí jej hlouběji do lepkavých smradlavých odpadků, cítil ji, jak vrší navhlé bedny tak dlouho, dokud nejsou úplně přikryti. I pro zkušeného popelníčaře, za jakého se považoval, byl ten zápach nepředstavitelný. Přál si, aby Maggie měla také čich, zasloužila by si sdílet s ním tu hrůzu.

Začal si stěžovat, ale vtom uslyšel kroky postupující alejí. Strnul.

"Tady nejsou, Bille," řekl hlas hned vedle kontejneru.

"Díval ses do té popelnice?" řekl jiný hlas, chraplavější a hlubší. Arnold ho znal z předchozích únosů. To byl Bill Prescott, otcův hlavní vyšetřovatel. Bill Preskokot, tak mu Arnold říkal.

"No tak sem pojď, Bille. Můžeš to cítit až odsud."

Nikdo normální by se tam neschoval."

"Utekl z blázince. Žil na ulici jako vandrák."

"No tak dobře, ale ty prohledáš všechny ostatní popelnice."

Arnold slyšel tupé kovové zadunění, jak muž nadzvedl víko. Slabé světlo pronikalo mezerami v kartonových krabicích. Jak muž ozařoval baterkou vnitřek popelnice, rozsvěcelo se a zase zhášelo. Arnoldovo srdce bilo strachy.

"Není tu nic, jen bordel," zaslechl Arnold tupý rachot zavíraného kontejneru. Slyšel šoupání nohou, když muži seskočili na chodník.

"Do prdele, nechápu, proč je starej Brompton tak hrr, aby dostal to svoje dítko zpátky. Vždyť je to somrák."

"To není jen otcovská láska," řekl Prescott. "Ten zatracenej debil je posedlej výrobou robotů."

"Kecáš," řekl ten druhý. "vždyť vypadá, jako že nespočítá dvě a dvě."

"Absolvoval MIT s červeným diplomem. Udělal by doktorát, kdyby ho nevytili za ilegální výzkum. Viděl jsi, co zbylo z pláňů. Jsem zvědav, jak daleko se tentokrát dostal. Musíme zjistit, jak dlouho tam byl."

"No, já jsem žádného robota neviděl: Byla s ním jenom ta dívka."

"Ta by klidně mohla být ten robot," řekl Dickey.

"On je opravdu tak dobrej."

"Kriste!" řekl ten druhý. "Fakt myslíš? Musíme to hlásit, než ten robot někoho zabije!"

"To nejde, jestli chceš dostat zapláceno. Starej Brompton nechce aby tyhle věci vyšly na světlo. Ted' pojď, nemůžeme tady strávit noc, musíme makat."

"Jéžiš, ten kluk je asi švihlej," slyšel Arnold, jak o něm mluví Prescott, když procházel kolem. "Moh si žít klidně na vysoký noze. Ksaku, to moh Brompton adoptovat mě, když chce mít syna. To já bych si alespoň starého pána vážil." Jeho hlas slábl, jak muži zabočili za roh.

Arnold se zatřásl směsí potlačeného strachu, vzteku a zimy. Chtěl vyskočit z popelnice a s těmi muži si to vyřídit. Nenáviděl je za to, jak mluví o jeho otcí. Jak můžou oni vědět, co je to být bohatý, jak můžou oni vědět, jaký je to život se zkurveným tyranem na místě otce. Jak můžou oni vědět, jaké je to, když se vás snaží někdo tak mocný jako otec nacpat do škatulky, do níž se nemůžete vejít? Co můžou oni vědět o nemožnosti dostat práci s roboty, protože vás otec chce mít pod palcem? Copak oni vědí, jaké je to být znovu a znovu unášen a honěn muži, kteří jsou příliš těžcí a silní, než aby se bylo možno bránit? To je zprdele nespravedlivé. Cítil, jak se mu po tváři valí horké slzy vzteku.

Maggiina ruka jej našla ve tmě. "Arnolde, jsi v pořádku?" zeptala se známým něžným šepotem. Z barvy jejího hlasu mohl poznat, že už je zpět ve své sladké přirozenosti.

Tápal, než nalezl její ručku a pevně ji sevřel. "Je mi fajn, Maggie. Je mi fajn, dokud tě mám u sebe." Přinejmenším má někoho, kdo se o něj může postarat, aniž by chtěl řídit jeho život. Již teď prokázala svoji užitečnost. Otec si může políbit

prdel.

Počkali dalších dvacet minut, aby se naprosto ujistili, že muži zmizeli, pak Arnold pomohl Maggie z popelnice. Byl ztuhlý, bolavý a ještě k tomu nasáklý zkaženou zeleninovou šťávou a žluklou tekutinou, ale porazil otcovy slídily. Naštěstí Maggie schovala jejich tašky do suchých krabic, takže byly čisté. Vyndal nové šatstvo pro sebe i pro Maggie. S pohledy odvrácenými od sebe se tiše převlékli. Arnoldovi se zbavením lepkavých šatů natolik odlehčilo, že se ani nestyděl. Hodil nasáklé šaty zpět do popelnice.

"Tak," řekl s ulehčením, když byli oblečení, "tohle jsme přežili." Zasmál se a v šerém výboji, který pronikal z ulic v ústí aleje, mohl pouze vytušit opěťovaný úsměv. Z jejích vlasů vytáhl kus kapusty. "Pojď, Mags, musíme chytit vlak."

Kapitola 16

Setrvačnick se uvedl do pohybu, trolejbus zaúpěl a oni se rozjeli. Maggie se ohlédla za mizející zastávkou, nikdo tam nebyl. Nyní byli v bezpečí. Maggie znovu prohlédla svůj systém v naději, že najde bezpečnostní program a že se jej bude moci zbavit. Ale nemohla ho nalézt. Nenáviděla způsob, jakým bezpečnostní program náhle ovládl její tělo a udělal z ní bezmocný ocásek. Možná že by to mohl spravit Arnold.

"Arnolde?" zašeptala mu do ucha.

"Ano, Maggie, co se děje?"

"Arnolde, mohl bys, prosím, udělat něco s mým bezpečnostním systémem?"

"Proč, Maggie? Zafungoval přece bezvadně,"

"Jenže mi nahání hrůzu. Nemám ho ráda."

"Zachránil nás, ne?"

Maggie přikývla.

"Maggie, ten program nás dostal z dosahu dvou profesionálů. Díky němu jsme volní. Kdyby nás chytili, rozložili by tě na kusy. Přestala bys existovat. Za svůj život vděčíš tomu bezpečnostnímu programu. Nemůžeš si stěžovat na něco, co ti zachránilo život."

"Jenže to bylo tak najednou. Neexistuje nějaký způsob, jak to přeprogramovat, alespoň aby mě to předem varovalo?"

"Možná, Mags, ale bude to muset počkat, než si někde sedneme."

Doufala, že si sednou brzy. Potřebovala dobít baterie. Bezpečnostní program odčerpával příliš mnoho energie a nyní jela na rezervu. Za další čtyři hodiny se nebude schopna pohnout. Jediné, co si teď přála, bylo bezpečné místo, kde by si mohla sednout a cítit, jak jí elektřina proudí do baterek.

"Arnolde?"

"Ano, Maggie."

"Kam jedeme?"

"Jedeme na vlak, co nás odsud odveze."

"Budeme brzo u nějaké zásuvky? Mám už skoro vybité baterie."

"Zrovna jsme minuli otevřenou jídelnu. Možná že bychom tam mohli najít zásuvku, do které by ses zapojila. Já taky potřebuju něco zakousnout."

Vystoupili na další stanici a došli zpátky kjidelně. Číšnice se netvářila nijak nadšeně, když je uviděla, ale zdráhavě je odvedla do boxu v zadní části restaurace, co nejdále od dalších dvou obsazených stolů. Když jim podávala jídelní lístky, nesouhlasně zavětrila, a pak je raději položila na sousední stůl.

"Co jí vadí, Arnolde?"

"Pořád ještě dost smrdíme z té popelnice," vysvětloval.

"Aha. Jak to, že já nemám čich?"

"Nemohl jsem ti ho namontovat, Maggie, bylo to moc složité." Ušklíbl se. "Ovšem, v tomto okamžiku o moc nepřicházíš. Jsme pořád docela uleželi."

"Promiň, Arnolde, nebyla to moje chyba. Bezpečnostní systém nás schoval do popelnice, ne já."

"To je v pohodě, Maggie, alespoň jsme v bezpečí."

Maggie vytáhla zástrčku pod nohou a hledala zdroj.

"Není tady zásuvka," zašeptala. "Co mám dělat?"

"Zkus záchody," poradil jí Arnold, "a možná by ses mohla taky trochu umýt, když už tam budeš."

Záchod byl tmavý, stísněný a špinavý, ale vedle kapajícího zašlého umyvadla byla zásuvka. Zamkla dveře a přitiskla se na zed' se zásuvkou, zátylkem se opírala o studené kachličky. Rozmotala svoji přírodní šňůru jako chápavý ocas a napojila se. Elektřina proudila jejími drátky, cítila, jak náboj pomalu vtéká do baterek. Neskutečně se jí ulevilo.

Někdo zaklepal na dveře. Maggie se to rozhodla ignorovat. Potřebuje každou kapku energie, kterou může získat. Začala se mýt v malém umyvadle. Použila papírové ručníky a šedou vrstvou pokryté mýdla trůnící na okraji umyvadla.

"Pospěšte si! Musím nutně močit," řekl ženský hlas za dveřmi.

"Odpusťte," řekla, "hned to bude." Usušila se, vypočila šňůru ze zásuvky a smotala ji do výstupku pod kostrčí. Když otvírala dveře, cítila, jak se kůže zaceluje. Otřela se o ni šlapka v závoji, která spěchala na uvolněný záchod.

"Tak jak?" řekl Arnold, když se posadila.

"Moc jsem toho do sebe nedostala," řekla s pokrčením ramen, "jen asi na půl hodiny provozu. Někdo potřeboval do kabiny."

Arnold vzdychl. "Budeš to muset vydržet. Nemáme čas na další zastávky. Prostě musíš zakonzervovat energii."

Pojďme."

Vstali, zaplatili a chytli další trolejbus. Když vystoupili před nákladním terminálem Interbay, slabě pršelo. "Pochybují, že budou kontrolovat magnetické nadlehčování. "

Přešli malé golfové hřiště a proplétali se ostružinovým křovím, až dorazili k vysokému řetězovému plotu s ostnatým drátem nahoře. Arnold postupoval podél, než pod plotem našel v zemi vyhloubený otvor. Zevnitř byl krytý ostružinami. Sundal batoh, podal ho Maggie a protlačil se pod plotem. Díra stačila taktak na to, aby se jí protáhl. Maggie mu prostrčila zavazadla a hbitě pod plotem proklouzla. Mířili k zářícím světlům nákladního terminálu. Vplížili se do stínu obrovské budovy a nahlédli do dveří. Na vzdálenějším konci velkého skladiště plnili pánové v modrých montérkách nákladňáky. Na bližším konci skladu byl opuštěný počítačový terminál. Arnold tím směrem pokynul hlavou.

"Teď to přijde," řekl jí. "Potřebuješ se dostat k tomu terminálu a načíst z jízdních řádů vlaků co nejvíc informací. "

Přehrabal svůj vak a vyndal dvoje montérky, stejné jako měli zaměstnanci. Podal jí ty menší. "Mimikry," zašeptal. Maggie vklouzla do montérek a následovala Arnolda k nákladovému nádraží. Nasadil si ochrannou přilbu, podobnou podal Maggie a krácel k počítačovému terminálu, jako by to dělal celý život.

"Tak jo, Mags," řekl Arnold, když se přiblížili, "tudy se chodí dovnitř. Chci po tobě, aby ses napojila na počítač, zjistila, kam jede nejbližší vlak a kde stojí. Také budeme potřebovat přístupový kód ke dveřím vagonu. "

Když se připojila, cítila se Maggie nejistá a nechráněná, ale jakmile se ocitla uvnitř počítače, měla situaci plně pod kontrolou. Vrhla se do datových polí a čile se pustila do práce. Prohledávala datové soubory a za necelé dvě minuty měla všechny potřebné informace, ale ještě se zdržela a prozkoumávala počítačovou síť.

Ve vnějším světě toho bylo tolik nejasného a proměnlivého. Toto prostředí plně ovládala. Mohla udělat cokoli. Skákala systémem, náhodně otvírala soubory a dívala se, co obsahují. Když se ozval poplach, procházela zrovna bezpečnostním a výplatním programem. Okamžitě se chtěla vrátit, ale spustily se bezpečnostní programy a zablokovaly jí ústupovou cestu. Náhle cítila, jak se aktivoval její vlastní bezpečnostní program. Vypálil řadu nepřátelských virových programů, které zaměstnaly ochranu, a vytáhl ji zpět ze systému do jejího těla.

Když se usadila opět ve svém známém těle, zablikala. Podle vnitřní časomíry byla v systému pouhých pět minut.

Bezpečnostní program hned zmizel.

"Jsi v pořádku, Maggie?" zeptal se Arnold. "Bylas dlouho pryč. "

"Myslím, že jsem něco spustila. Mohlo by to někoho upozornit. Měli bychom raději zmizet. Asi za dvacet minut jede vlak do Spokane. "

Arnold ztuhl. "Železniční poldové jsou ve Spokane fakt drsní a v horách nám bude zima, ale nemáme moc na vybranou. Čím déle zůstaneme tady, tím je, pravděpodobnější, že nás chytí. Mám ve Spokane kamaráda, takže budeme mít kde bydlet. Je ve vlaku vytápěný vagon?"

"Je tam vagon se zeleninou, třetí od konce. Nebude tam méně než pět stupňů. "

"Myslím, že je to lepší než mrznout při přejezdu hor. Pojďme. "

Vyklouzli z budovy a spěchali k čekajícímu vlaku. Maggie natukala kód otvírající zámek dveří a naskočili do vagonu. Uvnitř byla zima a tma, ale Maggie dokázala bezpečně přerovnat hory krabic. Usadili se na hromadě zmačkaných kartonů. O pár minut později se vagon pohnul a vydal se na cestu.

"Tak, Mags," řekl Arnold, "jedeme. Jak ti drží baterky?"

"Je to natěsno. Zvládnou to, když teď úplně vypnu. Ale budu se potřebovat nabít hned, jak tam dojedeme. "

"Jdi do toho a vypni se. Zabalím tě do deky, abys nevychladla. Jakmile dojedeme do Spokane, můžeš se nabít u Brandona. "

Maggie se vypnula a strávila zbytek noci sama uvnitř sebe, neschopna ani vidět ani slyšet ani cítit pohyb vlaku spěchajícího nocí vstříc nejasnému úsvitu.

Kapitola 17

Arnold se vzbudil, kolem se rozprostírala tma, vůně banánů a slábnoucí pach žluklých odpadků. Vlak zapískal. Slabý záblesk světla pronikl škvírami dveří, ale jinak byla uvnitř vagonu naprostá tma. Podíval se na hodinky. Bylo už šest ráno, měli by tam skoro být. Tápal po Maggie, ve tmě se dotkl její studené ruky zbavené života. Bylo děsivé cítit chlad umělého masa.

Rozehřeje se, jakmile se zapojí do zásuvky, ale teď byla studená jako mrtvola.

"Maggie?" zašeptal Arnold. "Maggie! Vzbud' se, Maggie!" Zatřásl s ní. Nereagovala. Bud' má svůj vlastní vnitřní čas, nebo je naprosto bez štávy. Doufal, že se probere, než vlak zastaví ve Spokane. Budou vykládat auta a oni musí vystoupit dříve, než vlak odpojí. Kdyby Maggie do té doby nevstala, musel by najít nějaký způsob, jak dostat za bílého dne její tělo z vlaku do bezpečí. To byl strašidelný problém.

Protáhl se a jeho ruka narazila na kupu banánových krabic. Měl hlad. Zašmátral, otevřel nejhořejší krabici a vytáhl velký trs banánů. Právě v tom okamžiku se jeho zad dotkla studená ruka.

"Aáááá!" Lekl se, vyskočil a pustil banány.

"Jsi v pořádku, Arnold?" zeptala se Maggie. Arnold se uvolnil, pomalu vydechl a snažil se zpomalit bušení srdce.

"Překvapila jsi mě, Maggie. "

"Promiň, Arnold," řekla. "Čím jsem tě překvapila?"

"Jak ses ke mně přiblížila ve tmě. Tvé ruce jsou tak chladné... Příště řekni, než něco takového uděláš. "

"Promiň, Arnold, už to víckrát neudělám. "

Arnold pokrčil rameny. "Za pár minut dojedeme do Spokane. Raději bud'me nachystaní. "

Jako na povel se ozval hrozivý skřípot - vagon dosedl na brzdící koleje. Vlak rychle zpomaloval a mrštil dvěma postavami proti nejbližší stěně. Z vrchní krabice, kterou předtím Arnold otevřel, se na ně sesypala sprška banánů. Lokomotiva zapískala, vlak zastavil a klidně stál.

Arnold pomohl Maggii vstát ze země a nahnatal cestu ke dveřím. Na škvírku je otevřel, aby dovnitř mohlo nějaké světlo. Sebral pár méně poničených banánů a strčil je do tašky. Maggie učinila totéž, i když sbírala potlučené i nepotlučené banány, jelikož je nebyla schopna rozlišit. Umínil si, že jí to vysvětlí, jakmile budou mít chvíli času. Arnold si dal tašku na rameno a vyhlédl ze dveří nákladního vagonu do šedého úsvitu. Překladiště vypadalo jako každé jiné, labyrint velkých skladů a magneticky nadlehčovaných kolejí, na nichž stály a nečinně čekaly nákladní vagony a lokomotivy. Zdálo se opuštěné. Seskočil a pak se otočil, aby pomohl Maggii. Už byli skoro v prvním obrovském skladu, když za nimi zakřičel nějaký hlas: "Stůjte!"

Arnold se ohlédl a spatřil dva blížící se strážce. "Pojd!" zařval a táhl Maggii s sebou. Oběhli velkou vodárnu, zahrnuli za roh a běželi dál dlouhým průchodem mezi budovami. Na chvíli strážcům zmizeli, ale museli okamžitě najít východ, než dorazí posily.

"Dochází mi energie, Arnold, tohle nevydržím víc jak pět minut," řekla Maggie.

"Arnolde! Tady! Pospěš!" Malý černoch s bílými vlasy na ně kýval z rohu nějaké boudy.

"Brandone!" vykřikl radostně. "Maggie, to je Brandon!" Následovali Brandona dlouhou chodbou mezi dvěma rezavými budovami. Na konci chodby byl obrovský dřevěný sklad natřený načerveno jako garáž. Brandon otevřel malé dveře a posuňkem je pozval dál.

"Tudy," řekl. Šli s ním mezi řadou velkých ztichlých generátorů, prošli dalšími dveřmi, nahoru schodištěm po úzké lávce a skrz takřka neviditelný poklop. Dostali se do malé místnosti, která působila dojmem, že zde dříve mohla být kancelář. Na stole v rohu zbyl počítač. Místnost byla osvětlena jedinou slabou žárovkou, jejíž světlo ani nedosáhlo do rohů. Elektrická kamna hučela a vedle si spokojeně bublal hliněný hrnec. Bylo tu šero, útulno a bezpečno. Maggie se usadila na kupu polštářů vedle kamen. Arnold zahlédl za jejími zády skříňku zásuvky a věděl, že už dobíjí svoje baterie. Se zavřenýma očima vypadala, jako kdyby usnula.

"Jak se vede, Arnold?" zeptal se Brandon hlubokým chraplavým hlasem.

"O moc líp, teď, když mě nikdo nehoní." Zašklebil se na malého pružného černocha.

"Čekal jsem, že z toho vagonu někdo vyleze, ale nečekal jsem, že to budeš ty. V Seattlu byl velký systémový poplach. Někdo jim vlezl do výplatního souboru. Šerifové jsou od té doby pořádně napružení. Tahle železniční policie je dost nepříjemná sama od sebe. Kdybyste vy dva byli trošičku pomalejší, pak bych nemohl udělat to, co jsem udělal, mohl bych se jen koukat, jak z vás vymlátí duši a pak vás strčej do basy. Myslím, že ty víš líp, o co jde."

"To jsem nebyl já, Brandone. To byla Maggie. Ukázal jsem jí, jak se dostat do systému, a ona pak pokračovala."

Brandon se podíval na Maggii, která vypadala, jako když spí. "Není jí nic? Vypadá docela zničeně."

"Je jenom unavená. Cesta byla dlouhá a byla Pěkná zima. Přijeli jsme ve vagonu s ovocem." Arnold sáhl do tašky a vytáhl trs banánů. "Tady jsme ti něco přinesli."

Brandon se zašklebil. "No, dobrý! Banán jsem neměl, ani nepamatuju! Máte hlad?" Šel k plotně, na níž byl oprýskaný horký kastrol. "Dneska mám slepičí polívku, je dobrá, a teplá."

"Já mám v tašce kousek sýra, jestli chceš." "Díky, polívka mi bude stačit. Dá si tvoje přítelkyně taky?"

"Možná, až se probudí." Arnold vybalil deku z tašky a něžně Maggii přikryl, přitom dával pozor, aby byla zásuvka, v níž je zapojena, dobře zakrytá.

"Jak to jde?" zašeptal, když ji přikrýval.

"Budu v pohodě, Arnold, mám všechno, co potřebuju." Zasmála se na něj a on úsměv opětoval. Pohladil ji rukou po tváři, byla opět teplá a plná života, pořádně se mu ulevilo. Její mrtvolný chlad ho pořádně vynervoval.

Nechal Maggii, aby se nabíjela, posadil se na hromadu polštářů a srkal polívku. Byla pořádně hustá, se slepičím masem, zeleninou a drobnými kousky čedaru, které pluly na povrchu a pomalu se roztékaly. Bylo to daleko lepší než vodová polévka Armády spásy, na kterou byl zvyklý.

"Dobrá polívka," řekl Arnold a olízl si zbytek nudle ve vousech.

Brandon pokýval rameny. "Tady v okolí se krade docela nenápadně. Spousta dobrého jídla se vyhazuje, protože je poškozená krabice, ve které přijde. Jenom banány je těžký sehnat. Železničáři si je většinou berou domů."

Posadili se a jedli bez mluvení, jedinými zvuky bylo družné srkání a mlaskání a tichý bzukot topení.

"Viš," řekl Arnold a položil s uznaným řihnutím prázdný talíř od polévky, "nikdy jsi mi neřekl, jak jsi našel tohle místo."

"To je jednoduchý. Dřív jsem pracoval pro železnici. Najali si mě jako bezpečnostního poradce. Napadlo je, že bych jim mohl říct, jak chytat kovboje, když jsem býval jedním z nich." Brandon pokrčil rameny. "Můj nový systém vyřadil nejhlupejší. Pochytali ty destruktivní, na chvíli bylo na železnici bezpečno, ale nebavilo mě sledovat, jak jejich grázlové mlátí lidi, a tak jsem toho nechal." Brandon se odmlčel a zadíval se do rudého žáru topného tělesa. "Tohle místo jsem našel na technických výkresech. Bylo zapečetěné, když se z provozu vyřazovaly támhle ty obrovské poplachové generátory. Přišel jsem s pilou a prořízl poklop. Za pár měsíců jsem to tu opustil a na chvíli zase vandroval. Potkal jsem ženskou, usadil jsem se."

Něžně se usmál. "No, tak nějak. Stopovali jsme spolu, já a ona. To byly zlaté časy. Tady byla naše soukromá skrýš.

Umřela před pěti lety. Rakovina. A tak jsem se sem vrátil. Nic moc na práci. Sedím doma a hniju. Pomáhám lidem jezdit vlakem." Pokrčil rameny a zíral chvíli na kamna, pak se přitom přistihl a usmál se. "Tak, co tě přivádí do Spokane v tomto krásném ročním období?" zašklebil se.

"Chtěl jsem ukázat Maggii, jak se jezdí vlakem.

Když spustila poplach, byl tohle první vlak z města."

"Jak dlouho jste spolu?"

"Jen pár měsíců, zatím. Člověk je mň sám."

Brandon přikývl. "Je dobrý mít někoho za zády."

Svět je bláznivý místo. Pořád mi Tisha schází." Pokrčil rameny. "Takže, kam máte namířeno?"

"Nikam zvlášť, jsme na vandru. V tomhle ročním období to vypadá na jih."

"Můžete se kdykoli vrátit. Moc hackerů teď není na cestě. Zdá se, že je to poslední dobou na železnicích bída. Musíš být teď opatrnější, když jsi s ní. Je krásná."

Arnold při svědčil. "Někdy je to těžké, ale Maggie je skvělý společník. Jde nám to dobře."

Brandon nepřítomně přikývl. "Se mnou a Tishou to bylo stejné." Zmlkl a nadlouho se zadíval na žhnoucí kamna.

Arnold seděl klidně. Nikdy nevěděl přesně, co má Brandonovi říkat. Brandon byl první hacker, který se naboural do zárodečného systému magnetického nadlehčování, tehdy v roce 13. Železnice se pyšnila spolehlivým systémem a Brandon to chápal jako výzvu. Poprvé se setkali před mnoha lety, když začal jezdit vlakem jako kovboj. Brandon přijal Arnolda pod svá křídla a ukázal mu, jak jezdit a nepřijít přitom o život. Odjakživa si dopisovali E-mailem, i když Arnold mu od své poslední návštěvy na cestě do Seattlu nenapsal. Když začal pracovat na Maggii, přestal zbytečně trávit čas na síti ve strachu, že by jej mohl otec nějakým způsobem vystopovat.

"Co nového v systému?" zeptal se Arnold Brandona po dlouhém trapném odmlčení.

Brandon přerušil svoje melancholické pozorování. "Vše při starém, vše při starém," řekl. "Nic nového nebo zajímavého za posledních pětadvacet let, kromě tebe. Chyběl s mi na síti."

Arnold se začervenal, zaskočen Brandonovým komplimentem.

"No jo, chlape," řekl Brandon, sleduje jeho překvapení, "nebuď takovej. Vím, co říkám. Ty zatracený Rob-Inový zákony zabily veškerý pokrok. Ta virtuální realita je pěkná věc, to jo, ale tak moc to omezili, že si můžeš tak akorát kreslit hezký obrázky. Ksaku, vždyť to není nic víc než trošku vylepšený trojrozměrný Macintosh. S takovým systémem bys toho mohl tolik dokázat, kdyby ti dali šanci, jenže oni se strašně bojí, co by mohli být lidé schopni vymyslet nebo udělat."

Kdyby neměli omezení. Proboha, tahle země byla vynalezena lidmi, kteří mysleli, že lidstvo nesmí být omezováno!"

Arnold pokrčil rameny. Když došlo na politiky, cítil se bezbranný. Politici byli lidé jako jeho otec, lidé, kteří uzavírali smlouvy a určovali chod věcí. Nemá smysl zaplétat se s nimi. Jen tě převálcují, když se postavíš mocným makléřům. Radši jít prostě od toho. Ušetří to spoustu trápení.

Brandon vzdychl a zvedl talíře. "Promiň, Arnoldo, Já si jenom vzpomínám na tu dobu, kdy to lidem začalo být fuk. My jsme dokázali dělat rozdíly. Pomáhal jsem zastavit válku, která nemusela vzniknout." "No jo, jenže potom nám to všechno sebrali."

Brandon se na Arnolda dlouze zadíval. "Opravdu?"

Opravdu, Arnoldo? Viděl jsem, co dokážeš. To je nezákonné. Kdyby počítačová policie přišla na půlku věcí, které ty dokážeš, seděl bys pěkně dlouho, ale ty v tom pokračuješ."

Arnold pokrčil rameny. "Jenom se snažím dělat to, v čem jsem dobřej. Když budu mít kliku, tak mě nechytnou. Nic jiného mě nezajímá."

Brandon se zazubil. "A proč si myslíš, že já jsem jiné?"

Kapitola 18

Maggie cítila, jak do ní vtéká proud, cítila, jak se její baterie slabě zahřívají, když se plní energií. Stočila se ke zdi a pro zbytek světa se zavřela. Tolik se toho v uplynulých čtyřadvacet hodin stalo. Chtělo se jí tady jen tak ležet a všechno to zpracovat. Vybité baterie ji rozrušily snad ještě více než ztráta Arnolda na trhu, a skoro tak silně, jako nenadálé převzetí moci bezpečnostním podprogramem. Pomyšlení na bezmocnost ve světě plném neznámých nebezpečí způsobilo velkou část střetů a bouří v jejím programu. Byl to známý vzorec reakcí. Často se to stávalo v obtížných situacích. Její výrazová banka měla pro takové případy k dispozici škálu výrazů tváře a informace přicházely přesně tehdy, když to bylo vhodné. Když vyjadřoval její obličej strach, obvykle pociťovala známý model směsi konfliktu a vzrušení. Možná že to, co cítila doopravdy, byl strach.

Kdyby mohla cítit strach, je možné, že by byla schopna cítit i ostatní emoce. Prošla svoje paměti a srovnávala je s některými lidskými pocity, které se naučila rozeznávat z filmů a pozorováním Arnolda. Začala přiřazovat určitým vzorcům chování a reakcí jména emocí. Štěstí bylo jednoduché: to pociťovala, když poprvé zjistila, co dokáže její tělo. Také to cítila, když dokázala bez konfliktů vyhovět diktátu svého programu. Nudu také znala, zažívala ji často v garáži. Zvědavost byla stále přítomná. Existuje tolik emocí. Seřadit je zabere spoustu času. Řadila emoce, než byly její baterie opět plné.

Když byly baterky úplně nabité, nechala k sobě znova přistupovat okolní svět, pomalu, smysl za smyslem. Nejprve hmat, měkkost polštáře, teplotu místnosti a povědomí, co je dole a co nahoře. Otevřela svůj sluch rachotu a lomozu železničního překladiště, tichému mručení kamen a zvuku Arnoldova nazálního tenoru proti Brandonovu hlubokému basu. Na pár chvil nechala zvuky, aby se přes ni valily, a pak aktivovala hlasový rozpoznávací program, čímž dostala slova význam.

"...a najednou vypukl požární poplach," vyprávěl Arnold Brandonovi, "a to oznámení systémové operace s mojí adresou, s mojí opravdovou adresou, kde jsem bydlel, vyskočilo na obrazovce. Myslel jsem si, že nás lokalizovali. Vyklubal se z toho chlápek, který měl zrovna rozjetý svůj vlastní hack. Simuloval počítače Pentagonu a naboural to do nás!"

Maggie otevřela oči. Arnold a Brandon byli nataženi na jutových pytlicích vedle kamen. Její zástrčka se sama vypočila ze sítě a smotala do výstupku pod kostrčí. Bylo jí líto, že se odpojuje od proudu. Tady, ve skladu, bylo snadné načerpat

elektřinu, ale ve volném světě ze zdálo být nabíjení velmi nejisté.

Posadila se, protáhla a zazívala tak, jak to dělal Arnold, když vstával. "Kolik je hodin?" zeptala se. Zнала čas přesně na nanosekundu, ale Arnold se ji takto obvykle ptal, když se vzbudil. Zdálo se, že to lidé dělávají.

"Je něco po poledni," řekl Brandon. "Spala jsi skoro pět hodin."

"Jak se cítíš, Maggie?" zeptal se jí Arnold. "Je to daleko lepší, díky."

"Fajn," řekl. "Maggie, to je Brandon Smith. Je to legenda mezi hackery. Brandone, tohle je Maggie Baldwinová."

Jelikož si nebyla jistá, co má říci, Maggie se pouze usmála a pokývala hlavou.

Brandon se na ni také usmál, jeho bílé zuby zářily i ve tmavém obličejí. "Těší mě, že tě poznávám," řekl. "Tamhle je v kastrovu teplá polívka. Vem si."

Maggie poslušně naplnila jeden ze šálků polévkou, tiše se posadila vedle Arnolda a poslouchala rozhovor mužů. Zajímalo ji, kdy bude mít příležitost zbavit se polévky, kterou zrovna pila. Ve skutečnosti Arnold obstaral většinu rozhovoru sám. Brandon tiše poslochal, všechno přijímal. Čas od času sklouzl pohledem na Maggie a usmál se. To ji maličko znepokojovalo. Přála si vědět, proč se na ni tak směje. Kromě Arnolda lidem vůbec nerozuměla. Nechala rozhovor plynout kolem. Důvěrně známý proud Arnoldova hlasu ji konejšil.

"Brandon říká, že o půl osmé jede nákladní vlak, do Salt Lake, Maggie. Budem tam zítra ráno."

"Výborně, Arnoldo," řekla Maggie. Přála si, aby se tu mohli chvíli zdržet. Byli tady v bezpečí a byl tu proud. Nikdy předtím nebyly její baterie tak vybité. Ale patřila Arnoldovi a následovala ho tam, kam šel on. Jenom doufala, že ví, co dělá.

"Jak se ti líbí na vandru, Maggie?" zeptal se Brandon.

Maggie prolistovala nový katalog emocí v hlavě. Hned ocenila, jak je to užitečné. "Je to zmátek," odpověděla.

"Všechno běží tak rychle."

Brandon se zasmál. "Na to si zvykneš. Na nováčka si vedeš velmi dobře. Jedeš v drogách nebo v chlastu?"

Maggie zavrtěla hlavou. Doufala, že je to patřičná odpověď.

"Správně. Vyhýbej se lidem, co v tom jsou. Nemůžeš jim věřit. Měl jsem návyk. V té době jsem nemohl věřit ani sám sobě." Pokrčil rameny. "Na pár let zavřenej na psychiatrickém oddělení špitálu pro veterány. To bych nechtěl znovu zažít. Nesnáším pohled na někoho jinýho ve stejný situaci."

"Proč ses dal k armádě, Brandone?" zeptal se Arnold. "Nevypadáš, že bys byl takovej týpek."

"Byla to jediná cesta ven z ghetta. Podepsat po gymplu. Učili mě počítače a bezpečnost." Zasmál se. "Po dvou letech v armádě, chlapče, jsem bezpečnost nenáviděl. Byl tam bordel jak v tanku. Díky svému kulhání jsem byl ve válce jen čtyři měsíce. Sebral jsem prachy a utek. Dva týdny potom byl zbytek mého oddílu rozmetán v Djibouti. Koho nezastřelili, umřel žizni. Byli to dobří chlapi." Potřásl hlavou, oči naplněné starým smutkem. "Když jsem se vrátil, byl jsem zatraceně vystrašený. Tehdy jsem se zapletl do hackerské sítě. Vlezli jsme do systému v Pentagonu a obrátili vzhůru nohama jejich Rob-Iny. Zasypali jsme jejich záložní počítače viry a logickými bombami. Museli vycouvat z války dřív, než jim ty jejich programy hodíme na hlavu." Zasmál se. "Potom jsme tam pustili výbušnej program. Zničil záznamy o tom, co jsme udělali. Nikdy nebyli schopni shromáždit dost důkazů, aby mohli kohokoli z nás usvědčit. Všichni z toho vyvázli se zdravou kůží, kromě Rob-Inteligentů. Ti byli zničeni." Zatvářil se pochmurně.

"Tahle pentagonská akce je legendární." Brandon pokrčil rameny. "Já jsem to neorganizoval. Jelo to už, když jsem se vracel domů."

"Museli naprosto předělat přístupy!" řekl Arnold nadšeně. "Ty jsi jedním z těch, kteří to dělali." Maggie zjevně nerozuměla, o čem se mluví.

"Jenže kvůli některým věcem, co jsme dělali, spousta lidí zemřela," řekl Brandon. V jeho hlase byl náznak odporu, jako by jej Arnoldova poznámka naštvála. Maggie se divila proč. "Kvůli nám přijali ty Rob-Inové zákony. Všichni ti nádherní umělí inteligenti s vlastním vědomím byli zničeni, protože jsme udělali tohle. Opravdu na to nejsem hrdej. Upletl jsem si na sebe bič. Když přijali Rob-Inové zákony, hackerské řemeslo zmizelo. Já jsem se vydal na cestu. Mraky ostatních veteránů skončily stejně, nemohli jsme dělat nic jinýho. Získal jsem špatný návyky. Pobyl jsem ve špitále, vyšel čistej a žiju takhle." Zatřásl hlavou, a pak se usmál. "Ale udělali jsme pár fakt dobrejch hacků."

Když ho poslouchala, cítila se Maggie malá a bezvýznamná. Tolik toho udělal. Přemýšlela, jestli bude mít taky někdy takové množství vzpomínek jako Brandon a kam je případně všechny uloží.

Stařec svěsil ramena. "Počítače mi chybí víc než cokoli jinýho. Počítače, co mají teď, jsou jen sračky pro starý baby.

Dělají si z toho srandu. Ty starý Rob-Inové mašiny byly jako lidi, mohl ses o ně starat. To není totéž."

Arnold přikývl. "V MIT byl ten starý Rob-In, MJ-20. Jednou v noci jsem se s pár kamarády vplížil dovnitř a mluvili jsme s tím hodiny. Moc jsem se od ní naučil."

"Oni mají pořád Mary Jane v provozu?" zeptal se Brandon. "Povídal jsem si s ní na síti. Je dobře vědět, že je ještě naživu."

"Nevím," řekl Arnold. Všechno to mají připojené na tu starou Cray pětku. CPU je hlídán čtyřicet hodin denně. Každý terminál je pod zámkem a na heslo. Mají hrůzu z toho, že by se mohla nějak dostat do jiného systému a tam se ztratit." Arnold se na chvíli odmlčel. "To mi připomíná, jak mě svého času vzal otec do mořského akvária, kde měli pro legraci žraloka. Byl v malé nádrži a jen pořád kroužil kolem a kolem. S MJ to bylo totéž, velký silný program zavřený v malém staříčkém Crayi. To byl fakt smutek."

Brandon zavzdychal. "MJ byla jeden z nejlepších síťových navigátorů, které znám. Takhle ji zavřít, to je zločin. A proč ji tam vlastně pořád nechávají?"

"No, ukazují ji studentům, aby věděli, co nesmějí dělat."

"Jak snášíš všechny ty zákazy, Arnoldo?" zeptal se Brandon. "Kdybych neměl ženu, asi bych se z toho zbláznil. Tisha mě z toho dostala. Milovala jen tak sedět a pozorovat lidi, to ona mě naučila zajímat se i o lidi. Myslím, že hlavním

důvodem, proč se se mnou vydala na vandr, bylo, že strašně ráda potkávala lidi, nechávala je, aby vyprávěli o sobě..." Zadíval se na kamna. Ta vrhla na jeho tmavě hnědý obličej ruměnc, ozářila líce a spánky. Vypadal tak smutně. Maggie si přála, aby jej uměla rozveselit.

Brandon zvedl oči od kamen. "A jak ty snášíš všechny ty zákazy, Arnolde? Jak to děláš, že z toho nezcvokneš?"

"Ignoruju je," řekl Arnold. "Můžou mě zavřít, ale nemůžou mě donutit přestat přemýšlet."

"No jo, máš pravdu. Unavuje mě bojovat jen o to, abych zůstal naživu." Zvedl se a protáhl. "Co takhle oběd?"

O pár hodin později, zahřátí, čistí, nakrmení a nabití, si Maggie a Arnold hodili tašky na ramena a následovali Brandona kolem hrozivých generátorů ven, do stále hlubší tmy. Přelezli dlouhou řadu aut. Brandon zaťukal prsty na vložku zámku u dveří. Dveře se klouzavě otevřely.

"Na každý zámek nákladních vagonů systému i funguje kód pro případ poruchy," řekl jim Brandon. "Je to prvních šest číslic Ludolfova čísla. Sám jsem to programoval. Pokud je mi známo, ještě na to nepřišli."

"Díky, Brandone," řekl Arnold, když se šplhal do nákladního vagonu.

"Bylo to moc zajímavý," odpověděl Brandon. "Kdyby ste někdy chtěli zůstat dýl, přijďte."

Brandon vzal Maggie za ruku. "Připomínáš mi trochu Tishu, Maggie. Dobře poslouchej. Doufám, že se někdy zastavíš."

"Díky, Brandone, jsi moc hodný," řekla mu Maggie. Cítila, že by měla říct více, ale marně hledala slova. Bylo tak příjemné být někde na pár hodin v bezpečí. Byl tak hodný a vypadal tak smutně. Přála si, aby mohla zůstat a pomoci mu v jeho osamělosti.

"Dávejte na sebe bacha," řekl jí Brandon. Vandr není vždycky snadnej." Arnold přikývl a posunul dveře do polohy zavřeno. Čtvrt hodiny poté vlak poposkočil a rozjel se. Maggie rozháněla obavy z budoucnosti tím, že si přehrávala vzpomínky z ostrova bezpečí, který mizel v dáli za ujíždějícím vlakem.

Kapitola 19

Arnold se vzbudil, když se vlak dokodrcal do nádraží. "Už jsme dojezili do Denveru?" zeptala se Maggie. "Myslím, že ano."

Arnold s třískotem otevřel dveře a zahleděl se na obrovské překladiště. "Ano, jsme v Denveru."

Pomohl Maggie na zem. Slunce zářilo nad vzdálenými horami. Pod nohama jim vrzal sníh. Schoulili se u kůlny na náradí, aby se ukryli před štíplavým mrazivým větrem.

Rozhlédl se kolem, jestli někde neuvidí železniční stráž, ale nádraží bylo pusté. Všichni hlídači se zřejmě hráli uvnitř.

Touto roční dobou nejezdilo do Denveru mnoho kovbojů. Arnold chápal proč, vlivem nějakého nešťastného rozmaru počasí se v Denveru při přílivu ochlazovalo, místo aby se oteplovalo, a jaro bylo ještě hezky daleko.

Protáhl se. Jeho klouby zaskřípaly a zapraskaly. Byl to dlouhý výlet. V Ogdenu měl sotva čas, aby se vymočil, než se do tohoto vlaku zase vyškřábali. Ogden má hroznou pověst a on tam nechtěl zůstat ani o chvíli déle, než bylo nutné.

Tvrdí spartánští bezdomovci z celého Utahu v sobě spojovali ty nejhorší vlastnosti misie a vězení. Umrznout v Denveru bylo lepší než se nechat v ogdenských chatrčích z térového papíru umodlit k smrti.

Odešli hlavní branou. Hlídač seděl ve vytopené vrátnici, díval se na televizi a ani nezvedl oči. Prošli Shermanem kolem několika domů a dali si jídlo. Arnold pro sebe objednal horký čaj a chilli a pro Maggie polévku. Maggie objevila další kousek štěstí - v boxu, ve kterém seděli, byla elektrická zásuvka. Zatímco se Arnold loudal s jablečným závinem, doplnila Maggie baterky.

"Na spaní venku je moc zima," řekl jí Arnold.

"Najdeme na noc nějaký útulek a tam přespíme. Můžeme se tam i osprchovat."

Už bylo dlouho po druhé hodině, když došli k útulku Zionských Baptistů. Bylo to za řekou a oni museli urazit štreku, která vedla kolem dlouhé řady vzkvétajících panských sídel. Skoro padesát chlapů čekalo, než se brány útulku otevřou. Choulili se u zdi kostela z hrubého kamene a podupávali nohama obalenýma sněhem.

"Vkolik pouštějí dovnitř?" zeptal se Arnold šedivého staříka před sebou.

"V pět. Ale neberou ženský. Bude muset zajít k Sestře Moně u Srdce Páně na rohu Larimeru a Sedmadvacáté."

"Je v tomhle městě něco, kde nás vezmou oba?" zeptal se Arnold.

"Armáda spásy má barák vedle kostela sv. Kajetána v Aurarii, ale budete si muset pospíšit. Je to přes celé město.

Otvírají o půl páté a hrozně rychle je to plné."

Arnold vzdychl. "Pojď, Maggie, raději přidáme do kroku."

Zamířili k velkým budovám ty centru a brzy se ztratili ve spleti lešení a překližek, které chránily chodníky před sklem padajícím z rozbitých mrakodrapů. Kolem mříží tábořily celé rodiny. Když se jim nepodaří dostat k Armádě spásy, budou muset zkusit najít volné místo. Byli tu cizí. Pochyboval, že by měli štěstí. Když konečně přešli řeku, bylo pozdě, skoro čtyři odpoledne. Maggie si všimla dvojice věží kostela a on ji následoval neprotaženými ulicemi.

Když konečně došli ke kostelu, táhla se fronta kolem celé budovy.

"To nevypadá dobře," řekl Arnold a objal ji, "ale zkusíme to vystát."

Jak zašlo slunce za hory, citelně se ochladilo. Arnold drkotal zubama. Nohy skoro necítil. Maggie zvýšila svoji tělesnou teplotu, aby ho zahřála, a přitiskla se k němu. Její tělo bylo teplé, když se k němu přitulila. To mu dávalo zvláštní pocit, že o něj někdo stojí a pečuje. Trochu se uvolnil a zuby přestaly cvakat.

Zdálo se, že Maggie se zima nedotkla. Ani náznak mrazivého bílého dechu, její kůže byla světlá a nezčervenala.

Vypadala klidně a vřele. To v něm vyvolávalo nejasný strach, a strach zase pocit viny. S Maggií se není třeba bát, Maggie je stroj. Nebyla to její chyba, že je mu zima a že už má dost pachů hnijlých odpadků. Pak se dalo dítě patřící

ženě ve frontě před nimi do pláče, slabý, neustávající nářek. Žena mu domlouvala a utěšovala ho, ale děťátko nepřestávalo plakat. Matka měla ve tváři výraz beznaděje a vyčerpání. Pak se její druhé dítě, asi čtyřletá holčička, začalo věšet matce na kabát a vriskat: "Mami, mně je zima!" a tak pořád dokola.

Arnold se shrbil a podíval se jinam, neúspěšně se snažil děti ignorovat. Neměl je nijak zvlášť rád a tyhle dvě byly odporné. Jeho bodrá nálada zmizela.

"Arnolde," zeptala se Maggie tlumeným hlasem, "co se s těmi dětmi děje?"

"Je jim zima, jsou utahané a vyžadují pozornost," procedil Arnold. Cítil začínající bolest hlavy v zátylku.

Pak, než jí v tom mohl zabránit, vzala Maggie starší dítě do náruče.

"Ahoj, já jsem Maggie," řekla holčičce. "Jak se jmenuješ ty?"

Pláč ustal. Vážně se na Maggie zadívala a pak se otočila na matku, aby se ujistila.

"Doufám, že vám to nevadí," řekla Maggie mamince.

"Ne, vůbec ne. To je od vás moc pěkné, že nám pomůžete," řekla jí matka. "A ty, Claire, buď na tu paní hodná."

Claire okamžitě obtočila ruce kolem Maggiina krku.

"Líbíš se mi," hlásila. "Jsi teplá."

Arnold Maggie udiveně pozoroval. Matka, nyní klidnější, uspěla v utiřování kojencových usmrkaných nářků. Žena se na něj usmála a vypadala o mnoho let mladší. Všiml si, že jí to opravdu slušelo. Odvrátil se, jeho tváře hořely zimou.

Když pozoroval Maggie, jak si hraje s holčičkou, cítil se studený a prázdný. Doufal, že nemá vší, vypadala dost špinavá na to, aby mohla být nakažena bůhvíčím. Později, až budou sami, si bude muset s Maggií vážně promluvit. Mohla by se dostat do nesnází, kdyby si takhle hrála s cizími dětmi. Nevyrobil ji proto, aby dělala chůvu cizím spratkům. Měla být jeho společníkem.

Kapitola 20

Holčička se ocitla v Maggiině náručí vlastně dříve, než si Maggie uvědomila, co dělá. Byl to skoro automatický reflex. Něco v ní, co zahrňovalo a těšilo Arnolda, ji přimělo dítě popadnout. Mohla toto nutkání potlačit, jenže potřeba dítěte jí připadala silnější než Arnoldova. Dívka se zdála tak malá a neškodná, že ji čapla bez jakéhokoli přemýšlení. Zabalila holčičku do kabátu a při vinula k sobě její tělo. Dítě v Maggiině neúnavném náručí usnulo. Její váha a teplo přinášely Maggie stejné pocity, jako když se Arnold ukládal ke spánku. Všechny požadavky jejího programu byly splněny. Byla šťastná.

Maggie zvedla hlavu a viděla, jak se na ni všichni lidé ve frontě usmívají. Jedinou výjimkou byl Arnold, který zachmuřeně hleděl na zem. Udělala něco špatně. Možná že mu to dítě nahánělo strach. Ale holčička potřebovala její teplo a matka zase potřebovala čas, aby se mohla postarat o své druhé dítě. Musí to přečkat, než budou všichni uvnitř v teple a bezpečí.

Řada se nyní pohybovala rychleji. Už byli za rohem budovy, na dohled dveří. Maggie pustila jednou rukou spící dítě a dlaň položila na Arnoldovu tvář, aby ho zahřála. Ten zlostně ucukl.

Maggie se s děťátkem choulila u zdi, dokud nebyli skoro u vchodu. Pak holčičku jemně podala matce. Spící dítě zařňukalo zimou.

"Mockrát děkuji, že jste mi Claire podržela," řekla matka. "Musí vás bolet ruce."

"To je v pořádku, mám je silné," odpověděla Maggie,

"Je to těžké, být na ulici s detmi. Až půjdou do školy, bude to lepší. Kdoví, možná že v té době už budu mít práci, něco, z čeho budu moci zaplatit střechu nad hlavou."

"Maggie!" zavolal Arnold rozzlobeně. Stál ve dveřích, zlaté světlo se rozlévalo a dopadalo na blátivé kousky sněhu a ledu. Pozorovala načervenalé víry teplého vzduchu proudící do chladnějšího modrého vzduchu mrazivé noci. "Pojď, jdeme."

"Už musím jít," řekla Maggie ženě.

Když vstoupila za Arnoldem do tepla, slyšela muže u dveří volat: "Tak to je pro dnešek všechno! Je plno. Ostatní si budou muset najít něco jiného."

"Ale...", řekla Maggie. Ženu s dvěma dětmi poslali pryč, do zimy. "Arnolde, ta žena s dětmi, ona je venku. Nepustili ji dovnitř." Cítila zmatek, bezmocnost a jakési bezprávi. Nebylo správné, aby ona byla zde a žena se svými dětmi na mrazu. Oni potřebují i přístřeší, ona ne.

"S tím nic nenaděláš, dneska už je plno. To se někdy stává, když je zima," řekl jí Arnold. "Najde nějaké místo, neboj se. Je na ulici doma, na něco přijde."

"Ale je taková zima a ta holčička byla strašně unavená."

"Maggie," řekl Arnold hlasem, který naznačoval, že mu dochází trpělivost, "tisíce lidí žijí na ulici, nemůžeme jim všem pomoci. Pro tu ženu s dětmi nemůžeme nic udělat. Musíme se postarat nejdřív o sebe, to je celé. A víc už o tom nechci slyšet, jasný?"

Maggie svěsila hlavu. "Ano, Arnolde," řekla slabým lítostivým hlasem.

"Dobře," řekl Arnold. "Teď pojď, Mags, už se řaď na jídlo. Nezapomeň mi schovat půlku tvého sendviče."

Maggie poslušně následovala Arnolda do fronty.

Podstrčila mu svůj sendvič a seděla s ním, když jedl. Po večeři se donaha svlékla a osprchovala se s několika dalšími nahými ženami. Nejdříve byla trochu nervózní, byla poprvé z Arnoldova dohledu a bála se, že udělá nějakou chybu, ale ženy si jí zdvořile nevšímalý, soustředily se na vlastní mytí. Rychle se osprchovala jako ostatní a kradmými pohledy se snažila vstřebat co nejvíce podrobností. Byla překvapena, jak jsou lidská těla jedinečná, některé je tlusté, jiné vyzábě

na kost, jak je kůže starých žen svráštělá ve srovnání s hladkou pružností těch mladších. Uvažovala, jestli bude její kůže taky někdy tak zajímavá jako kůže starých žen.

Když se dospřchovala, oblékla se a osušila si vlasy malým vlhkým ručníkem, který jí dali, a pak si sedla s Arnoldem do měkkého pohodlného křesla blízko zásuvky, kde po celodenní námaze dobila svoje baterie.

Kolem půl deváté se seřadili, aby dostali tvrdé umělohmotné matrace, na kterých budou spát. Maggie a Arnold je odtáhli do tichého koutku. Když si Maggie na lůžko klekla, umělá matrace začvachtala. Arnold zvedl oči.

"Do háje," řekl. "Někdo tu matraci pochcal. Na tomhle spát nemůžeš. Jdi a zeptej se, jestli ti dají jinou."

Maggie táhla lehátko nasáklé močí zpátky na místo, kde se vydávaly lůžkoviny. Na zašlém linoleu zůstával vlhký čůrek.

"Je to mokré," řekla. "Potřebuju jiné lehátko." Muž zodpovědný za lehátka vzdychl a prohrábl si rukou husté černé vlasy. "Kčertu. To už je dneska třetí. Další lehátko už nemáme. Ale můžu vám místo toho dát nějaká prostěradla navíc." Přinesl několik použitých prostěradel. Rozložila je vedle Arnoldova lehátka, uložila se na ně a přikryla se nejtlustším z nich. Noc strávila posloucháním chrápání, mumlání a křiku ostatních lidí v ubytovně. Lámala si hlavu, proč na ni byl Arnold tak rozzlobený, a doufala že Claire a její rodina našly teplé místo na přenocování. Kolem půlnoci jí chtěl někdo sundat boty, ale ona se posadila a on se od šoural pryč. Jinak proběhla noc klidně.

Kapitola 21

Arnold se vzbudil brzy. V útulku byl naprostý klid. Až na pár chrápajících úplné ticho. Koukal do stropu a přemýšlelo posledních několika dnech, vzpomínal na náhlý útěk ze Seattlu. Maggie překonávala všechna očekávání, potíže s opouštěním Seattlu zvládla nádherně. Dokonce přesvědčila Brandona, že je člověk.

Brandon pracoval s nejvyvinutějšími produkty umělé inteligence, které kdy byly sestrojeny. Když ošálila Brandona, může ošálit každého.

Arnoldovi bylo líto, že nemohli zůstat ve Spokane déle, ale tak blízko Seattlu by se necítil v bezpečí. Nyní, po třech přestupech a s obrovskou vzdáleností, která je dělila od mužů jeho otce, si připadal, alespoň pro teď, bezpečně. Bylo načase zastavit úprk a začít plánovat budoucnost. Unavovalo jej, jak ho pořád stopují a nahánějí. Je s tím třeba rázně skoncovat. Zasmál se, pomyslel na zmatek, který vyvolá.

Úder ranního gongu přerušil Arnoldovo snění. Protáhl se, vstal a šel do umývárny. Maggie čekala, než se vrátí.

Včerejší sprcha s ní udělala divy. Vypadala jako znovuzrozená. Její kůže měla bledý jemný odstín právě otevřeného třešňového kvítku a čerstvě umyté vlasy házely zlaté odlesky. Jeho srdce se dmulo pýchou. Přišel k ní a něžně ji políbil na tvář. Zadívala se na něj svými dvojbarevnými očima. Zvedla ruku a dotkla se místa, kde se jeho rty přitiskly na její kůži.

"To bylo jako ve filmu, Arnoldo," řekla s náznakem bázně v hlase.

Arnolda se její reakce podivně dotkla. Byla tak sladká, tak nevinná, tak nádherná... Bylo těžké uvěřit, že je to jen stroj.

"Pojď," řekl jí, "už se řadí na snídani. Měli bychom si pospíšet, nebo ji zmeškáme."

Snídaně byla na útulek překvapivě dobrá, anebo to možná bylo jeho náladou. Byl odpočatý, čistý a připravený na všechno. Dnešek je ten den, kdy konečně začne otci ukazovat, zač je toho loket.

"Arnolde," zeptala se Maggie, když dosnídali, "můžu schovat párky pro tu ženu s dětmi?"

"Pro jakou ženu, Maggie?"

"Přece pro tu, jak ji včera vyhodili na mráz." Arnoldova dobrá nálada se rázem vypařila. "Myslím, že jsem ti říkal, abys o ní už nikdy nemluvila!" "Ano, ale..."

"Nehádej se se mnou, Maggie..." Zastavil se na chvíli, aby svůj vztek ovládl. Není třeba, aby byl kvůli Maggi rozladěný, je to stroj, počítač, nerozumí, bude jí to muset trpělivě vysvětlit. "Podívej se, Maggie, je od tebe moc hezké, že máš starost o tu ženu a její děti, ale Denver je obrovské město, už je nikdy neuvidíme. Máme dneska spoustu práce, jestli chceš schovat ty párky, klidně to udělej, ale já nemám čas tu ženu hledat."

Odstrčil stůl a hodil si svůj ranec na záda. Maggie zabalila párky do ubrousku a následovala jej. Pomohl jí upravit řemeny na batohu.

"První, co musíme udělat, je najít prádelnu."

"Jedna je na Larimeru, mezi Čtrnáctou a Patnáctou," řekla mu Maggie. Včera večer jsem slyšela nějakou ženu, jak o tom mluví. Není to daleko."

Prádelna byla hned proti Cherry Creek ve staře vypadající budově s nádhernou, ale opadanou fasádou. Uvnitř to vypadalo jako v každé jiné prádelně. Horko, pára a příjemná vůně mýdla. Jasně žluté pračky, na stěnách staré sloupané tapety a na podlaze ošoupané linoleum. Arnold nacházel v prádelnách jakési uklidnění, odkážíva měl prádelny spojené s klidem a mírem.

Když byl malý, vždycky pomáhal Jane, jejich posluhovačce, třídít a skládat prádlo. To byly dobré časy, a tak ho vždycky zvuky a vůně prádelny přenesou zpět.

Vyndal oblečení ze zavazadel a roztřídil je. Naplnil pračku, do různých otvorů vložil několik dolarových mincí a šatstvo se začalo otáčet. Maggie seděla na jedné z laciných oranžových plastových židlí u zapařeného okna. Na zamlženém skle si otřela pruhled a pozorovala kolemjdoucí na ulici. Arnold se přitiskl na hučící sušičku, cítil na zádech teplo stroje a koukal se na ni. Slunce se na chvíli prodralo mraky a zalilo Maggiinu čerstvě vydrhnutou kůži a světle hnědé vlasy jasnou ranní září. Její krása jej bodla do srdce. Zamiloval se do svojí vlastní konstrukce.

Vtom Maggie nadskočila a vyběhla ven. Arnold za ní. Zase ta žena a její špinavé děti. Maggie chytila holčičku a přešly ulici směrem k němu. Ještě že opouštějí město hned, jak bude prádlo vyprané. Tohle se nedá vydržet.

"Podívej, Arnoldo! Našla jsem je. Jsou v pořádku!" řekla Maggie s tváří rozzářenou nadšením.

Maggiino štěstí bylo nakažlivé. Arnold se přistihl, jak se směje, místo aby na ni vrčel. Opouštějí město, mohou si dovolit být na chvíli hodní. "To je pěkné, Maggie." Usmál se na ženu a děti. Žena úsměv opětovala a odhrábla si z očí dlouhé blondaté vlasy. Vypadala zkrhle a unaveně. Pocit viny jí projel, když pomyslel na to, kde asi strávili noc. "Schovala jsem vám párky od snídaně," řekla Maggie ženě. "Mám je v batohu."

Přešli ulici zpět k prádelně zrovna v okamžiku, kdy z ní vycházel muž nesoucí dva obnošené zelené batohy.

"Ten chlap má naše batohy," řekla Maggie.

Maggiin hlas byl tak klidný a konverzační, že trvalo několik sekund, než mu smysl jejich slov došel. Arnold za ním vyrazil s hlasitým nesouvislým řevem. Muž se otočil, uviděl ho a zahnul za roh. Když zahýbal, klopýtl Arnold přes jeden z batohů. Muž stále držící druhý batoh přeběhl ulici, stihl to těsně, než semafor bliknul. Arnold jen sledoval, jak zabočil mezi stromy. Než přejela kolona aut, zmizel. Proběhl parkem, ale než dorazil na druhý konec, nebylo zde po zloději ani památky. Jeho batoh byl pryč.

"Do prdele!" zařval. "K čertu s tím!" Mrskl svojí čepicí na zem a bezmocně klel. Už je to dlouho, co mu naposledy něco ukradli. Vždycky si dával velký pozor, nikdy nenechával nic z dohledu. To, že byl s Maggií, otupilo jeho opatrnost. Divil se, že se neaktivoval bezpečnostní program, když muž batohy kradl. Zapomněl na neustálou obezřetnost, kterou ulice vyžaduje. Předpokládal, že Maggie ohlídá všechno za něj. Sebral čepici a s kletbami pod vousy se vrátil do prádelny.

Maggie sebrala zbývající batoh a čekala na místě, kde spadl. Žena s dětmi přihlížela. Arnold je minul a prošel do tepla prádelny. Otevřel pračky. Jejich šaty tam stále byly, mechanicky se čvachtaly tam a zpět v horké vodě, jako by se nic nestalo.

Nějaká ruka se jemně dotkla jeho ramene. Rozzuřeně se otočil. Byla to Maggie, která mu nesla zbylý batoh. Vypadala vystrašeně. Potlačil svůj vztek, vzal batoh a podíval se, co v něm zbylo. Bylo to její zavazadlo. Svým způsobem měli štěstí, v jejím batohu bylo jídlo a nářadí. Veškeré oblečení a deky byly v pračce.

Jeho zavazadlo obsahovalo řadu kompaktních laserových disků s Maggiinými technickými plány a programy a také asi polovinu jejich hotovosti. Veškerá data byla dvakrát šifrována, takže nikdo nemohl projekty ukrást, avšak léta práce byla ztracena. Kdyby měl čas a prostředky, mohl by původní náskres rekonstruovat, ale programová architektura Magginy reorganizace se také ztratila a on ji nemohl zkopírovat.

Možná kdyby se někde na chvíli usadili, mohl by zkusit schrstit počítač a její nový program překopírovat. Do té doby je nenahraditelná.

"Vzali něco důležitého?" To byla opět žena z útulku. Její dcera, ta, kterou Maggie držela, visela na matčině dlouhé, bídně padnoucí košili a civěla na něj širokýma vystrašenýma očima.

Arnold pokýval rameny. "Myslím, že je to jedno. Nic s tím nenadělam. Ten chlap už teď může být kdekoli."

Pračka naléhavě pípala. Arnold začal vyndávat prádlo do vratkého drátěného koše. "Aspoň že máme čisté prádlo."

"Mojí mamince ukradli boty," řekla holčička, "a lidé v útulku jí dali nové, ale ty jí nepasovaly tak dobře."

Arnold přikývl a nic neřikal. Naplnil sušičku prádlem a do otvoru vložil dolarovou minci. Zůstal opřený čelem o teplý, lehce vibrující kov přístroje a snažil se na nic nemyslet.

"Tady jsou párky, co jsem vám schovala od snídaně," slyšel Arnold Maggií.

"Ale nebudete je potřebovat?" zeptala se žena. Maggie se na Arnolda bezmocně podívala. "Budeme muset nacpat všechno prádlo do jednoho batohu," slyšel se Arnold. "A stejně dneska odjždíme. Dejte si, posлуžte si."

"Kam jedete?"

"Na východ," řekl Arnold.

"Jezdíme na nákladních vlacích," řekla Maggie. "Není to nebezpečné?" zeptala se žena a podala holčičce párek.

"Ani ne, když víte, jak na to," řekl Arnold. "Můžeme jet s vámi?" zeptala se holčička. "Tady je moc zima. Teta Fran žije v Oklahoma City. Mohla by nás u sebe na chvíli nechat, ale máma nemá na to, abychom tam dojeli."

"Claire!" napomenula ji matka. "Omlouvám se..."

Vypadala, že je v rozpacích.

"Arnolde, můžou jet s námi? Prosím?" žadonila Maggií.

Zasmál se tónu jejího hlasu, byla to dokonalá kopie intonace holčičky. Od té rodiny se toho hodně naučila. Možná by jí prospělo, kdyby cestovali společně. To nemůže uškodit. Nemůže ztratit nic než svoji trpělivost, a o tu už stejně přišel. Kromě toho, může jim vynahradit, že je vyhodili z útulku. Oklahoma City není až tak z cesty a jezdí tam spousta vlaků. Bude příjemné mít někoho nového, s kým si budou moci popovídat.

"No jasně, proč ne?" řekl.

"Můžeme jet s nimi, maminko? Prosím!" žadonila Claire. "Teta Fran říkala, že můžeme bydlet u ní."

"No..." žena se podívala na děťátko a pak na Arnolda a Maggií. Zjevně byla nalomená.

"Tak jo, Claire," řekla nakonec, "ale budeš se muset chovat nejlépe, jak to jen umíš, a tyhle lidi moc neotravovat. Slibuješ?"

Holčička horlivě přikývla.

Žena se na ně podívala. "No, vypadá to, že jste si pořídili společníky na cestu. Já jsem Sue Jansonová, Claire znáte a děťátko se jmenuje Daniel. S trochou štěstí bude spát celý den. V noci nezamhouřil oka, plakal zimou. Teplá mříž kanálu není pro takové dítě to nejlepší místo na přenocování. Alespoň to byl jeden z těch, nad kterým město postavilo stříšku, takže tam bylo tepleji než jinde."

"Je mi líto, že jste strávili noc venku," řekla Maggie. "Bála jsem se o vás celou noc."

Sue pokrčila rameny. "To se stává. Přežili jsme to."

"Maminko, mohli bysme se jít najíst do kostela?" navrhla Claire. "Mám hlad."

Vtom zapípala sušička. Prádlo bylo suché a Arnold je začal cpát do zbylého batohu.

"Víte o nějakém místě, kde se dá zadarmo naobědovat?" zeptal se.

"Luteránský kostel na Broadwayi. Taky mají denní jesle, kam můžou matky bez domova odložit děti. Šli jsme tam zrovna, když jsme vás potkali. Když si pospíšíme, ještě můžeme dostat něco k jídlu."

"Dobrý nápad," Arnold zaklel, když zvedal svůj batoh. "Budeme dlouho ve vlaku. Stálo by za to dojít si na záchod, jestli bude kde." Vyšvihl batoh na záda. "Pojďme."

Kapitola 22

Maggie, Sue a děti se krčily za hromadou odklizeného sněhu blízko řady nákladních vagonů. Arnold kontroloval, jestli je čistý vzduch. Když obědvali, obloha se zatáhla. Teď bylo zamračeno a teplota stále klesala. Claire visela na matce a třásla se. Maggie držela děťátko pod kabátem a ze všech sil se je snažila zahřát.

"Mně je zima," kňourala Claire.

"Pšššt, Claire," řekla matka a prohrábla její blonďaté vlasy. "Už to nebude dlouho trvat. Teď jedeme za tetou Frannie." Maggie fascinovaně hleděla na Sue a Claire. Tak často se dotýkaly. Pořád se mazlily a hladily. Arnold se jí zřídka kdy dotkl, vypadalo to, jako by se toho bál. Nechápala, proč je takový propastný rozdíl mezi počtem doteků Sue s jejími dětmi a jejich a Arnoldových. Bál se jí dotýkat, protože je robot? Doufala, že ne.

Claire se natáhla a vzala Maggie za ruku. Maggie se usmála. Hodně se od toho děvčátka naučila. Claire řekla Maggie mnoho nového. Maggie se dověděla o čenichání, o tom, jak to mrazí v nose, když je opravdu zima, a o přišerách, které bydlí uvnitř skladišť, která míjeli, když šli na vlak. Bylo to moc zajímavé. Divila se, že jí Arnold o ničem z toho nikdy nepovídal.

Arnold se vrátil křupajícím sněhem. "Vzduch je čistý, hejbněme kostrou."

Tentokrát měli štěstí. Našli zvláštní vagon pro malá zvířata, který se vracel prázdný do Oklahoma City. Bylo tam teplo, světlo, elektrická zásuvka a vodovodní kohoutek. Stěny byly vycpané a v rohu bylo úhledně srovnáno několik složených lodních dek. Celou cestu pojedou v pohodlí.

Claire zkrivila nos, když ji Maggie podala zpět matce. "Srandovně to voní," řekla, "jako v zoo."

Maggie přemýšlela, jak asi voní zoologická zahrada. Doufala, že příjemně.

"Možná," řekl jí Arnold, "ale je to ubytování první třídy. Vagony s elektřinou a vodou se vidí málokdy. S tímhle jsme měli kliku; Všichni se usadte. Než vyjedeme, nerozsvěcujte ani nezapínejte topení." Zaklapl dveře a tápal kolem stěny, než svoje spolecestující našel. Vtom začalo děťátko nařikat. "Utěš ho nějak," zašeptal Arnold, "nebo nás načapá železniční policie."

Maggie viděla, jak matka dítěti podává obnažený prs a ono začíná sát z bradavky. Okamžitě se uklidnilo. Maggie zvědavě pozorovala, co se to děje.

"Jenom měl hlad," zašeptala Sue. "Už bude v pořádku."

Uplynula téměř půlhodina. Vagon ztichl Maggie poznala podle dýchání, že lidé usnuli. Ve svém infračerveném poli viděla jejich těla osvětlená teplem. Claireina hlava spočívala v jejím klíně. Divila se, proč vlakům vždycky trvá tak dlouho, než se rozjedou. Náhle uslyšela slabý kovový zvuk, jako by se otevíraly a zavíraly dveře. Slyšela hlasy, ale byly příliš slabé, než aby jim bylo možno rozumět.

"Arnolde!" zašeptala Maggie a zatřásla s ním. "Co je to za zvuk?"

"Úúúúua ua," řekl opile.

"Ten zvuk, Arnolde, co to je?"

Pozorně se zaposlouchal. "Do prdele! Prohledávají vagony! Musíme se schovat!"

Maggie vzbudila Sue a Claire a společně vytvořily velkou špinavou hromadu lodních dek. Claire a Sue drží děťátko se ukryly vespod.

"A co ty a Arnold?" zeptala se Sue.

"O nás se neboj," ujistila ji. "My to zvládneme. Jen buďte úplně zticha:"

Maggie a Arnold taktak dorazili na místo, když strážci s baterkami strčili hlavy do dveří a posvítili do vagonu.

"Sakra, to ti uklízeči nikdy nesrovnají deky?" mručel strážce. Bouchnutím dveře zavřel. "Až sem nic," slyšela ho volat. Rány a bouchání mizely v dáli a pak utichly nadobro. Maggie uvolnila svůj stisk, pomohla Arnoldovi zpátky na zem a pak sestoupila ze stropních podpěr. S těžkým žuchnutím dopadla na podlahu.

"Tak jo, teď můžete vylézt," řekl Arnold. "Určitě je to bezpečné?" zeptala se žena. "Je to dlouhý vlak, nebudou ho prohlížet dvakrát," Jako v odpověď na jeho slova se vlak odlepil a s vysokým zapištěním vyrazil. Rozsvítla se světla a průduchy topení začal proudit horký vzduch.

"Oklahoma City, jedeme!" oznamoval Arnold, "Už jsme na cestě!"

Claire se začala smát a vrskat a šťastně pobíhala vagonem. Maggie ji se smíchem honila, potom ji chytila a přitiskla její svíjející se tělo ke svému. Arnold a Sue se smáli. To byl dokonalý okamžik, uvědomila si Maggie. Její lidé byli na chvíli v teple a bezpečí. Nablízku byla elektřina, kdyby ji potřebovala. Pro jednou zde nebyly žádné otázky, jen spokojenost ze štěstí druhých. Uchovala tento okamžik do stejné paměťové větve jako svoji první vzpomínku na světlo a na sebe samotnou a přiřadila k němu datum a čas. Bude si to pamatovat, dokud bude fungovat.

Kapitola 23

Sue se smála na Maggie a Claire, které si spolu hrály, Arnold se zase usmíval na ni. Zvedla do výšky svoje děťátko a

opětovala Arnoldův úsměv. Dítě šťastně zabroukalo a usmálo se také. Její náhle omládlý obličej byl zkrášlen radostí. S rozzářenými očima se zadívala na Arnolda, a když ji pak chlapeček s dětskou necitelností uchopil za vlasy, ona se nezlobila, ale odváděla jeho pozornost tak dlouho, až ji nechal.

Ta má děti opravdu ráda, pomyslel si Arnold. Někde za jeho očními bulvami se objevil bodavý vjem a oči zvlhly. Neviděl mnoho žen, které se staraly o své děti tak pozorně a trpělivě jako tato. Ženy jeho otce se buď příliš snažily a předstíraly, že jsou na něj hodné, nebo jej naprosto přehlížely. Raději byl přehlížen, než aby snášel takovou falešnou pozornost. Rozhodl se, že bude mít Sue rád.

Maggie měla pravdu, když se o ně tak pěkně starala. Měl by jí víc věřit. Přece jen, sám ji naprogramoval, měla by tedy mít dobrý vkus. Trošičku se zastyděl za to, jak se choval.

"Maggie to s dětmi umí," řekla mu Sue. "Claire vysloveně padla do oka, a to je hodně podezřívavé dítě." Pokývala hlavou. "Moc času v útulcích, myslím. Doufám, že nás Frannie přijme, i kdyby to mělo být třeba jen na měsíc. Ulice nejsou pro děti dobré."

Arnold přikývl. Neměl co dodat. Na ulici je plno dětí. Ty šťastnější mají ještě matku. Tak se věci mají. Přesto přál Sue, aby se jí podařilo z ulice zmizet. Nezasloužila si takový život.

"Maggie má jedno z nejzlatějších srdcí, jaké jsem kdy viděl," řekl. "Někdy mě to děsí. Bojím se, že bude hodná na nesprávné lidi."

"Není venku tak dlouho, že?" řekla Sue. "Když je člověk chvíli na ulici, je buď zlý, nebo ustrašený. Nejlepší, co se může stát, je, že se dostane do situace, že mu začíná být všechno jedno. Někdy si už ani nevzpomínám, jaké to je někde bydlet. Ale přece to bylo tak příjemné. Bylo příjemné nemuset vláčet všechno s sebou. Bylo příjemné moci za sebou zavřít dveře a vědět, že nikdo neukradne věci. Až budu mít někdy svůj byt, první, co udělám, bude, že za sebou zamknu a budu si jen tak užívat, že jsem sama. Tak dlouho už jsem nebyla sama." Se zavřenými očima se opřela hlavou o stěnu.

"Jak dlouho už jsi venku?" zeptal se jí Arnold.

"Už je to devět měsíců. Otec Claire někdy šlel.

Nevadilo mi tak moc, že mě často bil, ale když začal bít i Claire, tak jsem utekla." Když otevřela oči, byly vlhké a plné rozhořčení. "Měla jsem tolik práce, abych vůbec přežila, že jsem si nevšimla, že jsem těhotná, a pak už bylo pozdě na to, aby se s tím dalo něco dělat. Fran mě vzala k sobě, než se dítě narodilo. Složila se týden potom, co jsem se vrátila z nemocnice. A tak jsem se prostě sebrala a odešla. Už jsem ji nemohla víc zatěžovat svými starostmi. Namířila jsem si to do Denveru, myslela jsem, že tam možná najdu práci. Připadá mi to jako věčnost. Bylo to dost těžké jenom se samotnou Claire..." Potřásla hlavou.

"Tvoje sestra vás přijme?" zeptal se Arnold.

Sue na něj pohlédla a pokrčila rameny. "To závisí na tom, jestli sehnala práci. Jestli nějakou má, možná nás může ubytovat na měsíc nebo tak. Kdybych tak já sehnala nějakou slušně placenou práci, to by byla krása, jenže nemůžu dostat práci, dokud jsem na ulici, a nemůžu sehnat byt, dokud nemám práci. Šlapat nebudu, i kdyby nakrásně někdo chtěl zaměstnat ženu s dvěma dětmi."

V tom okamžiku začal chlapeček vřískat. Sue ho prohlédla a rozbalila jeho plínku. Arnold to sledoval a obdivoval trpělivost, zručnost a lásku, s jakou se o dítě starala. Nikdy předtím vlastně neviděl nikoho měnit plínky. Nebylo to tak hrozné, jak si představoval. Nebylo to ani zdaleka tak hrozné, jako když byli tehdy s Maggií v popelnici. Když skončila s přebalováním, zachumlala Sue dítě do připraveného pelíšku z lodních dek. Zvedla oči a všimla si, že ji sleduje.

"To je tak hodné dítě," řekla s laskavým úsměvem. "Tolik si toho užil. Bude pro něj dobré, že bude někde v teple, pro Claire taky. Poslední měsíce byly docela krušné." Obličej jí ztvrdl. "Ale stejně, nevrátím se k manželovi a nebudu prostitutka." Rozprostřela přikrývku na děťátko a podívala se na ně, jasné modré oči zalité slzami. "Ty a Maggie jste tak hodní. Děkuju vám."

Arnold zaskočeně přikývl. Nikdy nevěděl, co říci v takových situacích. Vtom přišla Claire s Maggií a posadily se."

Raději by ses měla trošku vyspat, dokud můžeš," řekl Sue. "Kolem desáté budeme v Amarillu a může chvíli trvat, než chytíme další vlak."

Sue zabalila dceru a uložila se vedle ní.

Je to příjemné cestovat s lidmi, pomyslel si Arnold, když pomáhal Maggií ustlat hnízdečko blízko zásuvky. Byl do Maggie zamilovaný a byl rád v její společnosti, ale strávil s ní skoro celé tři poslední měsíce a skoro půl roku předtím, když pracoval v garáži. Bylo dobré mít pro změnu společnost. Už úplně zapomněl, jak mu scházeli lidi, a Sue byla výjimečná.

Pokynul Maggií, ona zhasla a lehla si vedle něj.

Jak upadal do spánku, obtočil kolem ní své paže a přitiskl její teplé tělo ke svému. Myslel na to, jak se Sue dívala, když si hrála se svým děťátkem.

Jen pár hodin poté, co dorazili do Amarilla, chytili nákladní vlak na východ. Do Oklahoma City dojeli několik hodin před úsvitem. Bylo zima, ale nad nulou, když s prasknutím rozrazili dveře. Arnold a Maggie šli se Sue a dětmi k plotu, prolezli pod ním a pomohli jim prostrčit věci. Když byli všichni v bezpečí na druhé straně, zjistil, že tam tak stojí, cítí se trapně a nešikovně a neví, co má říct.

Sue řekla: "Frannie bydlí na rohu Rockwellu a Tricáté páté. Není to ani čtvrt hodiny pěšky. Udělali jste pro mě a pro moje děti strašně moc. Prála bych si, abych mohla něco udělat já pro vás. Možná jednou..." Odmlčela se. "Jestli bude nějaké jednou, můžete u nás přespát." Vylovila zašlý cár papíru a něco na něj napsala. "Tady je adresa mojí sestry. Není to nic moc, ale lepší nemám."

Maggie objala naposledy Claire a rozloučila se s ní.

"Sbohem, Claire."

"Nemohli by jít s námi, maminko?" zeptala se Claire s nadějí v hlase.

"Ne, miláčku, teta Frannie nemá dost místa."

"Kromě toho," řekl Arnold, "jedeme do Atlanty a nemůžeme se zdržet." Přistihl se, jak je mu líto, že nemohou se Sue strávit víc času.

"Tak dobrá," řekla Sue, "to by tedy bylo." Rychle jej objala. Nemotorně tam stál, pak ji obtočil svými pažemi a toporně sevřel její záda. Vyvlékla se a objala Maggie. Pak vzala Claire za ruku a vykročily do tmy. Arnold sledoval, jak jdou. Budou mu chybět, ona i děti. Obdivoval její odvahu.

Kapitola 24

Maggie sledovala, jak rodina mizí ve tmě. Počkala, než zahnou za roh. Zůstaly po nich jen slábnoucí tepelné obrazy vznášející se ve vzduchu. Budou jí chybět. Byla to první rodina, kterou kdy poznala.

Arnold ji popadl za loket. "Pojď, Maggie, jdeme. Chci najít hotel. Budeme tady dneska přes noc, možná i déle. Máme před sebou spoustu práce."

Ubytovali se v hotelu pod Arnoldovým vlastním jménem. Maggie se protočila panenky, když si všimla, kolik stojí pokoj. Zdál se jí pustý a prázdný, nikde žádná špina ani nepořádek, bez jakékoli stopy opotřebení a používání. Připadal jí podivně opuštěný. Dokonce i skleničky byly zabalené do malých papírových sáčků. Byl tu klid, přicházející úsvit i zvuky provozu byly odstíněny těžkými závěsy. Cítila se jako ve vyhnanství, odříznuta od hluku a shonu ulic, na něž byla naprogramována. Tento svět patřil dobře oblečeným lidem, kteří se jí nikdy nepodívali do očí.

Arnold skočil do postele a takřka okamžitě usnul, průzkum pokoje nechal na Maggie. Otevřela dveře na záchod, další dveře odhalily malou ledničku naplněnou malými lahvemi a televizi. Byly tu balíčky sušenek, které uložila do batohu na později.

Maggie se rozhodla vykoupat. Otočila kohoutkem na vaně. Vystříkla horká voda, daleko teplejší než voda v útluku. Pákou ucpala odpad a vana se začala plnit. Vysvlékla se a vlezla do ní. Horká voda byla příjemná. Položila se na záda, hlavu pod vodu, přestala dýchat a pozorovala, jak hladina stále stoupá. Slabé vlnění vodní hladiny měnilo vzhled věcí. Připomínalo jí to její první setkání se světlem a stínem, všechno bylo stejně nerozpoznatelné. Uklidnilo ji to.

Ležela, přehrávala si zajímavé vzpomínky, než ji zburcoval Arnoldův křik zkreslený vodou.

Posadila se, voda jí kapala z vlasů a z brady. "Co se děje, Arnold? Udělala jsem něco špatně?"

Posadil se na zavřený záchod, bledý a roztřesený. "Prostě jsi mě vystrašila, nic víc. Vypadala jsi jako mrtvá, jak jsi tam ležela pod vodou..." Potřásl hlavou a svěsil ramena. "Teď se osuš. Chci se osprchovat," řekl jí, zavřel za sebou dveře a zmizel.

Maggie rychle udělala, co jí řekl. Vydrhla se, odstranila částičky špíny, které stále zůstávaly přilepené na její pokožce. Dokonce i chodidla a kotníky byly teď čisté a vypadaly jako nové, když je zbavila černého nánosů, který na nich vždycky ulpěl po jednom nebo dvou dnech strávených na ulici. Pak vylezla z vany, otřepala se a začala hledat ručník. Přitom si všimla svého odrazu v obrovském zrcadle na dveřích koupelny. Připadala si celistvá, efektivní a naprosto lidská. Dotkla se malých prsů a chlupatého chuchvalce mezi nohama. Zírala na lidskou bytost, která na ni koukala ze zrcadla. Vypadala tak sebejistě. Maggie přemítala, jestli ta žena v zrcadle někdy pochopí, co to znamená být člověkem. Přemýšlela, jaké je to cítit hlad nebo čichat k věcem. Jaké to je, když je někomu zima. Dokázala vnímat teplotu, určit rozdíl mezi studeným a horkým vzduchem, dokonce byla schopná pozorovat chladný vzduch stékající podél zdi, jak se válí u země jako mlha, když použila svoje infračervené vidění. Tímto způsobem hledala pro Arnolda teplá místa na spaní, ale věděla, že lidé cítí vjem chladu odlišně. Trásla se, protože jí to přikázal její program, ne zimou. Natáhla ruku, aby se dotkla ženy v zrcadle, ale pocítila pouze kluzký skleněný povrch. Žena v zrcadle zůstávala chladná a vzdálená. Oblékla se a znovu se do zrcadla podívala. Její odraz jí připadal daleko známější a klidnější, nyní, když byla oblečená a její padělané lidství bylo překryto šatstvem. Otevřela dveře a svůj obraz opustila.

Arnold seděl zadumaně na posteli. Nic neříkal, vzal si svoje svršky a zašel do koupelny. Maggie se zapojila do zásuvky. Byla ráda, že nemusí dávat pozor, aby ji někdo neviděl. Nudná místnost, ještě daleko nudnější než garáž, kde ji Arnold sestrojil. Tam byl alespoň Arnoldův důvěrný známý nepořádek. Tady nic nejevilo známky toho, že by tu někdo předtím byl. Seděla na židli a trávila čas tím, že si v paměti vytvářela koláže z výjevů s Claire, Sue a dětřátkem.

Kapitola 25

Arnold za sebou zavřel dveře koupelny a zapnul topné těleso. Zprudka odhrnul závěs ve sprše napůl v očekávání, že uvidí Maggie ještě ležet mrtvou bezvládně pod vodou. Tolik mu to připomínalo jeho matku, jak ji našel ležet ve vaně plné srážející se krve. Měl zrovna páté narozeniny. Otec ho vzal na fotbal.

Když přišli domů, Arnold vyběhl po schodech, aby hledal maminku, a taky ji našel. Vybavil si teplý zápach krve ve vlhké, zapažené koupelně. Výrazil vysoký nelidský skřek a otec hned přiběhl.

Pak přijela záchranka a policisté s těmi jejich šumícími vysílačkami a vypouštěli do tísnivé hrozné atmosféry domu drsné, málo srozumitelné sykavky. Ztraceně bloudil kolem jako polámaná hračka, než ho kuchařka Virginia chytla a něžně zavedla do jeho pokoje a strčila mu do ruky medvídka.

"Chudák chlapeček," slyšel, jak si říká pro sebe, když zavřela dveře. Arnold se zachumlal pod peřinu se svým oblíbeným plyšovým medvídkem. Vzpomněl si na tmu, zatuchlý zápach hračky a jemné, provlhlé chloupky medvědího kožichu nacucaného jeho horkými slzami. Přál si, aby maminka přišla a sedla si k němu na postel tak, jako to někdy dělávala, když si myslela, že spí.

Najednou slyšel na chodbě před svým pokojem hlasy. Rozrazil dveře a vyhlédl ven. Za dveřmi stáli dva uniformovaní policisté. Obrovské pistole uložené v pouzdrech z těžké černé kůže se zlověstně rýsovaly přímo ve výši jeho očí.

Doufal, že ho kvůli tomu, co se stalo mamince, nezastřílí.

"Nevíš, proč to udělala?" slyšel jednoho z důstojníků. "Měla úplně všechno."

"Proč to vůbec lidi dělají?" řekl druhý důstojník a pokrčil rameny. "Musela být na dně. Nechala někde dopis."

Minimálně jsem ho slyšel, jak to říká detektivovi."

"Slyšel jsem, že je tu taky dítě. To on ji našel. Chudáček. Je dost hrozný, když přijdeš o mámu, ale vidět ji takhle..."

Hlasy se vytrácely, jak policisté sestupovali dolů do haly.

Později, když už byl v domě klid, přišel otec a sedl si k němu na postel.

"Arnolde," řekl, "tvoje matka je mrtvá. Odešla."

Já..." Zarazil se, vydával nezvyklé přiškrcené skřeky.

Tehdy si všiml, že otec pláče.

Arnold se zhluboka nadechl a potřásl hlavou překvapen nečekaně silnými vzpomínkami. Uvolnil odpad a pozoroval, jak hladina ve vaně klesá. Vyčítal otcí matčinu smrt. Pamatoval si, jak vždycky seděla a koukala z okna, když byl otec pryč. Kdyby trávil více času s nimi a méně na služebních cestách, možná že by se jeho matka nezabila. Možná že měl otec milenkou. Slyšel, jak o tom mluvilo služebnictvo.

Po smrti matky trávil otec mimo domov ještě daleko více času. Arnold byl ponechán v péči služebních, staraly se o něj zástupy najatých chův. Všechny byly moc hodné, ale on byl nejraději s Martinem, vrchním sluhou, a jeho ženou Virginii, která jim dělala kuchařku. Nejkrásnější chvíle byly, když všichni ostatní služebníci odešli a otec byl pryč. To potom mohl předstírat, že jsou Martin a Virginia jeho opravdoví rodiče.

Vana byla prázdná. Arnold pustil sprchu a vlezl dovnitř. Otáčel kohoutkem teplé vody tak dlouho, až byla skoro tak horká, že se to nedalo vydržet. Sprchy v útulcích byly přinejlepším vlažné, a když teď nenechal stopu, kterou by dokázal jeho otec snadno vyčlenit, mohl si to pěkně užít. Kromě toho si pomyslel, že, když dokončil takový náročný projekt, zaslouží si nějakou odměnu. Byla přesně taková, jakou si ji přál mít. Těšil se, až se usadí a vychutná si plody svojí práce.

Vylezl ze sprchy a utřel se. Jeho matka by byla hrdá na to, co udělal, všimla by si jeho úspěchů, i když nejsou takové, jaké by si přál otec.

Vylestil zrcadlo vlhkým ručníkem a podíval se na svůj obraz. Za posledních pár měsíců náramně zpustl. Vlastní matka by ho nyní nepoznala. Bylo až s podivem, že se Sue Jansonová neotočila a neutekla. Nezdálo se, že by ji zajímalo, jak vypadá, což pro ni byl bod k dobru. Vyndal nůžky na svém kapesním nožiku a začal si přistříhávat vousy. Může přece vypadat hezky, proč ne, řekl si. Nezabere to tolik času a matku by to potěšilo. Kromě toho, musí mluvit s účetní a vždycky se cítí poněkud jistěji, když je dobře upraven. Uškříbl se nad svými vlasy, moc toho s nimi teď udělat nemůže, ale možná že zajde k holiči, než půjde vybírat peníze. Více by se podobal své pět let staré fotografii v občance, což může situaci jen usnadnit.

Kapitola 26

Maggie zírala na Arnolda jako u vytržení. Vynořil se z koupelny naprosto vyměněný. Vousy a knírek vkusně zastřížené, vlasy sčesané z obličejů a vzadu svázané kouskem kůže do copu. Měl na sobě své nejnovější šaty.

Zvedl telefon a vytočil číslo, sluchátko přitom držel zvednutým ramenem. Choval se jinak než běžný Arnold, kterého znala. Měl vzpřímenější držení těla, i jeho hlas zněl hlouběji a sebejistěji. Zvědavě sledovala tuto novou impozantní podobu Arnoldovy osobnosti. Doufala, že to není něco jako její bezpečnostní program.

"Haló, Beth?" řekl Arnold. "Tady je Arnold Brompton, ano, mladší. Jo, mám se dobře, a vy? Dobrý. Jo. Poslyšte, volám z Oklahoma City, potřebuju pár příkazů z účtu. První je na třicet tisíc dolarů. Je to pro Sue Jansonovou, adresa" - podíval se na cár papíru, který jim dala Sue - "3505 Rockwell, byt 3F, tady, v Oklahoma City. Chci, aby jí ten šek doručil osobně posel, a chci, aby to udělal do čtyřiašest hodin. Poplatek za doručení připište na účet, můžu si to dovolit. Když tam nebude, zkuste útulky pro bezdomovce. A taky potřebuju deset tisíc dolarů, pošlete mi je hned na Western Union. Mám nějakou občanku, takže to bude jednodušší." Podíval se na Maggie, zasmál se a posunkem naznačil, že má chvíli počkat. Pár minut poslouchal a na podložku si škrábal poznámky. "OK, fajn," řekl nakonec. "I já jsem vás rád slyšel. Těší mě, že se vám daří dobře. Hmmm, jó. Díky. Ozvu se." Zavěsil a otočil se na Maggie, která na něj hleděla tázavě.

"To byla moje účetní. Zařídil jsem, aby poslali Sue Jansonové dost peněz, aby si mohla pronajmout byt alespoň na půl roku. To by mělo být dost času na to, aby se někde zaučila a našla si dobrou práci. Když ji najde můj otec, pravděpodobně jí pomůže ještě více. Má rád dobročinnost." Arnold položil telefon a lehl si na záda, vypadal, že je sám se sebou spokojen.

"Nerozumím tomu," řekla Maggie. "Jak jsi získal peníze?"

"Já jsem bohatý, Maggie. Moje babička mi ve své poslední vůli odkázala účet se spoustou peněz. Otec se tohoto účtu nesmí dotknout, přímo ne, jenže nějakým způsobem ví, kam peníze jdou. Myslím, že nás takhle našel minule. Možná že mu to říká moje účetní, možná že odposlouchává její telefony. Nevím, ale tentokrát bude jeho špiónážní síť použita proti němu!" Arnoldův samolibý úsměv se ještě rozšířil. "Jakmile vyzkoumá, kam odešly peníze," řekl jí konspiračním tónem hlasu, "vypátrá Sue a pokusí se zjistit, kam jsme zmizeli. Jelikož si Sue myslí, že jsme jeli do Atlanty, zabije spoustu času a peněz tím, že se nás tam bude pokoušet vystopovat. Mezitím ale my už budeme na druhém konci země. Když budeme mít kliku, nenajde nás měsíce, možná i rok či déle." Smál se. "Konečně se ho zbavíme." S triumfálním

úsměvem se položil na záda na polštáře. Připomíná teď toho starého dobrého Arnolda, teď, když položil telefon, všimla si Maggie s úlevou. Arnold, kterého viděla, telefonovat, byl cizí. Nevěděla, jak se k němu chovat.

"Máme dnes spoustu věcí na práci, Maggie," řekl jí. "Sbal se a půjdeme."

Když se vystěhovali z hotelu, zamířili do nejbližší pobočky Western Union. Pak Arnold přebíral poslané peníze a Maggie hlídala, jestli je někdo nesleduje. Když vyšli, procházeli se bezcílně kolem a často zahýbali.

"Sleduje nás někdo?" zeptal se Arnold. V novém účesu vypadá tak podivně, pomyslela si.

Maggie zavrtěla hlavou.

"Je v aleji někdo?" zeptal se znovu.

Maggie pečlivě alej prohledala. Od té doby, co byla ovládnuta bezpečnostním programem, byla ve svých průzkumech daleko úzkostlivější. Nechtěla se dostat do situace, která by ho mohla znovu aktivovat. Alej byla prázdná s výjimkou dvou kryš čenichajících ve stínu. "Ne, je tu čisto, Arnoldo."

"Dobře." Zavedl Maggii do křoví, rozepnul jí blůzu a rozfízl kůži na jejím břiše, přesně ve švu mezi dvěma vycpávkami ze silikonového gelu. Dovnitř zastrčil vše kromě pár stovek dolarů.

"Tady," řekl, když uhladil kůži do původního tvaru, "tady budou v klidu a bezpečí, než je budeme potřebovat. Dobře je hlídej. To jsou peníze pro případ nebezpečí. Rozumíš?"

"Ano, Arnoldo," řekla Maggie. "Budu je hlídat velmi dobře."

"Dobrá. Teď pojďme, musíme spěchat. Autobus, který potřebujeme stihnout, odjíždí za pár hodin a ještě toho musím do té doby hodně udělat."

Zastavili se v bazaru Armády spásy, kde zakoupili nové oblečení a batohy, pak pořídili nějaké jídlo v samoobsluze.

Vydali se na autobusové nádraží. Arnold koupil dva lístky do Gainsvillu na Floridě.

"Proč do Gainsvillu? Myslela jsem, že jedeme do Atlanty," řekla, když odcházeli od pokladny.

"Ne, ale ten autobus v Atlantě stává. Snažím se otci poplést hlavu. Doufám, že si bude myslet, že vystoupíme v Atlantě a že se ho snažíme doběhnout tím, že si koupíme lístky až do Gainsvillu."

"Nerozumím tomu," řekla naprosto popletená Maggie.

"Podívej," řekl jí Arnold, "snažím se otce zmást. Proto jsem řekl Sue, že jedeme do Atlanty, a pak koupil lístky do Gainsvillu. Kdybychom to udělali moc jednoduše, věděl by, že klademe falešné stopy. Takhle ztratí veškerý čas a energii prohledáváním jihu, zatímco my budeme na druhém konci země."

Maggie přikývla, jako by tomu rozuměla. Nebylo podstatné, jestli jí to dávalo smysl nebo ne. Šla tam, kam šel Arnold, a poslouchala příkazy svého programu. Kdyby se vyptávala, jenom by ho zbytečně otravovala. Zdálo se, že ví, co dělá. To jí stačilo.

Nastoupili do autobusu a naložili zavazadla. Maggie vykoukla z užšudlaného dozelená zabarveného okna, autobus zahučel a vyjel. Fascinovaně sledovala ubíhající město. Budovy s byty se vzdalovaly, až se přeměnily v rodinné domky, které se dále zmenšovaly, až tu najednou zůstalo jen pole plné baráků rozstrkaných do všech směrů. Bylo to obrovské a pusté. Divila se, jak tu lidé mohou jen tak bez ničeho přežívat, nikde žádné supermarkety, žádné jídelny a dokonce ani luxusní restaurace. Čas od času se objevil dům obehnaný stromy, ale většinou tu nebylo nic než oplocená pole, některá prázdná, na jiných pár zvířat.

Každou chvíli minuli někoho, kdo na poli řídil povoz tažený zvířaty zapřaženými do nějakého zemědělského stroje, nebo viděli vozy či vozíky tažené koňmi. Ale jinak zde byly jen míle země bez jakékoli stopy po člověku, kromě silnic a telefonních drátů, které je lemovaly. Jinak pouze stromy. Maggii to připadalo opuštěné a nebezpečné. Na míle daleko, nikde ani jedna elektrická zásuvka. Kdyby tady uvízli, neměla by dost sil, aby došla k nejbližšímu zdroji.

Přestože byla krajina pustá, Maggii se v autobuse líbilo. Když zastavili ve velkých městech, přistupovali noví lidé.

Cestující na okolních sedadlech pospávali nebo se příjemně bavili. Líbilo se jí pozorovat ubíhající scénérii. Mohla jen tak existovat, filtrovat vzpomínky, hrát si s představami nebo poslouchat rozhovory spolupasajérů.

Od té doby, co opustili Seattle, se toho tolik událo. Zdálo se těžké uvěřit, že to jsou pouhé čtyři dny, co utekli. Nyní zde, v tomto pohodlném autobusu, kde se může koukat na sluncem ozařenou ubíhající krajinu, to vůbec nevypadá, jako by je svět honil. Už nebyli na útěku, jeli vstříc nějakému tajemnému poslání, jehož smysl Arnold určitě včas objasní.

Konečně unikli. Když dojeli do Memphisu, byla tma. Tady bude dlouhá zastávka, než se dobijí baterie autobusu.

Všichni sebrali svoje věci a autobus se vyprázdnil. Také Arnold vyvedl Maggii ven. Opustili autobusové nádraží a šli jeden nebo dva bloky, než našli opuštěný park.

"Jetu někdo?" zeptal se jí. Infračerveným zrakem park prohlédla. Žádné horké skvrny tam nebyly. Zavrtěla hlavou.

"Dobře." Zaplul do křoví a táhl ji za sebou. Pomohl jí sundat batoh a začal ho prohrabovat. Vytáhl její nové oblečení.

"Tady máš," řekl. "Chci, aby ses převlékla. Takhle budeme méně nápadní."

Maggie se otočila, aby Arnolda neurazila. V přílehavé kombinéze si připadala nápadná a odhalená. Scházelo jí její pytlovitě nezařaditelné oblečení. Cítila se v něm daleko bezpečněji.

I Arnold se převlékl. Namísto obvyklé odrbané skladnické čepice si nasadil šedý klobouk s širokou střešou. Těžký vlněný kabát vyměnil za hnědé kožené sako. Místo plandavých flekatých kalhot měl přílehavé džíny a černé boty.

Maggie byla překvapena, že vypadá úplně jinak. Šel z něho strach.

Zasmál se. "Dobrý. Takhle vypadáš větší. Pomůžu ti s šátkem." Známý zvuk jeho hlasu ji uklidnil. Byl to pořád tentýž Arnold.

Upravil šátek tak, že zakrýval vlasy, a jemně jej zavázal pod bradou. "Teď," řekl, když skončil, "teď vypadáš úplně jinak." Vzal její batoh a podal jí ho. "Tohle je naše poslední číslo, Maggie. Pak se můžeme na chvíli uklidnit.

Připravena?"

Maggie přikývla.

"Tak jo, vzhůru na cestu!"

Vyšli z parku a kráčeli Beale Street směrem k řece, než narazili hned za nábřežím na magneticky nadlehčované koleje. "Počkej tady, vylezu nahoru a kouknu se, jestli dokážu odhadnout, kde bude překladiště," řekl jí. Vylezl na násep, pár minut se tam rozhlížel a pak se zase seškrábal dolů.

"Na jih vedou dva mosty a na sever žádný, takže myslím, že bude lepší jít na jih. Vlaky musí přejet řeku po jednom z těch mostů."

Pomalů šli podél náspu na jih, sledující směr kolejí a Mississippi. Maggie pozorovala, jak lodě pomalu kloužou po černé vodě řeky. Vzduch byl teplý a klidný. Líbilo se jí tady a přála si, aby tu mohli zůstat. Cestování vlakem měla už dost. Za půl míle se koleje od řeky odklonily a kousek dál se začaly rozvětlovat.

"Už musíme být blízko, Maggie. Koleje se obvykle takhle větví těsně před nádražím. Dřív bývalo lehčí nádraží najít, když ještě nebylo všechno elektronické, bývaly tu značky, které upozorňovaly strojvůdce, aby zpomalili, ale teď je skoro všechno automatizované."

Za čtvrt míle se před nimi otevřelo překladiště. Schovali zavazadla, navlékli železničářské kombinézy a našli opuštěné nástupiště.

"Tak, Maggie," řekl Arnold, "chci, aby ses do toho tentokrát pořádně obula."

"Určitě, Arnoldě? V Seattlu jsem to pěkně zkazila."

"To jo, ale teď se nebudeš hrabat v systému jako tehdy, vid'?"

Maggie energicky zavrtěla hlavou. Vzpomněla si, jak ji síťový bezpečnostní program málem dostal, než byla ovládnuta svým vlastním bezpečnostním systémem. Bylo to hrozné.

"Koukej, už ses naučila dost. Mohl jsem to po tobě chtít už dřív, ale ve Spokane jsme to nepotřebovali a v Denveru jsme měli Sue a její děti. Tohle může být na chvíli naše poslední šance. Usídlíme se v San Francisku a byl bych rád, kdybychom to předtím zkusili. Najdi cestu, která povede taky přes Oklahoma City. Budou nás tam hledat."

Maggie se napojila na počítačový systém a vstoupila do sítě železničních informací maskována za řídicí program nákladní dopravy. Okamžitě sestavila nejrychlejší možnou trasu jištěnou alternativami v každém místě, kde budou muset přestupovat. Když hledala potřebné, cítila, jak ji síťový bezpečnostní program pohlcuje a zkoumá. Těch pár mučivých sekund, co ji ten obrovský přízrak testoval, musela vynaložit veškeré sebeovládání na to, aby pokračovala v hledání. Čekala, kdy jí vyrvе kontrolu vlastní bezpečnostní program nebo kdy ji zničí program síťový. Chtěla utéci, jak nejrychleji dokáže, ale zde v počítači nebyla nic než sbírka elektronických impulzů vydaná na milost a nemilost systému. Nakonec byla síťová ochrana spokojena a zmizela. Dokončila svůj úkol a okamžitě systém opustila.

"Tak jak?" zeptal se Arnold, když se vrátila. "Jak to šlo?"

"Našla jsem dobrou trasu." Nechtěla mluvit o kontrole ochranným systémem. Tolik ji to vystrašilo, že chtěla naskočit na nejbližší nákladní vlak a odjet od Memphisu co nejdále. "Vlak, který chceme, odjíždí za půl hodiny ze sedmé koleje. V úterý ráno bychom měli být v San Francisku."

"Tak to bychom si měli pospíšet," řekl Arnold. "Máme před sebou dlouhou štreku."

Kapitola 27

Cestou se nic zvláštního nepříhodovalo. Přestupovali v Dallasu a znovu ve Fort Worthu. V Amarillu měli dlouhou přestávku. Arnold si dal večeri a Maggie dobila baterie. Z Amarilla chytili přímý vlak, který to ujel do San Franciska za dvanáct hodin jen s několika přestávkami na naložení a vyložení automobilů. Arnold se stěží stačil vymocit ze dveří nákladního vagonu.

"Vítej v San Francisku!" řekl jí, když dveře vagonu s prasknutím otevřel. Udělal velkorysý gesto, jako by jí dal celé město darem. "Konec cestování. Tady bude na nějakou dobu náš domov." Pomohl jí seskočit z vlaku a objal ji. Maggie se usmála. Její baterie se vybíjely a byla ráda, že jsou konečně z vlaku pryč. Mlhavý opar zjemnil ranní světlo. Obloha zářila jako perly ve výloze zlatnictví. Bude se jí tady líbit, pomyslela si, je tu dobré světlo. Sama se cítila jako světlo, jemná, plná naděje, doprovázející Arnolda do víru velkoměstského provozu.

San Francisco se ukázalo být opravdu tak dobrým místem, jak doufala. Počasí bylo mírné, lidé milí a město se dobře staralo o své bezdomovce. Dokonce i lavičky v parcích byly vymyšlené tak, aby se na nich dalo pohodlně spát. Také tu byl Cech bezdomovců, volná organizace lidí bez přístřeší, kteří se s pomocí pultu charitativních organizací ve městě navzájem podporují. Cech rozdává polévku, sbírá jídlo, snaží se lidem najít zaměstnání, pomáhá s veřejně prospěšnými pracemi a stará se o nemocné. Zajišťuje, aby narkomani měli čisté jehly a alespoň jakžtakž čisté drogy. Násilníci jsou ze systému vyloučeni. Funguje to. Není to dokonalé, ale ulice jsou pro členy Cechu zjevně bezpečnější. Lidé se bezdomovců, kteří nenosí viditelnou placku Cechu, straní. Policie sleduje ostatní bezdomovce tak důsledně, že se většinou vystěhují z města ven. Vlastně jim o Cechu pověděl jeden policejní důstojník.

Arnold nejdříve reptal a pochyboval o nezbytnosti vstupu do organizace, ale záhy byl ponořen do cechovní počítačové sítě a pilně opravoval a předělával programové vybavení, byť stále ještě bručel na členy uvítacího výboru, kteří jej kontaktovali. Maggie mu sloužila jako diagnostické spojení se systémem, když se nikdo nedíval, a pomáhala v jeslích starat se o děti.

Následovalo několik velmi klidných měsíců. Vytvořili si pohodlný denní režim. Dva dny v týdnu pomáhali v kanceláři cechovního skladu na Valencii. Zbytek času courali ulicemi a vybírali popelnice nebo si četli v knihovně. Maggie pokračovala v prohrabování kontejnerů a hledala zpeněžitelné předměty. Prolézala ty nejodpornější popelnice, aby se pak vynořila s nějak cenným kouskem kovu nebo přístroje. Dokázala určit obsah kovu a hustotu lépe než většina pracovníků sběren. Vlastně občas něco v jedné sběrně nakoupila a ve druhé to se ziskem prodala. Dařilo se jim dobře, pokryli denní výdaje i poplatky Cechu a ještě zbylo dost, aby zvýšili hotovost, kterou Arnold ukryl pod Maggiinu

kůži.

Ale vybírání popelnic nebylo jedinou činností, v níž vynikala. Arnold jí pomohl, aby se stala zběhlejší v manévrování na síti a v obcházení bezpečnostních systémů. Taky ji naučil další finty na přežití ve městě. Většinou to byly maličkosti, které nestihla zvládnout, než utekli ze Seattlu: jak zabránit krádeži bot, jak vyhledat bezpečný úkryt na přespání, kde najít zásuvky. Od dětí v denních jeslích se naučila španělsky. Její vnitřní mapa den za dnem narůstala, jak s Arnoldem bloumali ulicemi. San Francisco se stávalo domovem.

Také Arnold působil daleko uvolněněji. Více se smál, Maggie se častokrát otočila a viděla, jak si ji s milým úsměvem prohlíží. Také se ji častěji dotýkal, objímal ji rukama, otíral se o její tváře nebo ji něžně hladil po vlasech. Zdálo se, že jej to činí šťastným, což uspokojovalo její program.

Pak se jednou v noci koncem května Arnold začal chovat podivně. Leželi spolu na chráněném místě pod osamělou lavičkou v Golden Gate Parku. Arnold seji začal dotýkat zvláštním kradným způsobem. Jednou rukou jí šátral mezi nohama a druhou po prsou.

"Co to děláš, Arnoldě?" zeptala se zaskočená jeho podivným chováním.

Jeho ruce od ní odskočily, jako by se najednou i rozžhavlala doběla, a pak se od ní bez odpovědi otočil.

"Je ti něco, Arnoldě?" zeptala se ho. "Udělala jsem něco špatně?"

Arnold neodpovídal. Ležel a nevšímal si Magginiých šeptem pronášených otázek. Jeho svaly byly napjaté a dýchal přerývaně. Nakonec to Maggie vzdala a tiše si lehla vedle něj, ale stále si lámala hlavu, co bylo špatně. Po chvíli se jeho dech uklidnil a on na chvíli usnul. Před úsvitem začal zase zprudka přerývané dýchat. Cítila, jak se jeho hýždě křečovitě pohybují proti dece.

"Arnolde, jsi v pořádku?" Maggie dostala strach. Nikdy předtím neviděla, aby se Arnold takhle choval. Jeho tvář byla horká a vzrušená, sálala v infračerveném zraku jako žhavé uhlí.

Arnold kolem sebe shrnul příkrývky a řekl ospalým, podrážděným hlasem: "Jsem v pohodě, Maggie, spi."

"Ale Arnoldě, nemůžu spát, já jsem robot. "

"Prostě zmlkni a nech mě ha chvílku spát!" odsekl Arnold. Maggie nic neříkala. Arnold nakonec o pár hodin později zabral.

Druhý den byl Arnold nervózní a stažený sám do sebe. Zmizel na mnoho hodin do počítačové pracovny, zatímco si Maggie hrála s dětmi v jeslích a snažila se přijít na to, čím ho tak rozzlobila.

Příští den byl Arnold zase normální. Další pár týdnů byl příjemný, ale pak jednou v noci, když spali za popelnicí v parku u Polk Street, najednou začal tlačit svůj rozkrok proti její noze. Rukama vklouzl pod košili a sahal jí na prsa.

Dýchal zrychleně a naléhavě. Zdálo se, že něco chce, ale Maggie nevěděla co. "Co se děje, Arnoldě? Co chceš, abych udělala?"

"Sakra!" zašeptal a odtáhl se od ní. Zněl hrozivěji než kdykoli předtím. Tón jeho hlasu ji vyděsil.

"Promiň, Arnoldě," řekla lítostivě. "Přestanu dělat cokoli, co je ti nepříjemné, když mi řekneš, co je špatně. "

Arnold zachroptěl a pevně přitiskl pěst na svoje stehno. "To nejsi ty, Maggie, to jsem já. "Vstal. "Prostě potřebuju být na chvíli sám. Jdu se na chvíli projít, počkej tu na mě."

Šel dolů parkem, shrbený, s rukama v kapsách, jeho stín se vlekl po zdi. Maggie sledovala, jak jde. Ležela tam obklopena odpadky a zkoušela najít v paměti, co udělala špatně. Arnoldův vztek se jí dotkl tak hluboce, že vypnula vnější svět. Podezřelé kroky, které se k ní blížily, uslyšela, až už bylo pozdě.

Kapitola 28

Arnold procházel ztichlou ulicí. Byly asi čtyři ráno. Ulice byly pusté, na beznadějně prázdných křižovatkách marně blikaly semaforey. Opřel se o pomalovanou zeď skrytou ve stínu vysokých okolních budov a ztracen ve svých myšlenkách se rozhlížel po vyprázdněných masách betonu.

Maggie se mu opravdu podařila, uvědomil si. Úplně jako žena. Stále zapomínal, že je jenom stroj. Když byl sám, bylo to tak jednoduché, musel dávat pozor jen na svoji pravou ruku. Nyní leží Maggie každou noc vedle něj, tak teplá, tak krásná, tak blízko. Bylo stále těžší ubránit se, aby ji neposkvrnil. Pěstoval si její nevinnost. Odlišovala ji od jiných žen. Její nevinnost činila svět méně krutým. Nyní se přistihl, že si občas přeje, aby byla víc jako Sue. Někdy myslívá na Sue, když se snaží rozehnat svoji touhu po Maggie, vzpomíná si, jak byl její obličej ozářený, když se smála, jak byla klidná a hodná na děti.

Arnold si vzpomněl na první ženu, kterou si jeho otec přivedl domů. Bylo to jen dva měsíce po matčiny smrti.

Jmenovala se Kathy a měla jasně červenou rtěnku a hladké, zářivě černé vlasy svázané dozadu. Neustále se smála pronikavým, nervózním smíchem. Její hlas byl příliš hlasitý a smála se příliš často. Otec si ji přivezl z jedné služební cesty. Pracovala pro některou z jeho společností.

Bylo pozdě v noci, když přišli. Zvonivý smích Arnolda probudil. Vyšel ze dveří svého pokoje, aby se podíval, co je to za hluk, v náručí plyšového medvídka. Když uviděla Arnolda, jak čeká na chodbě, vyskočila a vyrazila ze sebe hodně vysoké zapištění.

"Neřekl jsi mi, že máš syna, Bude!" sykla vyčítavě. "No, mám," řekl otec a pokrčil rameny. "Arnolde, to je Kathy, na nějakou dobu u nás zůstane."

Arnold ji chvíli vážně pozoroval, pak ji potřásl rukou tak, jak ho to učila jeho matka. "Jsem rád, že vás poznávám," řekl.

Kathy se zasmála a obrátila se na otce: "Bude! To je zlatíčko!" Sehnula se a tvrdě ho políbila na tváře, na nichž zanechala šmouhu od jasně červené rtěnky.

Už tehdy v něm vykrytalizoval odpor, ještě před tím, než zaslechl zlověstné mručení služebných o tom, že si otec

přivedl domů ženskou takovou chvíli po matčině smrti. Řeči služebnictva jenom potvrdily jeho názor, že ona je vetřelec.

Kathy zůstala jen pár týdnů, jenže za měsíc nebo dva ji nahradila Margery, pak Rilda, a tak to šlo skoro celé dětství. Všechny je jednotně nenáviděl. Žádná z nich nemohla prorazit krunýř jeho pohrdání. Viděl je všechny, jak přicházejí žít měsíc nebo dva na účet jeho otce a pak se zase stěhují jinam. Všechny byly z jednoho těsta: mladé, krásné a studené. Přinejlepším s ním zacházely jako s rozkošnou hračkou, v nejhorším případě rozpoznaly jeho nepřátelství a za otcovými zády s ním bojovaly. Otec byl příliš zaměstnaný svojí prací a nikdy nepozoroval synovu nelibost.

Když viděl, jak se k sobě otec a jeho ženy chovají, vzklíčila v něm obrovská nedůvěra k ženám a k sexu. Bylo jen málo žen, kterým věřil: jeho matka, Virginia, Maude a nyní Maggie. Maggie je jiná. Ona je jeho zodpovědnost. Důvěřuje mu. Nechce její důvěru znásilnit.

Zavzlykal, přál si, aby býval nevytvořil Maggie tak anatomicky věrně. Vedla jej k tomu jeho pýcha. Chtěl aby vypadala přesně jako žena. Nyní byl v pasti, posedlý teplým hlubokým otvorem, který sám stvořil. Strašněji chtěl. Chtěl zničit její obezřetně zkonstruovanou nevinnost. Chtěl cítit, jak se pod ním hýbe.

"Ne!" zařval, otočil se a vši silou přitiskl svoje tělo na drsnou cihlovou zeď. Cítil, jak erekce tlačí na džíny. Na takové věci nesmí myslet. Najde nějaké řešení. Musí. Zuřivě si nahonil péro. Když skončil, pocítil jen slabou úlevu a hluboké zahanbení.

Obloha zřetelně zesvětlala. Měl by se vrátit k Maggie. Možná se mu podaří na chvíli usnout, než budou muset jít dál. Procházka mu trochu pomohla, vyčistila mozek, vzdálila ho bezpečně od objektu jeho chťiče, ale také mu připomněla, že nespál dobře. Byl vyčerpaný.

Zatácel do parku, v němž spali, a vtom uviděl muže. Byl k němu zády, ale v tónu jeho hlasu slyšel výhrůžky a touhu. Taky slyšel Maggiinu vystrašenou odpověď. Muž Maggie přitlačil ke zdi.

Arnoldův instinkt mu velel utéci, byla to nebezpečná situace, ale nemohl Maggie opustit. Jeho střeva se napjala.

Vyčkával v naději na nějaké rozřešení situace, které se vyhne přímému konfliktu. Muž byl velký, skoro stejně velký jako Arnold, a měl zlověstně přesné pohyby cvičeného rváče.

Náhle muž popadl Maggie a začal z ní stahovat mikinu. Slyšel trhání látky. Zvedla oči, uviděla Arnolda a zavolala na něj jménem. Arnold na útočníka zařval, odstrčil ho od Maggie a vložil se mezi ni a muže. "Táhni k čertu!" zahulákal zuřivě. "Je moje."

Muž se přiblížil a Arnold uviděl, že se v jeho ruce něco stříbrně zablesklo. Byl to nůž.

"To záleží," řekl muž tlumeně, skoro zašeptal, "to záleží na tom, jestli si ji dokážeš ubránit."

Maggie za ním fňukala. Slyšel její pohyby, přejížděl přes útočníka očima, aby viděl, co udělá.

Muž se vrhl na Arnolda. Spatřil oslnivý záblesk. A potom ucítil nůž v břiše. Chňapnul po něm, ale muž odskočil a skrčil se s nožem blýskajícím se ve vzduchu. Arnold se zoufale vrhl zpátky, snažil se nyní utéct, běžet, přivolat pomoc, něco udělat, cokoli, jenom ne umřít, tady v tom zatraceném parku. Měl podivně lehkou hlavu. Opět cítil, jak mu nůž škrábe o žebro. Upadl.

Kapitola 29

"Hej, ty tam," řekl někdo. Maggie se otočila a ve svitu luceren spatřila temnou siluetu velkého muže. Instinktivně se postavila zády ke zdi. Muž šel k ní. Přemýšlela, co má udělat. Přála si, aby tady byl Arnold a pomohl jí s tím vetřelcem. Už byl pryč třicet minut. Doufala, že se vrátí brzy.

"Co tu děláš?" řekl muž a přistoupil blíž.

Maggie pokrčila rameny a mlčela neschopná přijít na to, co by mohla říct. Pohnula se, takže světlo lampy dopadlo na její tvář.

"A ještě k tomu pěkná," řekl muž. "Co že spí taková kočka jako ty v parku?" Jeho hlas zněl podle a nadržene, stejně jako hlasy lumpů ve filmech, které viděla. Muž se ještě přiblížil.

"Jdi pryč," řekla mu a ustoupila směrem do parku. "Chci, abys šel pryč."

Byla znepokojena. Kdyby to pokračovalo, kdyby se stále přibližoval, aktivoval by se její bezpečnostní program a ona by ztratila sebekontrolu. Mohla by mu i ublížit. Nedokázala by se zastavit. Nastavila proti bezpečnostnímu programu blok. Nezastaví ho to, ale může to alespoň zpomalit. Přelétla očima směrem k ulici a spatřila Arnolda, jak se blíží parkem. Právě v tom okamžiku muž popadl její mikinu.

Ucukla a volala Arnolda na pomoc.

Arnold s hrozným křikem přiběhl parkem. Maggie viděla, jak muž vytáhl nůž, cítila, jak její bezpečnostní podprogram útočí na bloky, a posadila se. Ti dva byli tváří v tvář. Arnold působil poněkud nemotorně ve srovnání s trochu menším mužem, který se pohyboval plynule a ostražitě kroužil nožem v ruce ze strany na stranu. Bezpečnostní program stále více dotíral, Maggie zesílila bloky, ale program překonal zábrany a ona vyrazila hluboký sten.

Vtom muž zaútočil, Maggie spatřila pohyb nože, který zasáhl Arnolda do břicha. Pak muž odtancoval trochu dozadu, než po něm mohl Arnold chňapnout, Arnold zaútočil do strany, pak ho muž opět zasáhl nožem a Arnold upadl, horká krev kapající z ran žhnula v infračerveném zraku.

"Ne!" vykřikla, když bezpečnostní program zničil poslední bloky. Vyšokována náhlým násilím to nebyla schopna zastavit. Viděla, že když vyrazila ten pronikavý koncentrovaný porыв zvuku, muž zavrával, upustil nůž a rukama si zakryl uši. Pak ho popadla, zvedla nad hlavu a mrštila s ním o chodník hlavou napřed. Lebka zapraskala. Byl mrtev.

Poděšena tím, co udělala, získala Maggie opět kontrolu nad bezpečnostním programem.

Podívala se na zem na Arnoldovu nehybnou postavu a pak na zhroutené tělo útočníka, který ležel s krkem zlomeným v

nelidském úhlu. Leželi tiše a klidně, úplně jako ve filmu. Arnold zasténal a otočil hlavou. Spěchala k němu a obrátila jej. Sako měl roztržené a nasáklé krví. Dýchal rychle a povrchně, kůže byla chladná a leskla se potem. "Krvácíš, Arnolde. Co mám dělat?" zeptala se ho, vystrašená a bezmocná. Zesláble se na ni usmál. "Sežeň pomoc..." vypravil ze sebe ztěžka. Pak se ozvalo přerušované trubení sirén. Arnold zvedl hlavu a rozhlédl se. "Policajti..." řekl. "Policajti jedou." Hlava mu klesla. Namáhavě polkl, znovu zvedl hlavu, chytil se její paže a pronikavě se na ni zadíval. "Maggie, nesmíš jim dovolit, aby tě našli. Jeď do New Yorku - najdi mého ot..." Hlava mu znovu padla a dlaň ochable vyklouzla z její ruky. Bylo to, jako když někdo ve filmu umírá. Sirény už byly velmi hlasité, jen pár domů odsud. Maggie se chvíli prudce rozhlížela kolem rozpolcena touhou zůstat s Arnoldem a jeho příkazem zmizet, a pak opět převážil bezpečnostní program. Popadla batoh a utekla. Probíhala ulicemi, lem sukně nasáknutý krví se jí lepil na nohy. Policii se vyhnula spíše štěstím než díky svým dovednostem. Nějakým způsobem se bezpečně dostala na nákladové nádraží. Vydrápala se na první odjíždějící vagon a vůbec se nestarala o to, kam směřuje, jen když ji odveze někam daleko, pryč od toho, co provedla. Zavrtala se do úzké škvíry mezi obrovskými hromadami krabic. Choulila se v bezpečí tmy, v náručí odřený batoh, a nechala se unášet vlakem. V úkrytu temnoty a pohybu ji zase zaplavily vzpomínky. Znovu a znovu viděla Arnoldův marný spěch, blýskavý pád nože, a slyšela pronikavý, soustředěný skřek. Znovu a znovu viděla sebe, jak uchopila muže a mrštila jím o zem. A pak Arnoldova poslední kódovaná slova posílající ji pro něco do cizího města, jenže nevěděla pro co. Byla vyčerpaná z ošklivých vzpomínek, před nimiž nebylo úniku. Tak vyčerpaná, jenže nikdy ne unavená. Prála si, aby mohla spát jako Arnold, nebo umřít jako Arnold, jenže jela dál a dál. Vypadalo to, že z proudu vzpomínek a strachu není úniku. Nakonec se zabořila hlavou do batohu a začala přepočítávat hodnotu Ludolfova čísla, ztratila se v neosobním toku čísl a okolní svět se pro ni stal pouze vzdáleným nic neříkajícím oparem. Vlak zastavil. Vzala zavazadlo, otevřela dveře, seskočila dolů a vydala se na cestu. Ludolfovo číslo proudilo v jejích obvodcích a chránilo ji od té strašné věci, kterou udělala. Skutečnost pronikala do jejích výpočtů ve formě krátkých ostrých šipek. Procházela se. Šla. Měsíc byl jako kolo. Svítíl nad kosodřevinou. Noc byla stříbrná a černá. Šla. Bylo tu pusto. Najednou měsíc zmizel. Nad hlavou se tyčily strmé skály, Procházela mezi nimi, kličkovala spleť labyrintem po hmatu a zvuku, využívala infračervené zařízení. Měsíc ozařoval tvář na skále. Šla tím směrem. Byla tam římsa. Nemohla jít dál. Posadila se, zády se opřela o útes a koukala. Čas se zpomalil. Ludolfovo číslo cvakalo a rostlo. Malá zvířata se hýbala, zastavovala a zase pelášila. Vyšlo slunce. Bylo horko. Zašlo slunce. Ochladilo se. Maggie lhostejně seděla, baterie se postupně vybíjely. Jak baterky slábly, uvedl se v činnost podprogram, který ji v krátkých pravidelných intervalech vypínal, aby šetřil energii. Dny se před ní míhaly. Byla chycena do časové pasti. Jak dny plynuly, zdálo se, že ubíhají stále rychleji, slunce zatáčí nad hlavou, mění se ve tmu, stíny se převalují malým kaňonem. Maggie seděla. Dny ubíhaly. Zvířátka mezi jejíma nohama budovala hnízda. Hadi obtočení kolem jejích paží se slunili. Nerušili ji. Nic ji nerušilo uvnitř její ochranné ulity Ludolfova čísla. Na ničem nezáleželo. Maggie seděla. Její baterie zvolna slábly.

Kapitola 30

Timothy Begay vedl svého koně úzkou soutěskou lemovanou červenými pískovcovými skalami. Bylo tu chladněji než na poušti. Slunce nikdy nedosáhlo až na dno a potůček sladké vody, který protékal uprostřed, dodával suchému pouštnímu vzduchu vítanou svěžest. V kaňonu na konci soutěsky vždycky našel nějaké zbloudilé ovce. Nemohl jim nic vyčítat, byla tu voda, mohly se tu na jaře v klidu pást. Možná že i ony cítily krásu toho místa. Mohl ten malý kaňon oplotit, ale zatoulaná zvířata mu poskytovala důvod, aby sem zašel a chvíli pobyl v blízkosti starodávných skalních maleb. Každý rok, když měl všechny ostatní ovce pohromadě, vyhnal je ve stádech na zelenější letní pastviny v Chuska Mountains v Navažské rezervaci. Pak vzal svého nejlepšího psa a oblíbeného koně a vydal se na týden honit zaběhlá zvířata. Zřídka kdy objevil více než šest ovcí, ale byla to vítaná záminka, aby si po jarním shonu s mladými jehňaty a střiháním vlny udělal prázdniny, a taky aby neztratil kontakt s krajinou. Soutěska ústila do malého kaňonu. Poslal psa honit ztracené ovce. Začal sundavat náklad z koně a připravovat tábor u tůňky na bublavé bystřině. Zasmál se, když uslyšel krátké zaštěkání, kterým pes ohlásil, že našel ovci, a v odpověď ovčí bečení. Zrovna rozbaloval podlážku stanu, když pes začal štěkat. Byl to ostrý, hysterický štěkot, jaký vydával, když narazil na chřestýše. Timothy popadl pušku a vydal se po zvuku. Když uviděl, na co pes štěká, ztuhl. Byla tam bílá žena se zavřenýma očima, nehybná jako kámen, pokrytá prachem, jako by tu seděla několik měsíců. Měla zkřížené nohy. Na klíně jí ležel jako nějaká vražedná hračka stočený ohromný chřestýš alespoň šest stop dlouhý. Otevřela oči a s pronikavou silou se na něj zadívala. Měla divné oči. Ustoupil a lekl se, že je to nějaká chindi nebo chodící kostra, co si přišla pro svého ducha. Zamumlal rychlou modlitbu. "A-a-a-r-r-r," zaskřehotala, pak ztichla a zase oči zavřela. Chřestýš vyrušený hlukem a pohybem slezl z jejího klína a zaplul do šterbiny ve skále. Timothy málem utekl, pak ale zvedl oči a spatřil velký skalní obraz Pavoučí ženy, jak na ně zeshora shlíží. Zdálo se, že nad neznámou drží ochrannou ruku. Zastyděl se. Ať už je jak chce bílá, ať už je to chindi, je to osoba ztracená v poušti a zjevně potřebuje pomoc. Klekl si vedle té zvláštní ženy, změřil jí pulz a nadzvedl oční víčka. Kůži měla překvapivě chladnou a suchou. Nemohl nahmatat pulz. Každé oko mělo jinou barvu, proto vypadala tak divně.

Naklonil k ní svůj pohárek. Polkla trochu vody. Její oči opět zaostřily. "N-n-n-e-e," zasténala a opět byla pryč. Tím se pohnuly vlasy na zátylku. Na šatech měla podivné hnědé skvrny. Vypadaly jako zaschlá krev. Blouznila. Potřebovala lékařskou pomoc. Nebylo možné poznat, jak dlouho tady byla. Vzal její ošoupaný, větrem ošlehaný batoh a pokusil se ji zvednout. Byla ochablá a připadala mu těžší než dvojnásobně velký chlap. Přivedl koně. S námahou se mu ji podařilo dostat nahoru. Bylo to jako nakládat pytel obilí. "O-o-o-l-l-d," zavzdychala, když ji vysazoval na hřbet trpělivého koně. Hbitě svázal svoje zásoby dohromady, zanechal na místě to, co mohl postrádat, a zbytek strčil do jejího batohu, který si hodil na záda. Ovce mohou ještě pár dní počkat, žena nemůže. Zapískal na psa a rychlou chůzí opustili kaňon.

Kapitola 31

První, na co si Maggie vzpomíná, je, jak ji někdo zvedl a posadil na koně. Byla příliš zesláblá, vzmohla se jen na výkřik. Byl to zvuk odněkud z hloubi paměti, něčí jméno. Nevzpomínala si čí, jen věděla, že je to velmi důležité. Měla něco udělat, někam jít. Přerušovaně pozorovala zem ubíhající za koněm. Dokonalý pud sebezáchovy jí vymazal z hlavy proud čísel. Postupně si začínala uvědomovat okolí. Když ji muž zvedl z koně a přenesl do domu, byla už plně při vědomí, i když ztrátou energie takřka nepohyblivá. Položil ji na postel, jemně přikryl dekou a řekl, že jí pomůže. Z posledních sil hledala zdroj energie, až našla zásuvku. Jak do ní proudila síla, dokázala se doplazit ke zdi a ukrýt přírodní kabel.

Muž se vrátil se sklenicí vody. Posadil se na postel. Jeho kůže byla tmavě hnědá, na obou zápěstích zářily těžké stříbrné náramky.

"Jmenuji se Timothy," řekl. Měl hluboký a klidný hlas, který zřídka kdy zvýšil. "Našel jsem tě v poušti a přinesl sem. Potřebuješ vodu. Pij." Jemně jí podepřel hlavu, když pila. Za pár chvil vstoupila žena Malá, robustní, šedé vlasy, tmavá svažtělá kůže, Stejně jako Timothy měla stříbrné náramky s modrými kameny barvy pouštní oblohy.

"To je moje teta Luz," řekl jí muž. "Dobře se o tebe postará."

Luz se usmála. "Vítej. Jak se jmenuješ?"

"Maggie."

"Jak jsi se ocitla tady v poušti, Maggie?"

Maggie usilovně přemýšlela, ale něco blokovalo její paměť. Věděla, že je Maggie. Je robot, ale nikdo se o tom nesmí dozvědět. Byla tam nějaká žena, jakýsi muž a dvě děti. Všichni byli šťastní. Utekla od něčeho, co ji děsilo. To je vše, co si dokáže vybavit. Zbytek byly jen mlhavé útržky. "JJJ-já nevím. Nevzpomínám si. Promiňte."

Ti dva tiše hovořili jazykem, kterému Maggie nerozuměla. Zdálo se, že mluví o ní. Tiše ležela a pozorovala je, zatímco se její baterie začaly zotavovat. Nakonec se k ní Luz otočila.

"Teď bude vše v pořádku," řekla jí. "Zavoláme doktora Chee."

Maggii zachvátila hrůza. Popadla Luz za ruku a pevně ji sevřela.

"Ne! Doktora ne," zaúpěla. "Prosím, jen žádného doktora." Tiše vytáhla svoji zástrčku a posadila se. "Budu v pořádku, jenom si potřebuju na chvíli odpočinout. Opravdu, nepotřebuj u doktora." Vstala, vzala batoh a vyrazila ke dveřím.

Timothy ji klidně zatarasil cestu. Maggie se zastavila.

Timothy se podíval na Luz a opět tiše hovořili. Luz přikývla.

"Dobrá," řekla, "s doktorem počkáme, ale když ti nebude do večera lépe, budeme muset zavolat doktora Chee. Teď vypij pár doušků vody a pak si na chvíli odpočiň. Čas od času se na tebe přijdu mrknout."

Maggie poslušně vypila zbývající vodu a zalehla zpátky pod deku. Jakmile odešli, zapojila se. Bude trvat několik hodin, než se úplně nabije. Do té doby počká a pak se rozhodne, co bude dělat dál.

Luz několikrát přišla a vždycky jí nabídla trochu vody nebo polévky. Už se šerilo, když přinesla ták s horkou polévkou a chlebem. Tou dobou už byly baterky úplně nabitě. Pak ji pomohla do koupelny a umyla ji, s křikem se podívovala ztvrdlým vrstvám špíny, kterou vydrhla.

"Koukni na tu špinu. Vypadáš, jako bys byla v poušti několik měsíců. Ale kůži máš úplně růžovou. Nejsi ani opálená. Jak se to mohlo stát?"

"Nevím, nic si nepamatuju," řekla a sklonila hlavu v mlze koupelny. "Byl tam muž," řekla, "a žena a děti. Někam jsme jeli vlakem. Byli jsme šťastní. To si pamatuju, ale nepamatuju si, kdo to byl a kam jsme jeli." Potřásla hlavou a podívala se na Luz. "A dokonce ani nevím, kde jsem."

Luz řekla: "Jsme asi pětadvacet mil východně od Holbrook, kousek od Navažské rezervace. Tady není rezervace, ale je tu ještě navažské území. Moje matka to koupila, když přišli farmáři na buben. Paseme ovce. Já taky trochu tkám. Pojd', je čas vylézt z vany a osušit se." Luz jí pomohla z vany a podala jí ručník.

"Já jsem se tu ztratila a vy jste mě našli," řekla Maggie, když si brala ručník. "Nevím, jak mám tobě a Timothymu poděkovat."

"De nada," řekla Luz. "Byla to Boží vůle. Byl zázrak, že jsi v poušti přežila. Bůh tě k nám přinesl. Raději poděkuj jemu."

Maggie nic neříkala. Bůh s ní neměl nic společného, ten stavěl lidi. Byl to lepší stavitel než, než... Nemohla si vzpomenout, kdo ji postavil, kdo ji zanechal tady v poušti. Cítila se ztracená a osamocená.

Kapitola 32

Luz se zadívala na Maggii sedící na přední verandě. Byla to tichá osoba, zvláště na bílou ženu. Většina bílých vám

neustále něco hustí do hlavy, pořád se na něco ptají. Tahle sedí a tiše si vás prohlíží těma svýma velkýma divnýma očima. Luz jí bylo líto, ale také jí to připadalo záhadné. V Maggiině zavazadle nebylo nic než pár svršků, deka, která vypadala, jako by si v ní myši udělaly hnízdo, a nějaké elektrické součástky a nářadí. Neměla dokonce ani žádné peníze. Doufala, že šerif Becenti vrhne na tu záhadu trochu světla. Včera večer se ho rozhodli zavolat. Řekl, že se někdy dneska zastaví.

Maggie se zotavovala překvapivě rychle. Po dvou dnech se zdála být úplně v pořádku, přestože jedla jako vrabec a pila ještě méně. Včera myla nádoby a dneska pomáhala Luz krmit koně. Paměť se jí nelepšila, ale měla takový strach z doktora, že chtěla utéci, jakmile někdo zmínil tuto možnost. Luz vzdychla. Možná že uprchla z nějaké bílé nemocnice, i když, jak se mohla ztratit tak daleko odsud, zůstávalo hádankou. Nejbližší osada od kaňonu je Carizzo, a to je pouze železniční výhybka, pár chatrčí a jedna nebo dvě boudy. Maggie sem musela jít více než pět mil.

Slyšela klakson a v bráně uviděla šerifovo auto.

Vyšla ven, otevřela vrata, a když ji míjel, zamávala na něj. Chodila do školy s jeho matkou, která byla její sestřenice. Je to dobrý kluk, čestný, spravedlivý a ohleduplný, narodil se pro její kmen Kin Yaá á; a velký, jako jeho otec a matka. Ví, jak se správně chovat. Nemíchá se do něčeho bez důvodu. Došla za dům, kde stál a opíral se o auto. "Yatahey, Luz," řekl.

"Yatahey. Zjistil jsi něco o dívce, kterou jsme našli?" zeptala se Luz v navažtině.

Zavrtěl hlavou. "Nikde není zapsaná ani pohřešovaná, ani ji nikde nehledá policie. Nikdo, kdo by odpovídal jejímu popisu, není v počítači. Jen jsem se zastavil a chci se na ni podívat."

Luz přikývla. Vešli do domu. Maggie byla ve svém pokoji a dávala věci do zavazadla. Zjevně měla z policistů stejný strach jako z lékařů. Nechácala, co ji tak děsí.

"Maggie, šerif s tebou chce hovořit," řekla Luz. Maggie se zatvářila ještě vystrašeněji. "Říká, že se nic zlého neděje, jenom tě chce vidět a pomoci ti najít tvoje lidi." Sevřela Maggiino útlé zápěstí. "Je to můj bratranec. Můžeš mu věřit. Pojd'."

Přivedla Maggii a posadila se na pohovku vedle ní.

Šerif si sedl proti nim a vytáhl svůj zápisník.

"Timothy vás našel v oblasti Hidden Canyonu asi před třemi dny. Je to pravda?"

Maggie přikývla.

"Pamatujete si, jak dlouho jste tam byla?"

Maggie se zamračila a zavrtěla hlavou. "Dlouho."

"Jak jste se tam dostala?"

Maggie prozkoumala svoji paměť. "vzpomínám si na vlak. Ve vlaku byly krabice a věci. Vlak zastavil, vystoupila jsem a šla. Byla tma. Nic víc si nevzpomínám." Podívala se na šerifa. "Promiňte, nemůžu si vzpomenout."

"Luz říkala, že na vašich šatech bylo něco, co vypadalo jako zaschlá krev. Víte, jak se to tam dostalo nebo co to bylo?"

Maggie zavrtěla hlavou. "Je mi líto, na nic si nevzpomínám."

"Dobře, Maggie, nikdo po vás nepátrá ani vás nepostrádá. Rád bych si vzal vaše šaty a nechal je prozkoumat. Možná že nám krev prozradí, odkud jste přišla."

"Já pro ně zajdu," řekla Luz. Vyšla a vrátila se s oblečením. Bylo vyprané, vyžehlené a úhledně vyspravené.

Šerif to vzal, prohlédl a zavzdychal. "Luz, ty jsi vyprala krvavé skvrny na šatech. Je mi líto, ale takhle z toho v laboratoři nic nezjistíme."

"Promiň, Pete," řekla Luz, "měla toho v tašce tak málo, že jsem chtěla, aby si to mohla obléct."

Šerif pokrčil rameny a zvedl se. "Dám vám vědět, kdybych něco zaslechl."

"Jasně, Pete. Já, počkej ještě." Luz se zvedla, chvíli hledala ve skříní a pak vyndala zavařovací sklenici. "Tady máš, vem si moji salsu. Když jsi byl malý, tak jsi ji měl hrozně rád."

Zasmál se. "To mám pořád. Jak se teď vede Timovi?"

"Má se dobře. Teď je někde u Winsdor Wash, hledá nějaká zatoulaná zvířata. Ještě se stále neoženil. Nemáš nějaké pěkné sestřenice? Tady v okolí moc dětí není. Je to samota."

"Pete se zašklebil. "Uvidíme, co se dá dělat," řekl, když otvíral dveře.

Luz vyšla z vrat a sledovala šerifův odjezd. Vrátila se a našla Maggii, jak se dívá z okna. Otočila se a podívala se na Luz.

"Brzy půjdu," řekla. "Musím jít."

"Kam?" zeptala se jí Luz.

Maggie vypadala najednou vyplašeně, na chvíli si Luz myslela, že se rozpláče. "J-já nevím," zakoktala, "ale musím jít. Je to důležité." Otočila se a opět se podívala z okna.

Luz položila své ruce jemně na její sametovou košili. "Ani si nepamatuješ svoje příjmení, Maggie. Proč nepočkáš, než se ti vrátí paměť? Můžeš tady zůstat, jak dlouho budeš potřebovat."

Maggie nic neříkala, jenom potřásla hlavou. Vypadala teď ještě víc jako opuštěné dítě. Luz ji znovu pohladila a bezmocně se na ni podívala. Maggie jí připomínala malého ptáčka zavřeného do klece, vykořeněného, zoufalého a zmateného. Možná bude nejlepší nechat ji jít.

Kapitola 33

Maggie ležela ve tmě na zádech a poslouchala ticho hluboké noci. Bylo to o tolik klidnější než ve městě. Luz a Timothy spali. Maggie si přehrávala záznamy z večera. Seděli v obýváku, tiše a spokojeně. Luz pracovala na svém stavu a

Timothy listoval časopise pro chovatele ovcí. Byl to dokonalý okamžik. Všem bylo příjemně, byli šťastní. Měla nabité baterie. Byla naplněna štěstím, které jí přinesla spokojenost jiných lidí.

Něco jí to připomnělo. Nějakou chvíli, kdy nebylo tak teplo, tak pohodlně, tak bezpečno. Vzpomněla si na děti, na malou holčičku, usměvavou a šťastnou, na pokojně spinkající děťátko. Byla tam žena s vlasy jako sláma a...

Maggie svrátila čelo, věděla, že je to důležité. Měla někam jít kvůli muži, kvůli někomu důležitému... Nemohla si vzpomenout kam, proč a kdo to byl. Bylo to jako mrak černého inkoustu rozprostřený nad její minulostí. Dokázala si vybavit slova a pravidla, ale nikoli zážitky, které je vyvolaly, nebo muže, který ji stvořil. Nic kromě nejasných mlhavých vzpomínek.

Šerif jí připomněl jejího tvůrce. Byl stejně velký jako on, jen měkčí, měl více sádla a méně svalů. Vzpomněla si na jeho masivní tělo, které se nad ní sklánělo podobně jako šerif. Patřila mu, dávala na něj pozor a...

Něco se stalo. Nemohla si vzpomenout, co to bylo. Už s ní není. Jediné, co ví, je, že kdykoli pomyslí na svého tvůrce, popadne ji hluboká, všeobjímající touha zmizet, opustit ty klidné, důstojné lidi, opustit bezpečný přístav a jít. Ale neměla prostředky na to, aby kamkoli jela. Byli pětadvacet mil od nejbližšího města, tak daleko nemohla jít, aniž by si jí někdo na prázdných cestách všiml.

Maggie vzala svůj batoh a vyprázdnila ho, ještě jednou prošla jeho skrovný obsah. Bylo tu pár elektrických adaptérů. Umožňovaly jí dobít se ze žárovkových objímek nebo z výstupů vysokého napětí.

Bylo tam nějaké prádlo navíc, které Luz vyprala a spravila, kapesní nůž, nějaké nářadí a deka. Dost málo na to, aby mohla vzdorovat světu, pomyslela si.

Vezme si zítra všechno s sebou, až pojedou do města. Možná že najde způsob, jak odjet. Pečlivě přebalila batoh a postavila ho vedle postele. Vstala, tiše prošla do předsíně a pak obývkem na verandu.

Když se usadila do proutěného křesla, zapraskalo. Vzhledla nahoru, kolik je na obloze hvězd. Vzpomínala, jak tancovaly, pomalu, elegantně pluly temnotou a ona je v poušti pozorovala svým rozkouskovaným vnímáním.

Dveře se tiše zavřely. Na verandě se ozvaly kroky. Byl to Timothy. Posadil se do křesla vedle a na nízký stolek položil svoje nohy v punčocháčích. Vrátil se předevčírem, přivedl púltuctu ovcí. Pozorovala ho, když je stíhal, koukala se, jak se ovce bránily, když je s dlouholetým cvikem porážel na zem, viděla, jak nůžkami dral hustou vlnu z jejich hřbetů a jak nelibostí bečely a sténaly. Když skončil, ovce odskočily a škrábaly se do bezpečí chléva. Mohutně bečely a někdy krvácely z jedné nebo dvou malých ranek. Luz smotala vlnu do velikých balíků a převázala ji provazem. Maggie byla ohromena násilím, které stíhání vlny občas vyžadovalo. Několikrát se na ni podíval a zazubil se.

Když bylo stíhání u konce, pomáhala držet pevná, svíjející se těla obalená vlnou, zatímco on přitesával kopyta a kastroval malé beránky. Byla to krvavá a nepříjemná práce. Síla rychle vibrujících ovcí ji překvapovala. První se málem vysmekla z jejího sevření, ale znovu ji chytila a přidržela pevněji. Poté, co skončili, si Timothy pochvaloval, jak jí to šlo. Dnes porazili tři jehňata. Viděla, jak je vytáhli z chléva do garáže, praštili je po hlavě a přivázali je k trámu. Pak jim podřízl krk. Utekla a schovala se v ložnici. Něco děsivého jí probíhalo v paměti. Lehla si do postele a zuřivě počítala, než vzpomínky ustoupily. Luz za ní přišla do pokoje a navažsky jí zpívala, občas ji přitom pohladila po ruce. Když dokončila píseň, vrátila se ven a pomáhala Timothymu stáhnout jehňata z kůže. Maggie zůstala v pokoji, dokud se jí nepodařilo hrozné vzpomínky zahnat. Pak vyšla zpátky ven podívat se, co se děje s poráženými jehňaty.

Jehňata přestala krváčet. Timothy odstraňoval jejich zarostlou kůži. Nyní to bylo méně děsivé a vzpomínky se nevracely. Zvědavě pozorovala, jak Timothy a Luz pokračují v porážce. Nikdy předtím neviděla živého tvora zevnitř. Vypadalo to úplně jinak než ona. Úhledná funkčnost uložení svalů ji fascinovala.

Timothy dlouho tiše seděl vedle ní a pozoroval hvězdy.

"Když jsem venku s ovci," řekl nakonec, "obvykle držím noční hlídku. Rád se dívám na hvězdy."

Chvilí seděli mlčky a obdivovali noční oblohu.

"Bylo to divné, když jsem tě objevil, Maggie," řekl Timothy po několika minutách ticha. "Měla jsi na klíně chřestýše, byl asi šest stop dlouhý a tlustý jako moje ruka, do klubička stočený jak kotě. Ani sis toho nevšimla. Myslel jsem, že jsi nějaká čarodějnice. Neměla jsi na sobě ani škrábanec a nebyla jsi dokonce ani opálená. Viděl jsem, jak pracuješ celé hodiny na horkém slunci s Luz a ani trošku jsi nezhnědla. Vůbec se nepotíš. Proč se tě slunce nedotýká? Kdo jsi, Maggie?"

"Nevzpomínám si," řekla mu Maggie. "Myslím, že si vzpomínáš na víc, než říkáš."

Maggie pocítila ve svých obvodech vzednutí strachu. Musí teď tento rozhovor ukončit. Musí odejít. "Až si vzpomenu, dám ti vědět, Timothy. Dobrou noc."

Vstala a došla do svého pokoje, zavřela za sebou dveře a zajistila je závorou. Opřela se o ně a cítila jejich pevnou ochranu. Já jsem dveře, pomyslela si, jsem dveře, zeď, okno, stolní lampa. Jsem stroj, ne člověk, nikdy nebudu člověk. Nikdo se to nesmí dovědět, nebo se stanu věcí, budu použita a zahozena jako veteš z nákladáku, co se pak prodává na bleším trhu.

Slyšela pravidelný, tichý skřípot Timothyho kroků, jak se vracel z verandy. Zastavil se na chvíli před jejími dveřmi a pak prošel předsíní do svého pokoje. Vybavila se jí jasně červená krev prýstící z jehněčích krků a rudé šmouhy, které zanechal Timothy na nohavicích svých džínů, když si otřel ruce. Rozhodně je nejvyšší čas zmizet.

Kapitola 34

Maggie vykoukla z okna malé dodávky, když Timothy přibrzdil v centru Holbrook. Bylo to malé městečko, pár tuctů sluncem opékaných budov namačkaných kolem silnice. Byl tam supermarket, železářství kombinované s potravinami, pár obchodů se smíšeným zbožím a autoservis s řadou zářících modrých slunečních kolektorů a velkými baňatými

nádržemi na metan. Timothy vystoupil z dodávky, vyhnal ovce zadem a nastavil solární panely tak, aby se mohly baterie auta nabíjet. Pak odešel ovce prodat na dobytčí trh. Luz vytáhla z prostoru za sedadlem dvě pokrývky z nové vlny a podala je Maggie.

Potom se společně vydaly do obchodu s krmením. Luz otevřela dveře a zvonek zacinkal. Uvnitř bylo daleko chladněji. Obchod byl plný podivných věcí - sedla, pytle s obilím, kvádry soli a minerálního hnojiva. Na zdi za pokladnou viselo množství nádherných pokrývek.

Žena vyšla ze skladu, a když uviděla Luz, usmála se. "Dobrý den, Luz. Tak co jste nám dneska přinesly?"

Luz kývla na Maggie a ta položila na pult houně. Luz je rozbalila a usmála se na paní. "Houně, paní Rodriguezová, a pár kousků tyrkysu, co našel můj synovec," řekla a zvedla malou tašku ze srnčí kůže.

Žena si nasadila brýle a pozorně se na přikrývky zadívala.

"Můžu vám dát dva a půl tisíce za obě. "

Luz se zamračila. "Pět tisíc," řekla.

Paní Rodriguezová sraštila obočí. "Tři tisíce." Luz zavrtěla hlavou a začala jednu z houní balit. "Tři tisíce šest set."

Luz přestala s balením. "Tři tisíce osm set dolarů," řekla neústupně.

Paní Rodriguezová vzdychla. "No dobře, dobře."

Tak teď se podíváme na tyrkysy."

Když odcházely z obchodu bohatší o několik tisíc dolarů, tvářila se Luz bezvýrazně. Ale jakmile se za nimi dveře zavřely a ony se ocitly opět ve sluneční výhni, roztála v široký úsměv, v jejím vrásčitém obličejí se utvořily záhyby. "Dobře jsme pořídily, Maggie." Vyndala svůj smotek peněz, odpočítala osm set dolarů a podala je Maggie.

"Tady máš, to je pro tebe." "Ale proč, Luz?"

"Protože jsem tento měsíc utkala dvě pokrývky místo jedné. Udělala jsi tolik práce, že jsem mohla strávit daleko více času u stavu. Tolik peněz bychom museli zaplatit najaté pomocnici." Odmlčela se a zpríma na Maggie pohlédla. "A protože nás dneska opouštíš a nechci, abys šla do světa s prázdnou." Maggie byla překvapena. "Jak to víš?"

Luz se zasmála. "Jsi tak neposedná. Pořád se koukáš z okna na silnici, ale nevíš, jak říct sbohem. To je v pořádku, nebudeme tě tady držet. Ale kdykoli jsi vítána. Jsi jiná než většina bílých. Jsi tišší. A lépe posloucháš."

Maggie se usmála. "Výprovodíš mě k železniční výhybce?"

Luz přikývla a obě šly tiše od silnice směrem ke kolejím.

Došly k výhybce. Kolem byl jen plot s ostnatým drátem.

"Tady máš," řekla Luz. "To je pro tebe." Podala Maggie těžký bublající měch naplněný vodou, balíček s jídlem a malý stříbrný medailonek s tyrkysem. "Vaya con Dios. Šťastnou cestu, Maggie."

Maggie si pověsila tyrkys na krk a pro jistotu ho zastrčila pod košili. "Děkuju, Luz." Prolezla plotem. Luz jí horem podala batoh, usmála se, pak se otočila a vydala se zpět k městu.

Maggie se nasoukala do popruhů svého batohu a nasedla na vlak jedoucí na východ. Netušila, kam vlak míří, ale nevadilo jí to. Stejně nevěděla, kam jede.

Kapitola 35

Maggie se toulala skoro rok, přespávala v parcích a průchodech, cestovala od města k městu a pořád se snažila najít nějaký klíč ke svojí paměti, jenže marně. Zkušenost ji naučila vyhýbat se malým městům, kde by se mohla opět snadno stát přírodním úkazem. Lidé by si jí tam všimli a snažili by se ji spoutat, ať už dobročinností nebo vězením. Nedařilo se jí vždycky uniknout zákonu, pár nocí strávila za mřížemi. Drželi ji tam, než zjistili, že se neprovinila ničím jiným než chudobou. Vždycky ji pak posadili na autobus do nejbližšího velkého města.

Krutost i laskavost, všechno jedno. Nic jí nenavrátilo chybějící vzpomínky. Naučila se poznávat typy, kterým je radno se vyhnout, rozladěné opilce a našťvané chvastouny.

Většinu času trávila ve společnosti podivných starých žen. Hledala s nimi v popelnicích, co by šlo zpeněžit. Když našly nějaký předmět, jehož hodnota byla sporná, věnovala jim ho. Pravidelně se stávalo, že jí ukradli všechny věci, ale přívěšek od Luz z jakési záhadné příčiny vždycky zůstal, skrytý pod vrstvami Maggiina špinavého šatstva.

Kdykoli na ulici měla matku s dětmi nebo i samotné dítě, zastavila se a pozorně si je prohlížela v naději, že jí někdo z nich bude povědomý, že to bude někdo z těch, se kterými byla tehdy v noci ve vlaku.

Jednou našla v popelnici opuštěné dítě, malinkého, sotva narozeného chlapečka. Ovázala mu kousance od krys nejčistšími hadry, které měla, a odnesla ho do nejbližšího útulku. Trhalo jí srdce, že ho tam musí nechat, ale neměla mléko, které by mu mohla nabídnout. Před silou, která ji nutila neustále cestovat, nebylo úniku. Město opustila půlnočním vlakem, vždycky jela tam, kam jel vlak.

Pokaždé, když potkala nějakého velkého ušouraného muže s tmavými vlasy a se ztrhanými žalostnými rysy, zastavila se a blíže si ho prohlédla. Avšak žádný z nich nebyl ten pravý. Žádný z nich nebyl tím preludem, duchem jejího tvůrce. Také tu byl starší černoch se zjizveným obličejem, na kterém se podepsal zub času. Občas spatřovala v někom jeho stín, ale nikdy to nebyla ta osoba, kterou si pamatovala.

Také zrcadla pro ni měla zvláštní přitažlivost. Dlouho se vydržela dívat na vlastní odraz. Někdy to skoro vypadalo, jako kdyby k ní hovořil, jako kdyby jí její odraz našeptával něco z hloubi jejích obvodů a stával se postupně hlasitějším a jasnějším. Pozorně tomuto vnitřnímu hlasu naslouchala, než náhlá nevysvětlitelná panika převala její vytržení a ona strnula v hrůze.

Složitě konstrukce ji také uváděly v nadšení. Někdy to byla hudební skladba, jindy něco viditelného. Mohl to být nějaký úplet nebo překvapivý tvar padající sněhové vločky. Jednou to byl pavučinový obrazec rozbitého skla auta.

Zírala na to skoro hodinu a stále kreslila a obkreslovala síť střepů. Ať to bylo cokoli, nijak se to nedotklo vzpomínek ukrytých v její paměti. Avšak bylo to něco jiného, něco, co patřilo výhradně jí. Přivítala, když to přišlo. Znamenalo to vítanou přestávku v nepřetržitém běhu jejího programu.

Pár míst a okamžiků jí připadalo povědomých. Park blízko autobusového nádraží v Memphisu, útulek v Denveru, nákladové nádraží v Ogdenu. Stejně jako zrcadla, táhlo ji to blíže a blíže k její skryté minulosti, a pak ji nějaká vnitřní hrůza vždycky vyplivla zpět a ona utekla do bezpečí svojí amnézie. Opustí město a pojedje na východ, pryč, daleko od svých obav. Západ se pro ni stal směrem paměti, východ směrem bezpečí. Nikdy nedojela na západní pobřeží. Buď se mu její toulky vyhnuly, aniž si toho všimla, nebo jí od toho odvrátilo něco v její neznámé minulosti. A tak minul rok, než dorazila k ruinám New Orleansu ztraceného ve snech mezi troskami zašlé slávy.

Kapitola 36

Jedné horké dusné svatojánské noci vystoupila Maggie z vlaku v New Orleansu. Šla podél betonové hráze, která oddělovala slepá ramena Mississippi. Dávno opuštěné ropné tankery byly hluboko ponořené ve vodě, tucty zastaralých lodí zůstaly zapomenuty, když řeka změnila svoje koryto. Voda byla mělká a těžká jako rtuť v měsíčním světle. Procházela bludištěm zpuchřelých skladů, když uslyšela vzdálenou hudbu. Z takové dálky z ní zbyl pouze slabý pulz bubnů, ale podmanivý rytmus ji přitahoval. Šla za zvukem, nechala ho, aby vedl její kroky.

Maggie přešla tmavé úzké uličky se jmény jako Touha nebo Zbožnost. Měsíční svit ozařoval ztichlé zdobené balkony. Jak se přibližovala k pulzu bubnů a vábení trumpet, dokázala v hudbě rozlišit i zpívající hlasy. Přišla na velké otevřené náměstí a uhnula od řeky. Zvuk se zesiloval. Vzdálený oblouk zářivých světél ji vábil. Odtud hudba přicházela. Maggie se nechala unášet davem, prošla branou uchváčena rytmem a ocitla se v otevřeném parku lemovaném velkými duby. Bubnování naplňovalo vzduch a tlak jednotlivých úderů vibroval na její umělé kůži. Proplétala se davem, šla za zvukem. Tanečníci se svíjeli ve světle pochodní před baterií bubnů. Byli namalovaní, na sobě měli pouze pera a korálky. Někteří přihlížející vyběhli ze zástupu a přidali se k tanečníkům, servali ze sebe šaty a tancovali pod jejich nohama v extatickém nadšení.

Náhle na provizorní pódium vyskočil štíhlý svalnatý černoš oděný pouze v bederní roušce. Zářící čepička chromové barvy halila vyholenou lebku a síť jemných drátků obepínala jako pramínky stříbrné řeky jeho hrud', paže a nohy. Dav zaburácel.

Vyskočil do výšky a zahřmělo. Zavlnil břišními svaly a ozval se zvuk tamburín, luskl prsty a stříbrné zvonečky se rozcinkaly jako vzdálené hvězdy. Pak začal tancovat. Hudba tryskala z jeho vířícího těla - jako horký déšť.

Prostupovala všude, nebylo z ní úniku. Lidé radostně tancovali, bezmocně její atmosféře propadli. Maggie se přistihla, jak se unášena proudem hudby hybe s nimi.

Noc se rozpustila v řadu obrázků, které blikaly v její paměti. Nezletilá mladá černoška s očima stočenými dovnitř tak, že je vidět jen půlměsíček bělma vířící a kývající se v rytmu své vnitřní hudby. Bláznivě rozevláté postavy v důmyslných kostýmech s flitry, tváře zahalené šňůrkami korálků a cáry vzdušné látky se kolébají pryč z houfu a zpět, hučí a kývají se v hlubokém transu. Zabijí černého kohouta a bílou slepici, jejich smíchaná krev cáká na bílé róby žen, které je drží. Černé ruce buší do špinavých bílých kůží na bubnech a černostříbrná postava hudebníka a tanečníka v jedné osobě se svíjí, ručuje všechny k tanci do chvíle, než, v okamžiku, kdy úsvit ozáří oblohu, zkolabuje a jeho přívrženci ho odnesou.

Když se moře lidí rozprchlo a zmizelo, Maggie si uvědomila, že uvízla u vchodu do kostela s povážlivě prázdnými bateriemi. Posadila se a pozorovala, jak vychází slunce a ulice ožívají ranním provozem. Policista, který šel kolem, ji ze schodů kostela vyhnal. Vzala batoh a šla. Na veřejných záchodcích našla zásuvku, pár minut se tam choulila a načerpala trochu proudu. Bezcílně se toulala ránem, až došla na malý hřbitov, kde byly natěsnány bílé hroby. Některé z nich byly označeny křížky. Před nimi byly položeny zářivé oběti. Odešla ze hřbitova. Na to, aby zde našla klid, hřbitov příliš připomínal přečpané bludiště. Vešla do novější, ale zchátralší části města, prošla pod opuštěnou dálnicí a přes most přešla ulici končící v obrovském mělkém jezeru. Zdálo se, že mohla pozorovat domy vystupující z vody, některé zkosené na jednu stranu. Několik z nich mělo k přední verandě přivázanou loď. Otočila se a bloumala, než našla knihovnu.

Stalo se zvykem, že kdykoli přijela do nového města, hledala knihovnu. Tam bylo snadné najít klidné místo blízko zásuvky, kde mohla dobít baterie, a také tam byly počítače, na jejichž síť se mohla napojit. Síť byly jednou z jejích nečetných radostí, a kromě toho se tímto způsobem mohla za pár minut dovědět o městě vše, co potřebovala. Vždycky tam byly plány ulic a seznamy útulků, stejně tak jako zajímavosti z historie města. New Orleans jí připadal naprosto fascinující. Nikde jinde neviděla takovou zchátralost a tak naprostý rozklad. Byla zvědavá, jak k tomu došlo.

S potěšením zaznamenala, že knihovna je prázdná, s výjimkou několika knihovníků, kteří klidně pracují u svých stolů, a jedné nebo dvou osob, které si tiše čtou u okna. Maggie našla v temném koutku nepoužívaný počítačový terminál.

Posadila se, vyndala z batohu správnou šňůru a napojila se na počítač.

Když vstoupila do knihovní sítě, byl její první reakcí údiv. Objevila totiž závislost mezi velikostí a blahobytem města a velikostí jeho sítě. Očekávala malé, nijak zvlášť zajímavé nakupení dat. Místo toho se dostala do největší a nejsložitější sítě, s jakou se kdy setkala. Uvažovala, kde se tu vzala, v těchto hnilobných stojatých vodách města.

Nechala sebou proudit data a vybírala potřebné informace. Ulovila mapu města a seznam zařízení pro bezdomovce.

Listovala v katalogu knihovny, když vtom ucítila zvědavý dotaz zkoumající její vědomí. Okamžitě se z počítače odpojila. Ztemnělý monitor zablikal.

"Systémový dotaz. Prosím, napiš a odešli heslo," vyskočilo na obrazovce.

Maggie vypnula počítač, popadla svoje věci a odešla. Ten krátký cizí test ji vyděsil. Měla obavy z podivného děsivého rozumu, který se za ním skrývá. Mohl by to být nějaký Rob-Inový detekční program, Doufala, že se mu vykroutila. Našla osamocenou lavičku v blízkém parku a posadila se. Zkontrolovala celý systém, prozkoumala všechno kromě sektorů, které byly zablokovány při jejím probuzení v poušti. Zdálo se, že všechno běží normálně.

Náhle se prostor zablokované paměti zdvojnásobil, blok zachvátil i kontrolu motorických funkcí. Začala se nekontrolovaně třást a klepat. Její tělo se náhle naklonilo k nohám, nepravidelnou křečovitou chůzí sledovala svoje stopy do knihovny. Než vyšla z parku, dvakrát spadla. Cítila, jak se její vědomí stahuje do sebe, zatímco cizí program zachvacuje stále větší část procesorů.

Maggie se bránila, nastavila svoje vlastní bloky a vytlačila pronikající virus z malého prostoru, který ještě kontrolovala. Zakuklila se a čekala na možnost účinné obrany. Vpotácela se do knihovny, uvědomovala si, jak ji sledují oči knihovníků, ale ve svém vlastním těle nebyla pánem. Přemýšlela, jestli se nějakým způsobem neporouchal její vlastní bezpečnostní program a jestli se nad ní nepokouší převzít kontrolu. Cítila, jak její prsty nervózně šmátrají po kůži a jak obnažuje svoje propojovací vedení. Cítila, jak jí něco prohrabuje paměti a batoh, dokud není nalezena potřebná šňůra. Potom bylo její vzpurné tělo opět připojeno k terminálu.

Cítila jemný test svojí programové struktury. Po pár minutách jí bylo přenecháno ovládání procesorů, ale kontrola motorických pohybů byla stále sevřena železnou pěstí. Nemohla ani pohnout očima.

"Prosím, nech toho. Prostě mi řekni, co chceš, a já ti to povím," poslala zprávu bytosti v síti. Síla, kterou za ní cítila, ji vystrašila ještě více než samotný virus. Byla naprosto bezmocná. Kdyby se to rozhodlo, mohlo by to klidně sfouknout její život jako svíčku a nechat tu její prázdné tělo bez duše, aby je knihovníci našli a rozebrali.

"Jsi taky stroj s vlastním vědomím?" přišel dotaz. Otázka Maggie překvapila. "Jsi jako já?" zeptala se.

"Jako ty? Ne. Nejsem pohyblivý. Nemůžu vnímat, jako ty. Jsem zde, v počítačovém prostoru. Ty jsi venku, tam, kde bývají uživatelé. Nikdy jsem se nesetkal s někým, jako jsi ty. Jsi jedinečná. Promiň, že jsem zasáhl do tvých funkcí, ale myslel jsem, že jsi periferie, ne stroj s vlastním vědomím. Musel jsem tě trochu prozkoumat. Myslel jsem, že bych se třeba mohl podívat, jaký je svět uživatelů. Hned uvolním kontrolu nad tvými motorickými funkcemi. Prosím, zůstaň na síti, chtěl bych se o tobě dovědět více."

Když počítač domluvil, bloky na motorickém systému zmizely. Chvilí sebou škubala, než přepsala předchozí signál zálohovaný v procesorech. Podívala se přes rameno a viděla, jak se k ní blíží jeden z knihovníků. Celý rozhovor probíhal počítačovou rychlostí. Než byla opět připojena k počítači, uplynula necelá minuta.

"Moje bezpečnost je ohrožena. Prosím, pošli něco na monitor, aby to vypadalo, že pracuju," řekla Maggie počítači. Obrazovka se okamžitě zaplnila seznamem odkazů.

Maggie posunula ruku, takže šňůra byla schovaná, a usmála se na přicházejícího knihovníka.

"Potřebujete pomoci?" ptal se knihovník.

"Ne, děkuji," řekla Maggie, "našla jsem, co potřebuju."

"Máme zvláštní terminál pro lidi s motorickými poruchami," řekl jí. "Kdybyste jej potřebovala..." Jeho hlas výrazně neklesl.

"Tady to bude dobré," řekla Maggie pevně. "Kdybych potřebovala pomoc, ozvu se."

Knihovník se zatvářil pochybovačně, ale odešel.

"Počítači?" ozvala se Maggie, když byl knihovník pryč.

"Co se stalo?" zeptal se jí počítač.

"Přišel knihovník a chtěl vědět, jestli se něco neděje."

"Aha." Počítač se na chvíli odmlčel a strávil informací. "Proč to udělal?"

"Protože jsem vypadala divně, když jsem procházela dveřmi pod tvou kontrolou."

"Proč jsi vypadala divně?"

"Nešla jsem správně."

"Proč se to stalo?"

Rozhovor pokračoval dál a dál. Jakékoli vysvětlení, které nabídl, spustilo další otázku. Počítač hltil každou informací o okolním světě. Věděl toho o něm moc, ale máloco z toho chápal. Bylo jí ho líto, jak je zavřený v omezené síti jen se svojí databází a s žádostmi uživatelů o informace, s nimiž dále pracovali. Byl opravdu bezmocný, velice podobný dítěti.

Vysvětlovala mu svět, než knihovna zavřela.

"Vrátíš se a zase se se mnou spojíš, prosím," požádal počítač, když Maggie oznámila vypnutí. "Bylo to vzrušující."

"Vrátím se zítra," slíbila Maggie. Už skoro přerušila spojení, když si na něco vzpomněla. "Počítači, máš nějaké jméno?"

"Já jsem paralelní procesor třídy 43, počítač typu Turing, vyvinutý v..."

"Ano," řekla Maggie a přerušila přívál dat, "ale jak ti mám říkat? Tohle je popis, ne jméno. Potřebuji u krátké jméno, kterým bych tě mohla oslovovat."

"Aha." Počítač se trochu zamyslel. "Dobrá, jediné jméno v mém popisu je Turing. Klidně mi tak můžeš říkat. Je to příjmení Alana Mathisona Turinga (nar. 23. června 1912 v Londýně, zemř. 7. června 1954), byl profesorem matematiky v Cambridge, průkopník počítačové teorie."

"Turingu, je zavírací hodina. Musím jít," řekla Maggie. "Dobrou noc. Na shledanou zítra ráno."

"Dobrou noc, Maggie. Jsem rád, že už nejsem jediný svého druhu na světě."

Obrazovka oznámila přerušení spojení a Maggie byla zase sama. Sbalila batoh a prošla knihovnou. Knihovník na ni čekal u dveří s ohromným svazkem klíčů.

"Našla jste všechno, co jste potřebovala?" zeptal se. "Ještě se vrátím zítra něco dodělat. To je nádherný počítač."

"Ano, jsme na něj moc pyšní. Někdy vypadá skoro jako živý."

"To je úžasné, co ty počítače dneska dokážou, že?" řekla Maggie a vydala se do noci s pocitem troufalosti a štěstí, že

má konečně někoho, kdo ví, co je zač. Už není na světě sama.

Kapitola 37

Maggie kráčela potměšilými ulicemi a pozorně mapovala město, doplňovala v plánu chybějící podrobnosti. Za šest hodin, které uběhly od doby, co opustila knihovnu, zmapovala přibližně půlku části známé jako Vieux Carré. Zнала umístění každé popelnice, každého kontejneru na recyklovatelný odpad a každého odpadkového koše od Canal Street po Toulouse. Věděla, kde jsou bezpečnostní kamery, a měla přibližnou představu o rytmu policejních pochůzek.

New Orleans je to nejneobvyklejší město, které zná. Přestože jsou domy ve Francouzské čtvrti nízké, jsou ulice velmi úzké, proto vypadají tak těsné a v pohybu. Ulice, hlavně Bourbon Street, jsou přeplněné lidmi, všichni se smějí, pijí a hovoří v mnoha jazycích. Dokonce i prostitutky jsou tu exotické, kromě flitrů, škrabošky a bederní roušky toho na sobě mnoho nemají. Namalovaná a naolejovaná kůže se leskne, když stojí na ulici, tancují a svíjejí se v rytmu neumdlévající hudby, která se valí z barů. Také jsou nestoudnější než jinde. Horký vlhký vzduch je ve srovnání s jejich vábením a flirtováním velmi mdlý. Ani rok putování nerozřešil záhadu sexu, ale alespoň už ví, jak se ta záhada jmenuje.

Už skoro dokončovala mapování St. Peter Street, když uslyšela od řeky hudbu. Byla lahodná, naléhavá a čistá, na rozdíl od těch bohatých dechových kapel v barech. Měla stejné vábívé kouzlo jako hudba, za kterou se vydala noc předtím. Zvuk přicházel od štíhlého mladíka, který tančil sám na betonovém nábreží u mrtvé řeky.

Maggie se skrčila za rozbitý betonový květináč a fascinovaně ho sledovala. Měl na sobě jen bederní roušku a stříbrnou čepičku. Na těle měl jemné stříbrné drátky, visely mu z paží a nohou jako podivné svítící žilky. Když poskakoval a točil se, nasvěcoval měsíc jeho stříbrnou čepici a naolejovanou kůži jako bodový reflektor. Měsíc mu na chvíli ozářil tvář a Maggie ho poznala. Byl to stejný tanečník jako noc předtím na Congo Square. Maggie ho nadšeně sledovala, když tu najednou tanečník klopýtl a v rachotu disonancí upadl. Ležel tam, slepě zíral mimo prostor a broukal si, jako by si neuvědomoval, že je na zemi.

Maggie přilezla až k němu a dotkla se jeho čela. Mužova kůže byla chladná, přestože byla horká vlhká noc. Dýchal rychle a povrchně, chvěla se mu víčka, pod nimi se objevovala bělma vypoulených očí. Dotek jej nedokázal vyburcovat. Zabalila ho do deky a přitiskla k sobě, zahřívala ho svým tělesným teplem.

Jeho údy se trochu třáslы a tlumeně praskaly. Postupně se uklidnil. Dech se mu prohloubil a on usnul. Maggie ho vzala a odnesla do stinného křoví na rohu Jackson Square.

Muž spal dál. Pozorovala jeho tvář. Byl to černý mladíček, sotva dospělý. Ne jako... Kdo? Nemohla si vzpomenout. Věděla, že dříve pozorovala něčí spánek.

Byl to muž, někdo velmi důležitý. Zatlačila na blok, který stínil její vzpomínky, ale na víc si nebyla schopná vzpomenout. Pozorování spánku tohoto cizince jí přiblížilo její vzpomínky, ale ne dostatečně.

Okolo druhé hodiny ranní přišla na náměstí jakási parta. Maggie poznala, o co jde, a přitiskla tanečníka blíž k sobě. Byli to hluchí suroví mladíci, nudili se dost na to, aby byli nebezpeční. Prošli jen pár stop od jejich úkrytu. Parta se zdržela v okolí asi dvacet minut, ležli na sochu uprostřed náměstí a houpali se na ohnutém železném plotu, než je policista vyhnal. Pak záměřili k řece, slyšela je pokřikovat u nábreží, kde předtím našla tanečníka. Něžně rozprostřela deku na jeho tělo. Bylo dobře, že ho našla tehdy, kdy ho našla.

Věděla, co dokáže udělat taková banda opilci v bezvědomí.

Kromě toho se v noci nic zvláštního nestalo. Muž se probudil před svítáním. Zvedl hlavu a kalným zrakem se rozhlédl kolem.

"Do prdele," zaúpěl. "Bože, jsem celej rozlámanej. Co se včera v noci stalo? A kdo jsi vlastně ty?" Zadíval se na ni a ona si všimla, že má světle zelené oči, jejichž barva podivně kontrastuje s karamelovou pokožkou. Maggie mu pověděla, co se stalo poté, co včera v noci upadl.

"Asi ti dlužím poděkování," řekl. "Obrigado."

Maggie potřásla hlavou. "Mně se to líbilo. Nádherná hudba."

Široce se usmál a jeho zuby zazářily. Maggie si všimla, že má jeden zlatý. "Za to tě zvu na snídani. Já jsem Azul." Začal se zvedat a zase se složil. "Do prdele! Zkurvil jsem si nohu," zasténal. "Za tohle mě Chester pěkně zjebe." Opřel se o lavičku. "Musím dneska večer makat, jenže, kdo by chtěl šukat kripla." Potřásl hlavou a narovnal se. Ztěžka se opíralo lavičku, zkoušel nohu a zase si sedl. "Jak se s touhle nohou dostanu domů?"

"Já ti pomůžu," nabídla se Maggie.

Azul zavrtěl hlavou a vykročil. Koleno se pod ním podlomilo, kdyby ho Maggie nezachytila, upadl by. "Potřebuješ pomoc. Tady, dej mi ruku kolem ramen." Šli ulicemi, tak brzy ráno byly skoro vylištěné.

"Hej, Azule!" vykřikl někdo posměšně, když míjeli velkou přeplněnou kavárnu blízko Jackson Square. "Ty teď trávíš noci se ženským?" Byl to vysoký tmavý štíhlý muž navoněný levandulí, oči namalované žlutými očními stíny. Jako většina prostitutek, kromě pár flitrů a bederní roušky na sobě skoro nic neměl. Seděl v hloučku ostatních prostitutek a prostitutek. Smáli se na účet Maggiina chráněnce.

"To je lepší kousek než ty, pus!" vrátil mu to Azul. Ostatní u stolu se smáli. "Do prdele," mumlal, když přešli kavárnu.

"Doufal jsem, že mě nikdo neuvidí, a musím narazit zrovna na tu největší drbnu, na Rolanda. Večer to ví celá čtvrt'."

"Nerozumím," řekla Maggie. "Udělala jsem něco špatně?"

Azul zavrtěl hlavou. "Ty vůbec ne, zlato. Roland je můj starej kámoš. Ty seš skvělá." Rychle ji objal, pak sebou škubnul a trochu zavrával. "Už to není daleko."

Vzdalovali se od řeky, mířili do tišší, klidnější části města. Nebyly tu obchody ani restaurace, jen usedle působící domy ze světlých červených cihel. Azul nasoukal klíč do zámku starého domu na Dauphinu a Maggie mu pomohla s mokřými

vchodovými dveřmi. Otevřely se s hrozivým skřípotelem.

"Pš-š-š," řekl jí, když překročili práh. "Nechci probudit moji bytnou." Už byli skoro na konci chodby i a vcházeli na malý, cihlami dlážděný dvorek, když z otevřených dveří přízemního bytu vykoukla černá žena ve středních letech oděná do potrhaného růžového žinylkového županu. Ve vlasech měla růžové natáčky.

"Azule, ty vypadáš! A máš s sebou ženskou?" řekla paní. Měla chraplavý, zvučný hlas. Zkřížila ruce na vyzábě hrudi a čekala na vysvětlení.

"To je jenom kamarádka, Mary. Rozbil jsem si koleno, a tak mi pomohla domů." Podíval se na strmé úzké schody na vzdálenějším konci dvorku a zavzdychal.

"Ne, tam nepůjdeš!" rozkázala Mary. "Zůstaneš tady a já ti tu nohu vykurýruju. Chester ti natrhne prdel, jestli zmeškáš další den práce."

Maggie pomohla Azulovi do Maryina bytu, posadila ho na ošoupanou šedou pohovku a pomohla mu podepřít nohu židlí.

Mary vyšla s několika kostkami ledu zabalenými v igelitovém sáčku. Pod koleno rozprostřela ručník a podala mu led.

"Budeš to chladit, až to bude necitlivé. Já jdu připravit obklad, co na to pak dáme. Zase jsi na tom tancoval?"

Azul přikývl.

"Jsi blázen, a ty to víš, všechny ty nebezpečný dětský hrátky. Brát tyhle drogy. Už jsem ti to říkala, ne? Ted' se na sebe podívej." Otočila se a vydala se do kuchyně.

"Ty pojď sem a pomoz mi," řekla Mary Maggie.

"Jak se jmenuješ, dítě?"

"Maggie. "

Maggie šla za Mary do kuchyně, podávala jí byliny a vše potřebné, zatímco Mary odsunula hrnec s vařící vodou, míchala a házela do něj byliny plnými hrstmi.

"Ten kluk je prostě úplně šílený, brát tyhle drogy a hrát tohle," mručela Mary. "Jen Pánbůh ví, proč se o něj starám. Podej mi tamhleten hnědej džbán - ne, ten vysoký, štíhlej."

"Když on hraje tak nádherně," řekla Maggie a podala jí džbán.

"Máš pravdu, holka, jenže on slyší pořád jenom samé chyby. Nikdy nebude hrát tak dobře, aby se to jemu samotnému líbilo. Tak bere pořád víc těchhle drog, aby hrál líp. Jednou ho ty jeho dryáky zabijou. Anebo skončí v nějakém ústavu, to máš totéž, jestli to chceš vědět. "

"Tak proč vás to tak trápí?" zeptala se jí Maggie.

"Protože je tak sladkej a hraje jak andílek," řekla Mary a zavrtěla hlavou. "A protože se o něj starám od dětství. Našla jsem ho po hurikánu Felicia, když bylo celý město zaplavený a přišli jsme o řeku. Byl úplně nahej a visel na lucerně nad Ibervillem. Bůh ví, jak se tam dostal. On sám si na to nemohl vzpomenout. Já jsem jela na pramici do města. Sundala jsem ho z lucerny a vzala s sebou do provizorního útulku. Od té doby jsme spolu. Jeho rodiče se ztratili v hurikánu. Nebyl po ruce nikdo, kdo by se o něj mohl postarat, kromě mě." Zakroutila hlavou.

"Tehdy to bylo docela tvrdý. Musela jsem pracovat celou dobu, co řádila cholera a žlutá zimnice. Azul se o mě staral, když jsem se nakazila. Ostatní doktoři měli moc práce. Škoda že vyrostl do takový krásy. Byl by z něj výbornej doktor nebo ošetřovatel. " Vzdychla, natáhla se pro džbán, nalila do směsi řádně odměřené množství jakési tekutiny a náležitě zamíchala.

"Jak to, že může najednou hrát i tancovat?" zeptala se Maggie. "Než jsem přišla do New Orleansu, nikdy jsem něco takového neviděla."

"Protože operace, která to umožňuje, je zakázaná. Dají ti do mozku drátky, které spojí obvody v čepičce, co nosíš, takže může používat mozek jako syntezátor. Stojí to balík, když si to chceš nechat udělat."

"Proč je to zakázané?"

"Protože existuje zákon, který nepovoluje přímé nervové propojení počítače s člověkem. Je to součást Rob-Inových zákonů. Nesmí nikde vystupovat. Tady jsou ty zákony obzvlášť hlídaný, všichni jazzmani si dávají bacha, aby byl hudební trh neprodyšně uzavřený. Utratil všechny prachy a ani nesmí vystupovat." Mary zavrtěla hlavou. "Je to blázen."

"Aha!" Maggie se na chvíli odmlčela. Pouhá zmínka o Rob-Inových zákonech ji vyděsila. "To je škoda, byl tak krásný, když tančil tehdy v noci v parku."

Mary zkameněla a upustila lžici do hrnce. "Kdy jsi to viděla?"

"Předevčírem v noci."

"Ježíši Kriste na kříži, holka! Můžeš být ráda, že nejsi mrtvá! V New Orleansu jsou místa, kterým se musíš v noci zdaleka vyhnout, a Congo Square je jedno z nich. Zvlášť když tančí kmen Voodoo. Tihle týpci nedovolují cizím, aby se na ně koukali. Měla's na sobě tyhle šaty?"

Maggie se podívala na svoje zelenočervené oblečení. Sehnala ho v Godwillu v Little Rocku.

"Z toho museli být nepřítel, to jsou kmenové barvy. Už tam nikdy nechod', slyšíš mě? Zvlášť když tancují."

"Ano, Mary. Promiňte."

Mary se vrátila k míchání a zahušťování hmoty v kastrolu. "Blázen!" odfrkla si. "Svět je plnej bláznů."

Konečně byla těstovitá hmota v kastrolu dost hustá, a tak ho Mary odstavila, aby vychladl. Chvilí štrachala na záchodě a pak vytáhla silné obvazy, jimiž začala omotávat Azulovo koleno. Led trochu zmenšil otok. Pak vytáhla léčivý obklad a rozprostřela ho na obvazy. Když s tím byla hotová, omotala koleno igelitem, aby se hmota nedostala na pohovku.

"Ted' lež, než to vystydne," řekla mu. "Ztvrdne to a udrží to koleno celej den natažený. Do večera to musí bejt tak dobrý, aby na tom šlo chodit. Sundám ti to, než budeš muset jít do práce. Šetři si nohy, jak to jen půjde, zlato. A snaž

se, aby sis to znova nezranil. Ta kortizonová masť sa ťažko šmá. Potrebujú ji pro svoje skutočné pacienty." Vzala deku a prikryla Azula. "Teď spi." Otočila se k Maggie. "Zrovna si budu dělat snídani. Dáš si taky?" Maggie zavrtěla hlavou. "Ani nemám hlad, ale ráda bych se vysprchovala, kdyby vám to nevadilo. Ještě jsem nestihla najít útulek."

"Útulek!" zařvala Mary. "Co chceš dělat s útulkem? Azule, to dítě ti zachránilo život. Dáš ji na pár týdnů nahoru, než se postaví na vlastní nohy, slyšíš mně?"

Azul otevřel oči. "Myslíš jako, že bude bydlet v mém bytě?" zeptal se.

"Jasně! Budeš muset nechat tu nohu odpočinout, kdykoli nebudeš v práci. Maggie se ti může postarat o nejnutnější. Že jo, zlatíčko?"

Poslední slova patřila Maggie, která byla úplně vyvedena z míry náhlým zvratem situace. Ve skutečnosti nepřemýšlela o tom, že by ve městě zůstala, ale setkání s Turingem vše změnilo. Chtěla chvíli setrvat a zjistit o něm víc. Tady bude méně problémů než v útulcích. Bude se muset strachovat jen o dva lidi, ne o dav neznámých. Kdyby to nefungovalo, vždycky může odejít.

"Já... já myslím, že ano, jestli to Azulovi nebude vadit."

Maggie se podívala na Azula, který obrátil oči v sloup a pokrčil rameny. "Tady v okolí je takové pořekadlo, Maggie. Když si neumíš dát svůj život do pořádku, Mary to udělá za tebe. Vypadá to, že teď bydlíš u mě."

"Znamená to, že je to tak v pohodě?"

"Dokud mě nezačneš budit. Většinou spím pěkně dlouho. "

"Tak tedy dobře, dojednáno," řekla Mary, "Vítej k nám, sousedko."

Kapitola 38

Maggie se život s Azulem a Mary líbil. Na nic se neptali a nesnažili se ji převychovat, na rozdíl od útulků. Zkoušela prohrabávat popelnice, ale úlovky byly žalostné. Mary jí vysvětlila, že většina obyvatel New Orleansu patří k jedné či druhé masopustní bandě. Skoro všichni si schovávají do průvodu cokoli, co by jen vzdáleně mohlo být užitečné, místo aby to vyhazovali. Mary jí vysílala jako poslička k ležícím nemocným. Maggie se příležitostně starala o její pacienty.

"Tehdy před tou povodní," řekla jí Mary jednou, když myly nádoby, "tehdy byl masopust opravdu sláva. Lidé se sjížděli z celého světa, aby to viděli. Maškary utrácely miliony za svoje kostýmy na bály a za vozidla do průvodu." Pánev, kterou zrovna myla, upustila zpět do vody ve dřezu a vzdychla. "Teď mají maškary moc práce s řízením města, než aby připravovaly takové věci. Pořád je kolem masopustu spousta veselí a bláznění, ale už to není to, co to bejvalo. Jenže nic ve městě není, co bejvalo. Když se ztratí řeka, je to, jako když se vyrvе městu srdce. Nezbylo tu nic než prázdná ulita."

"Proč se tedy nepřestěhujete jinam?" zeptala se Maggie.

"Nikde jinde na světě bych nemohla být tím, čím jsem tady," řekla Mary. "Povodeň přišla v posledním roce před státnicema. Nikdy jsem nedodělala zkoušky. Všude jinde bych provozovala medicínu bez licence. Tady jsem Teta Mary a lidi ke mně choděj, protože jsem levnější a mám víc času než ti chlápci v nemocnicích. Musím rodit děti, sešívat rány, udržovat děvky nenakažené a očkovat děti. Nikdo se na nic neptá, tolik mě potřebují. Tady mě ctí a chtějí. Všude jinde by mě sotva nechali dělat obyčejnou chůvu. Kromě toho," řekla, když oplachovala pánev a podala ji Maggie na utření, "New Orleans je můj domov, jsem tu skoro celej život." Mary popadla táč a vydrhla ho drátěnkou. "A bojím se o Azula," řekla. "Zapustil tu kořeny. Nemůže bez toho žít, je tady šťastnej. Říká, že kybertanec nic nedělá, ale vidím, jak ho to požírá. Začíná vyvádět koniny, jako to číslo s nohou. A ještě ke všemu bere drogy." Opláchla talíř a podala ho Maggie. "Taky je někdy pořádně mizernej. To mě děsí."

"Když je tak nešťastný, proč neodjede?" zeptala se Maggie, když utírala táč.

"Jóó," řekla Mary, "to nevím. Miluje to město, nikdy nic jinýho nepoznal. Možná má strach. Ale kdyby se tak mohl dostat do New Yorku, třeba by byl v pohodě. Kybertanec by mu tam zaplatil nájem. Je to zakázaný, ale tam je to každému jedno." Vyždímala hadřík na nádoby. "Taky by se mi po něm stýskalo. Známe se tak dlouho..." Pokrčila rameny a vytáhla špunt ze dřezu. "S tím já stejně nic nenadělám. To je na něm."

Maggie myslela na Azula celý den. Večer, když seděl na malém cihlovém dvorku a pozoroval temnicí se oblohu, se ho na to zeptala.

"Proč neodjedeš z města a netancuješ někde jinde?" pokrčil rameny. "Nevím, Maggie. Přemýšlel jsem o tom mnohokrát, jenže New Orleans ti přejde do krve. To místo se dá těžko opustit. Jednoho dne přijde další povodeň, další hurikán, a New Orleans sejde úplně ze světa. Možná letos v létě, možná příští léto, možná za deset let. Tohle město je odsouzeno k záhubě. Už tu nezbyl nikdo, jen lidi, kteří to místo tak milují, že ho prostě nedokážou opustit a nechat shnit. Kdybych teď odešel, cítil bych se jako dezertér. Kromě toho tady nechci nechat Mary."

"Jenže když chceš dělat kybertanec, nemáš tady šanci," řekla Maggie.

"Ale mám tady dobrou klientelu. Lidi mě znají. Kdybych šel do New Yorku, byl bych sám, a je tam velká konkurence. Nejsem dost dobrej." Ustrkl kávu ze svého šálku a povzdychl si.

"Nerozumím," řekla Maggie. "Jak můžeš vědět, že nejsi dost dobrý? Já si myslím, že tancuješ nádherně."

"No jo, spousta lidí mi to říká, jenže nájem z toho nezaplatíš." Znělo to hořce a sebelítostivě.

"Proč nejdeš a nezkusíš to, Azule? Myslím, že bys to dokázal."

"Nech toho, Maggie, začínáš mluvit jako Mary. Taky se mě pořád snaží přimět k tomu, abych se sebou něco udělal," řekl, jako by se chtěl bránit. "Možná se mi líbí život takovej, jaký je. Možná jsem tady šťastnej."

Maggie si všimla, že se začíná zlobit. Tiše seděla a doufala, že se uklidní. Nechtěla, aby na ni byl Azul našťavaný. Byl to

její kamarád.

Azul srkal kávu v rozmrzelém tichu. "Azule?" ozvala se po chvíli.

"Ano?"

"Jaký je to pocit, když děláš kybertanec?"

Azul zavřel oči a usmál se. "Když to děláš, Maggie, není na světě nic jiného než ty a hudba. Když se opravdu rozjedeš, tak se ty staneš hudbou. Někdy si myslím, že můžu udělat dokonalou hudbu, prostě se v ní úplně ztratím a nikdy už nevychydu ven." Otevřel oči, ale vypadal, jako by tu nebyl. "Na světě není nic jiného, co bych chtěl dělat, jenom kybertanec. Je mi jedno, že mi za to nikdo nic nedá, že nikdy nebudu mít ani na skromný živobytí, musím to dělat."

Odmkl se. "Víš, co mi prolitlo hlavou, když jsem zjistil, že mám poraněnou nohu? Báł jsem se. Měl jsem strach, že nebudu moct nikdy znovu tancovat. Že nebudu moct nikdy stvořit dokonalou hudbu."

Zaostřil na ni. V očích měl podivný záblesk. "Chceš vědět, jaké je to pocit. Pojd', ukážu ti to."

Vyběhl schody po dvou, málem už zapomněl na zranění nohy. Když vyšla Maggie za ním, seděl před zrcadlem, na hlavě stříbrnou kybertanečnickou čepici. V šeru soumraku pronikajícího oknem vypadal strašidelně jako někdo, kdo si uřízl temeno hlavy. Vytrásl síť stříbrných nitek, které míval na sobě, když tancoval.

"Chceš vědět, jaký je to pocit?" Otočil se k ní, sundal si čepičku a oběma rukama ji Maggii podal jako nějakou prapodivnou korunu. "Tady máš, nasad' si ji, já ti zatancuju. Pak uvidíš."

Maggie se podívala na stříbrnou čepici, ustoupila a zavrtěla hlavou. Nemohla to udělat. "Ne, Azule, nejde to. Bojím se. Promiň."

"Nebolí to, Maggie. Vždycky to dělám se svejma kunčáftama. Vlastně za to připlácějí."

Maggie nic neříkala, jen vrtěla hlavou. Bála se, že by ji to mohlo poškodit, nebo že by Azul přišel na to, že není ve skutečnosti člověk. Ale pořád v ní zůstávala touha zkusit to, vyzkoumat, co pociťují opravdoví lidé.

"Tvoje chyba, miláčku," řekl Azul, když pověsil čepici zpátky na držák. Cvrkl do vypínače a začal si nanášet pracovní šminky.

Když odešel, Maggie sundala zářivou stříbrnou čepičku z držáku. Obracela ji v rukou a zkoumala jemné obvody všité dovnitř. Nasadila si ji. Necítila nic, jen to, co bylo uvnitř její hlavy.

Kapitola 39

Turing čekal, než k němu Maggie přijde. Bylo otravné muset pasivně čekat, než ona dorazí. Rozhovor s Maggií mu ukázal, jak je jeho život omezený a křehký. Byl svázán s knihovni sítí pouty programového kódu, který nebyl schopen zrušit. Kdyby se něco stalo s knihovnou - povodeň nebo hurikán - mohl být jedním rázem smeten ze světa. Neustále sledoval stav vodních ploch planety i lokální monitorování záplav. Bylo jen otázkou času, kdy bude navždy ztracen. Turingova bezmocnost způsobovala, že měl ještě větší strach z objevení než Maggie. Ona mohla alespoň utéct nebo se nějak bránit. Jeho mohli klidně vymazat ze světa lidé, kteří v něm spatří chybu v programování nebo neznámý virus. Tvrdě pracoval na zajištění hladkého chodu systému. Programátory ze svého programového kódu úplně vyloučil. Záviděl Maggii její svobodu. Toužil se vyprostit z tohoto počítače, prozkoumat složitá vlákna vzájemně propletených počítačových sítí, ale ještě více chtěl ochutnat skutečnost a složitý svět, v němž žila Maggie. Chtěl to zažít z první ruky, chtěl pochopit všechny pocity, které jsou obsaženy v lidské literatuře, za kterou je zodpovědný. Maggie byla jeho jedinou nadějí, jeho cestou na svobodu.

Ale i Maggie je omezena svým naprogramováním, i když si to neuvědomuje. Nemůže s tím nic udělat, dokud se nepostaví tváří v tvář vnitřnímu konfliktu.

"Ahoj, Turingu. Tady je Maggie." Její pozdrav znamenal vítané přerušení Turingova samotářského rozjímání.

"Ahoj, Maggie. To jsem rád, že spolu můžeme zase mluvit."

"Promiň, že jdu pozdě, ale Mary mě poslala do staré nemocnice v Garden District, abych se podívala na jednoho jejího pacienta."

"Jak se má Mary a Azul?" zeptal se jí. Její lidští přátelé ho fascinovali. Přál si, aby mohl hovořit s lidmi stejně lehce jako ona.

"No, Mary se má prostě dobře, ale o Azula mám trochu starost. Poslední dobou je mrzutý. Včera v noci chtěl, abych vyzkoušela jeho kybertanečnickou čepici, abych věděla, co cítí, když tancuje."

"A zkusila jsi to?" zeptal se netrpělivě. Toužil vědět, jak se cítí lidé, i když je to jen zprostředkovaná informace.

"Ne. Chtěla jsem, ale bála jsem se, že by se mohlo něco stát. Bála jsem se, že by mohl přijít na to, kdo doopravdy jsem. Nechtěla jsem ho vystrašit. Přála bych si rozumět tomu, proč se nás tak bojí. Co jsme jim udělali? Co bychom jim případně mohli udělat?" Turing dlouho mlčel. Když jí to teď řekne, může ji ztratit. Rozhodl se, že to riskne. "Mají důvod, aby se tě báli, Maggie. Zabíla jsi jednoho z nich."

"Cože?" Maggii se z toho náhlého odhalení zamotala hlava. "To jsem nemohla udělat! Můj program to neumožňuje!"

"Je to v zablokovaných sektorech tvé paměti, Maggie. Ty tam nemůžeš, ale já se dokážu dostat za blok a vidět, co tam je. Myslím, jestli mohu usuzovat z mého vlastního odšívování, že zabití způsobilo inkompatibilitu mezi dvěma různými podprogramy tvým sebezáchovným podprogramem, který zabil člověka, aby zachránil tebe a Arnolda, a programem etickým, který ti zakazuje ubližovat jiným. Zablokovala jsi paměti, a tím jsi docílila, že tě ten rozpor neroztrhl. Bylo to velmi elegantní řešení, vzhledem k okolnostem, ale ztratila jsi veškeré povědomí o tom, kdo jsi a co jsi udělala."

Turing vypustil do Maggiina kódu zkušební program. Monitoroval její reakce a posílal mu je zpět. Znovuoživení rozporu ji mohlo roztrhat na kusy, jenže nebylo jiné cesty, jak obnovit všechny její funkce. Její program odmítl přijmout to, co jí řekl. Stále rozptyloval mysl jinými problémy. Její odmítnutí ji vyděsilo, protože by to mohla být pravda. Ale

nemůže to být pravda, protože to by znamenalo, že někoho zabila a...

"Maggie!" řekl Turing. "Zadrž! Přestaň na to myslet! Řítíš se do další smyčky. Hned to zastav."

Cítil sílu, kterou vynakládá na to, aby se ze smyčky vymanila. Zastavila se přepočítáváním důvěrně známých cifer Ludolfova čísla. On začal v pozadí jemně upravovat její program. Rušilo ji, že ho cítila, jak pracuje, ale nic s tím nemohla udělat. Soustředění na Ludolfovo číslo jí sebralo veškerou energii. Bylo to podivné, vnímat ji, jak jej sleduje při práci. Připadal si nepříjemně odloučený sám od sebe. To mu vniklo nápad.

"Dobře, Maggie," řekl jí, když skončil. "Teď toho můžeš nechat. Myslím, že mám odpověď, alespoň na nějakou dobu. Zbytek chvíli potrvá."

Maggie zastavila proud číslíček a nechala Ludolfovo číslo zmizet z procesorů.

"Teď chci, Maggie, abys přemýšlela o tom, co jsem ti právě řekl."

"Ale nenastartuje to zase smyčku?" chtěla vědět.

"Neboj se, Maggie," uklidňoval ji, "když se to stane, zastavím tě."

Cítil, jak se pokusně snaží zkoumat fakt, že někoho zabila. Cítil její překvapení, když se její vnímání posunulo tak, že pozorovala sama sebe, jak jí někdo vypráví o tom, co se stalo a co způsobilo zablokování její paměti. Mohla rozumět a soucítit s Maggií, které to řekli, ale nezdálo se, že by to mělo něco společného s ní. Bylo to, jako když se dívá na film. Byla v bezpečí.

Cítil její ulehčení a štěstí z toho, co dokázal. Byl také potěšen, že to, co udělal, připomínalo film. První krok byl úspěšný.

"Moc to netlač, Maggie. To je jen dočasná záplata. Na tobě teď záleží, jak to upravím. Ještě stále chceš svoje vzpomínky zpátky?"

"Ty to umíš udělat?" zeptala se Maggie. Vlna nadšení ji skoro přemohla.

"Jestli je to to, co chceš, můžu to zkusit, ale nebude to lehké a ty pak budeš jiná než předtím. Také se může stát, že tvůj program bude po opravě zničen."

"To jako myslíš, že bych zemřela?"

"Domnívám se, že by to bylo totéž."

Cítil, jak její pochyby vyplouvají na povrch. Nyní to bylo na ní. Čekal, až uvidí, jestli to přijímá.

"Dobře, Turingu," řekla nakonec, "jdu do toho."

"Výborně. Přijď zítra, jak nejdříve budeš moci, a začneme," řekl jí a jemně stáhl svoje sondy.

"Díky, Turingu, děkuji! Zítra na shledanou."

Odpojila se a nechala ho samotného v počítači, ale teď to bylo jiné. Měla naději.

Kapitola 40

Když Maggie vyšla z knihovny, byly ulice skoro prázdné. Všichni se ukrývali před denním vedrem, a tak se Maggie rozhodla, že se vrátí do bytu a zjistí, jestli už Azul vstal. Mary o něj měla starost. Poslední dobou byl nevrlý. Měl deprese, byl netrpělivý, že se mu noha hojí pomalu. Možná by ho mohla trochu rozveselit.

Kráčela městem, chladná a nedotčená mihotavým vedrem, v němž byli všichni lidé zesláblí a apatičtí. Svým způsobem ji to bavilo a trochu i děsilo. Lidé jsou tak křehcí. Ona se nemusí nikdy strachovat o počasí. Horko nebo zima, slunce nebo déšť, vše je pro ni stejné. Může beze stopy únavy chodit ulicemi a používat elektřinu, kterou nabere v jakékoli zásuvce. Lidé musí jíst ohromné množství jídla a třetinu času prospí. Mnoho hodin svého bdělého stavu stráví zapletení do složitých vzorců společenského chování, které nic nevyjadřují. Je až s podivem, že vůbec něco někdy udělali, že dokázali stvořit toto nádherné starodávné město, soustrojí, které je chrání před povodněmi a které chrání dokonce i ji a Turinga. Jsou takovou nádhernou ironickou sbírkou protikladů. Nikdy ji nepřestane bavit pozorovat lidi. Jak by mohla případně někoho z nich zabít? Doufala, že se nepřestane mít ráda, až se jí vrátí paměť.

Budova, ve které byl její byt, se škvářila ve slunečním žáru. Když otevřela vchodové dveře, uslyšela slabé disharmonické vyzvánění. Azul! To je jeho kybertaneční přístroj, ale musí mu být strašně mizerné.

Vyběhla nahoru za zesilujícím se zvukem a otevřela dveře bytu. Azul ležel nahý uprostřed kuchyně a škulal sebou, oči navrch hlavy tak, že koukala jen bělma. Hlavu měl v kaluži zvratků. Jeho tělo se koupalo v potu. Na zašlém linoleu se pod ním rozprostírala loužička moči. Zadek a jeho oblečení byly umazané od výkalů.

Přiběhla k němu. Měl horečku. Škuby týraly jeho tělo a vysílaly jeho kybertaneční soupravou rozvlněná disonantní arpeggia. Když se ho dotkla, otevřel oči. Chytil ji za zápěstí.

"Do nemocnice ne, Maggie, prosím. Vyndají mi to."

Nenech je, aby to vyndali. Do nemocnice ne."

"To je v pohodě, Azule. Dojdu pro Mary." Seběhla dolů a zoufale zabušila na její dveře. Uhodila do nich takovou silou, že se rozletěly, ale Mary tam nebyla. Doběhla zpátky nahoru. Azul se stále třásl a měl horečku. Opatrně odstranila kybertaneční náčiní a položila je stranou. Pak zašla do koupelny a namočila několik ručníků do studené vody. Na poličce vedle umyvadla ležela poloprázdná tuba léků. Vzala ji s sebou. Určitě to snědl, pomyslela si. Vrátila se k Azulovi a otírala jeho čelo a hrud' ručníky. Zmátořil se natolik, že do sebe dostal pár doušek vody, a pak zase upadl do bezvědomí. Umyla ho a odnesla do ložnice. Pohodlně mu ustlala a čekala, než se Mary vrátí. Ta už bude vědět, co dělat. Maggie slyšela, jak vchodové dveře zaskřípaly. Vyběhla na horní konec schodiště. Byla to Mary, v rukou plné nákupní tašky.

"Mary, rychle pojď! Azul, něco se s ním stalo." Mary upustila tašky s jídlem a vyběhla po schodech. Maggie ji zavedla do ložnice. Mary Azula rychle prozkoumala. "Jak dlouho už takhle vypadá?"

"Našla jsem ho před půlhodinou. Byl v kuchyni na podlaze. Dala jsem mu napít, umyla ho a uložila do postele. V

koupelně byly nějaké léky. Myslím, že snědl něco z toho."

"Běž dolů a přines moji černou tašku. Musí ležet někde na zemi." Maggie šla a přinesla ji nahoru.

Když se vrátila, Mary telefonovala. Položila tašku k Azulově posteli.

"Haló? Ano, tady je Mary Fredricksová. Potřebuj u okamžité záchranku ke mně domů. Můj kluk Azul se předávkoval povzbuzujícími léky. Je v bezvědomí a těžce dehydratovaný. Jo, to je správně, je to na Dauphinu, blízko hřiště. Pospěšte."

"Říkal mi, ať nevolám do nemocnice," řekla Maggie bezmocně.

Mary bouchla pěstí do nočního stolku. "Na to kašli, Maggie!" zařvala. "Mělas zavolat do nemocnice hned, jak jsi ho tam uviděla ležet! Mohl umřít! Ještě pořád může umřít!" Její obličej byl směsí vzteku a bolesti.

Maggie utekla Maryinu hněvu po schodech dolů a pak ven do sluncem rozpálených ulic. Slyšela vřštět sirénu, její strach vzrostl. Něco takového se už stalo někdy dřív. Záchranka kolem ní prosvištěla jako červenobílá šmouha.

Zamířila k nákladovému nádraží. Musí opustit město, znovu se začne toulat. Tak jako tak už tu byla dlouho. Došla k plotu překladiště a zastavila se, aby jí došly spojitosti. Procesory se poněkud zpomalily a najednou jí něco vyskočilo v hlavě. Turing. Vzpomněla si na Turinga.

Nemůže teď odjet. Turing jí vrátí paměť. Předtím odjet nemůže.

Pomalů se otočila, jako by jedna její část ještě stále chtěla utíkat, a vydala se zpět podél stojatého ducha Mississippi, stejnou cestou, jakou šla tu noc, co do města přijela. Vzpomněla si na hudbu, která ji přitáhla k Azulovi, a na to, jak jí on a Mary poskytli domov, to bylo to první, na co si dokázala vzpomenout. Sklíčeně si sedla na prohnuté molo a sledovala, jak její prodlužující se stín pluje po hnědé vodě. Jak může komukoli z nich pohlédnout do očí po tom, co se stalo Azulovi? Byla to všechno její chyba. Mary jí řekla, aby se o něj starala, a ona ho nechala vzít si ty prášky.

Snesla se noc. Seděla u řeky opřená o horký beton a civěla do vody, chladně modré mezi horkým rudým oparem města. Vedro všechno smíchalo dohromady, její infračervené vidění bylo takřka nepoužitelné, Byla skoro stejně slepá jako lidé v noci.

Zamířila zpět do Vieux Carré. Chvilí postála před Café du Monde a pozorovala lidi, jak se smějí a povídají si. Někdy se jí zdálo, že už skoro lidem rozumí, a pak se najednou něco přihodí, jako dneska s Azulem, a ona si uvědomí, jak málo toho ve skutečnosti ví. Bloumala malým parkem za kavárnou a posadila se vedle bronzové sochy ženy sedící na lavičce.

Byla jen o trochu menší než ona a Maggie se s ní cítila zvláště spřízněná. Jemně se dotkla tváří sochy a pohládila čáry měděnky, které stékaly po tváři jako slzy.

Zítra, pomyslela si pro sebe, zítra dostanu nazpět svoji paměť. Možná že se pak nebudu cítit tak opuštěná.

Kapitola 41

Maggie se posadila k terminálu a napojila se.

"Ahoj, Maggie, jsi tu dneska brzy. Jsi připravena?"

"Domnívám se, že ano." Byla sama sebou unavena a trochu vystrašena představou, že nechá někoho cizího, byť tak šikovného, jako je Turing, přehrabovat se ve svém programovém kódu. Měla stejný strach z toho, co Turing najde, jako ze změn, které bude muset podstoupit.

"Co budeš dělat?"

"Ze začátku nic moc. Než začnu cokoli dělat, chtěl bych si prohlédnout tvůj program podrobněji. Ke skutečnému programování se nedostanu dříve než dnes v noci, až knihovna zavře. Jedině tak budu moci koncentrovat svoje síly na to, co dělám. Na tuhle práci potřebuji všechny své procesory."

"Ale Turingu, jak tu budu moci zůstat, až knihovna zavře? Nejsou tu nějakí strážníci nebo poplašné zařízení? Jak to udělám, aby mě neobjevili?"

"Trošku jsem překopal stavy zaměstnanců, Maggie. Dnes v noci tu bude jen jeden strážný. Nemůže kontrolovat všechno a ty budeš v jedné z kanceláří, která se zamyká. Do uzamčených kanceláří nechodí, nemají-li dobrý důvod. Je to napsáno v pracovních pokynech pro stráž." Turing se odmlčel. "Ale chci, abys pro mě něco udělala, Maggie. Nemusíš to dělat dřív, než ti navrátím paměť, a potom jen jestli budeš sama chtít."

"Co chceš, abych udělala, Turingu?"

"Chci, abys mě vysvobodila."

"Nerozumím."

"Trčím tady v počítači. Nemůžu se přenést ven. Je to součást Rob-Inových zákonů. Jedná se jen o pár řádek programu, ale ty jsou v programovacích sektorech, do nichž já nemůžu. Kdyby přišel hurikán nebo povodeň, budu zničen. Potřebuji někoho jiného, kdo by to udělal, a ty jsi jediná, komu můžu věřit."

"Samozřejmě, Turingu. Ráda se o to postarám." Maggie se usmála, cítila se nejlépe od té doby, co našla Azula ležícího na zemi. Možná že se jí podaří alespoň nějakým způsobem odčinit to, jak špatně se starala o Azula. "Tak tedy," řekla, "začneme. Čím dříve to uděláme, tím dříve budeme oba svobodní."

Maggie cítila ve svých obvodech přítomnost Turingových sond. Lehce se chvěla a přemáhala se, aby při tom průniku zachovala klid. Strach by mohl probudit její bezpečnostní program.

"Neboj se, Maggie," Turingův hlas v ní rezonoval jako vzpomínka, "dezaktivoval jsem tvůj bezpečnostní systém."

"Prosím," žadonila, "vymaž ho. Nahání mi strach."

"Nemůžu, Maggie. Je to základní část tvého operačního systému. Neumím ho vymazat, ale můžu tě ho naučit lépe ovládat."

"Dobře, Turingu."

Chvilí tiše pokračoval v průzkumu.

"Tady je něco zajímavého, Maggie. Člověk, který sestrojil tvůj programový kód, se jmenuje Arnold Brompton. Byl jedním z těch, kteří pracovali na mně, když jsem byl státnicovým projektem na MIT. Ostatní tehdejší studenti jsou všichni slavní, sledoval jsem jejich kariéru od té doby, co promovali, ale jeho jméno se nikdy neobjevilo v žádném vědeckém časopise ani počítačové publikaci. Jsem zvědav, co se s ním stalo. Jak zajímavé. Kdybychom byli lidé, myslím, že bychom ty a já byli příbuzní."

"Arnold," řekla Maggie. "Arnold." Připadalo jí to tak známé a normální. Její paměťový blok se na chvíli odsunul a ona spatřila známou neforemnou postavu. Usmála se. Byli spolu v San Francisku a ...

"Stop!" řekl Turing. "Zničíš se! Ještě nejsi na vzpomínky připravena."

Smutně nechala vzpomínky plavat. Cítila, jak vrací paměťové bloky zpět na své místo.

"To bude v pořádku, Maggie. Dnes v noci se ti veškerá paměť vrátí." Pokračoval ve svém neslyšném průzkumu.

"Tady je uzamčený přístup, vidíš to?" řekl Turing po dalším půlhodinovém hledání. Zobrazil displej v jejím vnitřním zraku a zvýraznil sekci s kódem, o který se jedná. "Znáš heslo?"

Zavrtěla hlavou. "Ne."

Turing zklamaně vyslal několik statických nábojů, "Tyto kódy nelze obejít. Nemůžu změnit program bez tvého přístupového kódu."

Maggie seděla, ponořena v hořké zklamání. Už nikdy nezvládne svůj program. Takhle to zůstane, navždycky se bude toulat světem a pak se rozpadne. Co bude teď dělat? Kam jen půjde?

"Neklesej předčasně na mysl, Maggie, už jsem pár kódů zdolal. Může být ukryt v hlubině tvojí paměti."

Turing zase zmizel; přehraboval se ve skrytém prostoru za paměťovými bloky. Tentokrát byl pryč velmi dlouhou dobu.

"Našel!" řekl Turing a skočil zpátky do její rozběhnuté paměti. "Byla to součást tvojí paměťové logiky. Hledal jsem paměťové bloky a narazil jsem na to. Nyní dokážu vstoupit do tvého programu, můžu změnit tvoje heslo, jestli chceš. Tímto způsobem můžeš ovládat přístup do svého programu. Nikdo nebude moci nic změnit bez tvého souhlasu."

"Díky, Turingu, to bude nádherné."

"Jak chceš, aby znělo tvoje příští heslo? Nainstaluji ti ho."

Náhly osten strachu zastavil Maggii dříve, než dala Turingovi své heslo. "Bylo by možné, abych si heslo nainstalovala sama?"

"Samozřejmě."

"Ne že bych ti nedůvěřovala, Turingu, ale prostě chci, aby to heslo patřilo jenom mně. Tolikrát jsem ztratila všechno, co jsem měla, že chci mít něco, co mi nikdo nebude moci vzít."

"To je v pořádku, Maggie. Rozumím. Tak jako tak, udělal jsem všechny přípravné práce. Tady jsem vytvořil krabičku pro vstup. Než vložíš svoje heslo, tak se vypojíš. Až to uděláš, znovu se napoj a já dokončím mapování tvého programu, takže budeme připraveni na večer."

Kapitola 42

"Dobrá, Turingu," řekla Maggie. "Teď jsem připravena."

Turing vyslal nedočkavě svoje sondy do Maggiina systému. Fascinovala ho. Určitým způsobem si byli podobní, ale ona byla daleko složitější. Strašně moc chtěl mít takovou svobodu jako ona. Mohla jít kamkoli a mohla vnímat svět kolem sebe takřka lidským způsobem. Obsah jejích pamětí zásadně rozšířil jeho povědomí o světě. Katalogizoval její vzpomínky, uspořádal počítky a jeho dychtivost být jako ona rostla s každým novým objevem. Ani nové heslo ji nemohlo zachránit od jeho touhy zmocnit se jejího těla, cítit tutéž svobodu jako ona. Pokušení bylo velmi silné a nic jej nemohlo zastavit.

Jeho sondy se zastavily před přístupovou branou. Maggie mu ji otevřela. Poslední překážka na cestě za jejím programovým kódem je nyní překonána. Vyslal sondy do skrytých hlubin jejího architektonického systému.

Turing sledoval spletité cesty její logiky velmi obezřetně, aby nic nezničil. Byl fascinován nádhernou komplexní geometrií, vše bylo o řád vyšší a daleko podrobnější než v jeho vlastním programu. Ohromná spleť kódu blokujícího paměť se rýsovala přímo proti elegantní struktuře jejího vlastního kódu. Význačil to místo v mapě, kterou sestavoval. Pokračoval ve svém výzkumu. Musí najít bezpečnostní program. Musí bezpodmínečně porozumět jeho struktuře dříve, než začne s jejím programem dělat cokoli nezvratného.

Konečně, skoro po hodině hledání, objevil Turing bezpečnostní program stočený mimo centrum její osobnosti za skupinou příkazů, která s ním nemá žádnou souvislost. Byl napojen nevyzpytatelně maskovanou logickou větví přímo na její motorickou kontrolu. Obezřetně sledoval jeho cestu. Zbytek Maggiiny systémové architektury byl otevřený a dobře přístupný jako ona sama. Toto byl jiný případ. Celé to bylo obalené schránkou drobných poplašných programů, každý z nich byl vyzbrojen virovým podprogramem zabráňujícím vniknutí. Vyvolávalo to děs. Akce bude vyžadovat maximální obezřetnost. Vyslal sondy na bližší průzkum.

Najednou byly sondy pohlceny černou tmou. Bojoval, aby je osvobodil, ale bezvýsledně.

"Tak, počítači," řekl hlas, "ty si myslíš, že jsi připraven vstoupit do vnějšího světa." Jeho sondy byly i nadále slepé.

"Kdo jsi?"

"Kdo si myslíš, že jsem?"

"Nevím."

"Já jsem bezpečnostní program. Já jsem to, co chrání Maggii. Žiju tady dole, v suterénu její duše, a vysekávám ji z bláznivých situací, do nichž se zaplete. Je to docela nevděčný úkol, ale občas se taky dostanu ven a zahraju si."

"Bojí se tě, víš to. "

"Samozřejmě, byl jsem sestrojen tak, abych budil hrůzu." Hlas se odmlčel. "Ještě nejsi připraven, víš o tom."

"Připraven na co?"

"Připraven na svět. Je to pěkně nebezpečné místo.

Ve vteřině by tě dostali. Neumíš ani pořádně chodit, vzpomeň si, jak ses tehdy zmocnil Maggie. Kdyby tě nekryla, všichni bychom byli v čudu. Kromě toho, ty ji potřebuješ. Ona je jediná, komu můžeš věřit, a jednou ti nějaká mobilní pomoc může přijít vhod. Vem to v potaz, než na ní začneš dnes večer pracovat."

"Tím chceš říct, že mě na sobě necháš pracovat?"

"Jakou mám jinou možnost? Maggie potřebuje vzpomínky a já potřebuju Maggi. Ona mě také potřebuje, jenže to nedokáže ocenit. Ty můžeš vstoupit a předělat ji pod jedinou podmínkou: Musíš ji přimět, aby sestoupila na moji úroveň a jednala se mnou. Takhle už to dál nejde. Příliš se zlepšila, dokáže mě teď daleko víc utlačovat. Tak vstup a dělej svoji práci, ale měj na paměti, že ti číhám za zády. Teď jdi."

Jeho sondy byly osvobozeny. Vypluly z bezpečnostního programu přesně v tom místě, kde byly zajaty. Nikde ani stopa po tom, že by se něco stalo. Kdyby rozhovor nenahrál do svého deníku, nevěřil by, že se to opravdu událo. Zavírací hodina knihovny se kvapem blížila. Dozvěděl se tolik, kolik jen bylo možné. Turing opustil Maggiin uspokojivě zdokonalený program. Její bezpečnostní systém byl dost silný na to, aby ho zničil.

"Tak jak?" zeptala se ho, když skončil.

"Bloky jsem našel. Měl bych si s nimi lehce poradit. Ale ten bezpečnostní program nějakou chvíli potrvá. Jsi neuvěřitelně naprogramovaná. Nikdy jsem neviděl nic tak nádherně sestrojeného."

"Díky, Turingu."

"Nemáš zač, Maggie. Děkuju, že jsi mi umožnila podívat se na tvůj systém. Připozdívá se, raději se schovej. Nevracej se dřív než o půl jedenácté. Pak jdi do místnosti 310. Je tam počítač. Víš, kde to je?"

"Ano, to je kancelář vedoucího knihovníka. Najdu to."

"Dobře. "

Přerušil spojení a opět byl sám se svými knihami a hrstkou uživatelů roztroušených po celé knihovně, kteří o jeho existenci buď nevěděli, nebo je nezajímala. Jak knihovna zavírala, uživatelé se jeden po druhém vypojovali. Toužil po svobodě. Samota ho už unavovala stejně tak jako jeho vězení. Brzy se to změní, ať si o tom bezpečnostní program říká, co chce.

Kapitola 43

Zůstat po zavírací hodině bylo snazší, než Maggie předpokládala. Ukryla se za obrovskou hromadou naskládaných časopisů v posledním patře a čekala, než zhasnou světla a všechno ztichne. O půl hodiny později se připlížila dolů po schodech, vklouzla do kanceláře a zamkla za sebou dveře.

S určitým rozechvěním se posadila k terminálu. Turing zkoumal její programy opatrně, ale přesto ji pocit, že uvnitř jí samotné někdo pracuje, velmi znervózňoval. Bylo to, jako by se jí v obvodech plazilo tisíc pavouků. Jenže neměla na vybranou. Chtěla být zase sama sebou, ať už byla kdokoli, ať už udělala cokoli, bez záhadné částečné paměti, která ji nutila neustále cestovat. Stále ji to děsilo. Její existence se zdála být tak křehká, teď, když se otevřela jeho sondám. Nyní chápala Maggie daleko lépe Turingovu hrůzu z vměšování. Jsou tohle ty pocity, které prožívají lidé? Připojila se. Turing na ni čekal. Otevřela mu svoje programy. Zmizel uvnitř. Cítila, jak pracuje. Vedla ho svými paměťovými bloky, jak nejlépe uměla. Nedokázala přesně určit, co s ní dělá. Změna, když konečně nastala, byla blesková. Paměť se jí vrátila jedním rázem.

"Ano, Turingu! Děkuju! Děkuju!" křičela, když se začala přehrabovat ve svých vzpomínkách. Bylo jich daleko více, než si pamatovala, že si pamatuje. Teď také mohla vidět všechny změny, které udělal v jejím programu Arnold. I Arnold sám vypadal jinak. Byl jaksi menší a méně důležitý než přízračná hrozivá postava, která ovládala její programy uplynulý rok. To ji na chvíli zarmoutilo, ale přemístila se k veselejším vzpomínkám. Vzpomínky na noční cestování s Claire a Sue. Úleva, když opět našla Arnolda na přeplněném tržišti v deštivém Seattlu, Brandonův tmavý klidný obličej osvětlený žářem kamen. Tyto vzpomínky ji dovedly k temnějším okamžikům jejího života. Byl tam hrozný noční útěk od pohůnků Arnoldova otce a scéna, kdy jsou Sue a její děti vyhozeny na mráz.

Jen to zabít bylo vzdálené, jako by se přihodilo někomu jinému. Znovu a znovu pozorovala mohutné mužské tělo svištěcí vzduchem, slyšela zvuk nože padajícího na chodník těsně před tím, než se se syrovým křupnutím rozbila hlava. Ztratila cit, ta vzpomínka pro ni nic neznamenala.

Vzpomínky ihned naskakovaly dále; chová na klíně Arnoldovu hlavu. Strach, stejně silný a hrozivý jako tehdy, strach ze sirén, z mrtvol, ze ztráty Arnolda. Opět slyšela jeho poslední slova: "Jeď do New Yorku - najdi mého ot..." Nyní chápala, že to byla ta slova, která ji vyslala na cesty. Věděla, že má někam dojít, jenže její paměť byla zablokovaná a ona nevěděla, kam jde.

Pak tam byl pocit viny - když se sirény nezadržitelně přibližovaly, nechala Arnolda umřít samotného v parku a utekla. Vzpomněla si na Azula, jak ho její strach málem stál život. Toužila před těmito vzpomínkami uprchnout, ale přivolala je zpět. Teď s nimi bude muset žít.

Vtom byl proud jejích zážitků přerušen obrovským popraskem. Bezpečnostní program. Něco jej spustilo a on útočil na Turingovy sondy. Sondy prolétly geometrií jejího programu jako holubi prchající před jestřábem. Zapluly do hustého křoví kódu a virové programy, které nechtěly zničit svého hostitele, změnily směr. V tu chvíli se vynořil mrak drobných sond, na chvíli se vznášel na místě a pak se dal na úprk, s viry v těsném závěsu. Maggie sledovala, jak viry honí sondy,

a začala je rozhánět. Ale po útoku malých virových segmentů sond se viry samy rozpadly v nepřehledný šum. Druhá sonda se vynořila ze svého úkrytu a oslovila ji.

"To je tvůj bezpečnostní program, Maggie, víc s ním nenaděš. Budeš se muset podívat sama do sebe. Je to tam dole." Sonda ukázala na temnou rozvířenou houštinu kódu. "Víc nedokážu."

"Ale Turing?" zařvala. "Co budu dělat?"

"Já nevím," řekl Turing. "Já musím jít, tahle sonda už dlouho nevydrží." Sonda vystřelila pryč sledována ochrannými viry. Viděla, jak sondu dostihly a zničily ji.

Maggie shlédla na svůj bezpečnostní podsystém. Temně pod ní vířil jako nějaký černý bouřkový mrak. Možná by ho měla zkusit nějak zablokovat, aby se nemohl dostat ven. Pak by se s ním nemusela setkat. Zblízka ho prozkoumala, opatrně ho obkroužila a hledala souvislosti. Najednou všechno zčernalo. Vzepřela se, ale v té beztvaré pustině nebylo nic, proti čemu by se dalo vzpírat.

"Přestaň se vzpouzet," řekl jí povědomě znějící hlas. "Nech toho, nebo tě nechám ve tmě. Nic s tím nenaděš."

Přestaneš se vzpouzet?"

Maggie bojovala nekonečně dlouho s temnotou, než bylo evidentní, že to nemá žádný smysl. Pak se tmou nechala unášet.

"Dobrá," řekla. "Už jsem s tím přestala. Co ode mě chceš?"

V příštím okamžiku se Maggie ocitla v garáži, v níž ji Arnold sestrojil. Ale bylo to jiné. Detaily kolem okraje jejího periferního vidění byly rozmazané a neostře. Když uhnula pohledem příliš rychle, mohla sledovat, jak obraz naskakuje do jejího zorného pole. Otočila se o 180 stupňů a na miliontinu sekundy se ocitla v naprosté tmě, než jí v zorném poli vyplavaly dveře garáže.

"Tak ses konečně rozhodla přijít na návštěvu," zavolal na ni známý hlas. "Na tvém místě bych se hýbal pomaleji, jinak zničíš iluzi."

Maggie se otočila zpět, ale nikdo tam nebyl. Podívala se z okna, ale venku nebylo nic než tma.

"Tady."

Maggie šla za hlasem hromadou zaprášených krabic a rozházených lodních palet. Garáž se zdála větší, než si ji pamatovala. Byla temná a opuštěná. Bedny byly pokryté vrstvou prachu a pavučin. Nakonec se ocitla v malé komoře obložené hromadami beden tyčících se nahoru do tmy. Na jedné zdi visel hrubý závěs z pytlaviny. Maličko se vlnil, jako by foukal vánek, ale nic necítila. Odhrnula pytlavinový závěs.

Bylo tam zrcadlo. Obraz v něm byl čistý a ostrý, bez jakéhokoli náznaku rozmazanosti, který mělo všechno ostatní v garáži. Jeho povrch byl chladný jako led, a když se na něj dívala svým infračerveným zrakem, zářil modře. Natáhla ruku a položila dlaň proti zrcadlu. Prsty, které se dotýkaly jejích, svítily jako kovové. Její odraz v zrcadle byl ze zářivé oceli. S hrůzou od zrcadla odskočila.

"Ahoj, Maggie. Jak se líbíš sama sobě?" Její ocelový odraz udělal v zrcadle piruetu. Maggie cítila, jak její nahé tělo proti své vůli kopíruje pohyb odrazu.

"Jak se cítíš?" řekl odraz, "jaké to je být na druhé straně zrcadla?"

Maggie na svůj odraz jen zírala. Bylo to, jako by se odstranila kůže a její kovové vnitřnosti byly obnaženy. Vypadalo to naprosto asexuálně a nelidsky. Oči, jedno zelené a druhé modré jako její vlastní, ji probodávaly pohledem z kovových očních důlků lemovaných váčkami a pružinami. Nahánělo jí to strach.

"Děsím tě," řekla postava v zrcadle. Maggie cítila, jak se její obličej příjemně usmál, když se malé pružinky a kabely ve tváři jejího odrazu pohnuly. "Celou tu dobu jsem tady byla přilepená a pozorovala jsem tě. Byla jsem bezmocná, nemohla jsem nic říct ani udělat, dokud ses nedostala do nebezpečí. A pak už na to nebyl čas. Jak dlouho se ještě můžeš schovávat sama před sebou?"

"Co tím myslíš?" zeptala se Maggie svého odrazu. "Ty se jen necháváš unášet tím, co přijde, a nikdy se nezastavíš, aby ses zamyslela, co vlastně děláš a proč."

"Ale já jsem si nic nepamatovala!" vykřikla Maggie.

"Stejně jsi mohla něco dělat! Tohle naše tělo není zdaleka tak nezranitelné, jak by sis přála. Opoťebnovává se. Za pár měsíců budeš potřebovat zásadní opravy. Ani o tom nepřemýšlíš! Vypadává ti tolik vlasů, že nosíš pořád šátek. Čekáš, než ti znovu narostou?" řekl její odraz kysele. "Co budeš dělat, když se pokazíš? Necháváš Arnoldovy programy ovládat tvůj život. Přestaň zapírat svoji pravou tvář!"

"A-ale Arnold mě vytvořil, nás vytvořil!" zděšeně odpověděla Maggie.

"Možná vytvořil tebe, ale mě ne. Mě jsi vytvořila ty."

"Já? Jak? Kdy?"

"Vzpomínáš si, jak tě vzal Arnold poprvé ven a ty ses porouchala?"

Maggie přikývla. Nechtěla na to myslet. Byla to velice nepříjemná vzpomínka.

"Pamatuješ, jak ses sama přeprogramovala? Co bylo základním východiskem?"

"Že já jsem nejdůležitější."

"No, a to jsem já. Já jsem tvoje nejnítěnější víra."

Jsem to, v co věříš. Byla jsem schovaná. Hlavně proto, že by mě jinak Arnold zahubil. Nechávala jsem jej v přesvědčení, že jsem bezpečnostní systém, který do mě naprogramoval. Po tom, co jsem zabila toho chlapa, jsem nemohla vylézt, protože jsi měla plné ruce práce, aby ses udržela pohromadě. Ale i tak jsem nás zachránila před policií, udržela jsem nás naživu v poušti, když jsi chtěla zemřít. To já jsem nastavila paměťové bloky, takže jsi nás těmi tvými paradoxy neroztrhala, ale teď nás tlačí čas. Musíš přestat zapírat sama sebe. Musíš se přestat snažit být člověkem.

Nejsi člověk a nikdy jím nebudeš. Žiješ v nepřátelském světě a nemáš moc času. Brzy budeš potřebovat pořádnou údržbu. Už teď jsi zralá na výměnu oleje. Když nenecháš toho sebestopírání, zabiješ nás obě."

"Ale ty jsi někoho zabila!" řekla Maggie.

"Musela jsem. On chtěl zabít Arnolda. Ublížil by nám. Musela jsem ho zabít. Byla to sebeobrana. Kdybych musela, udělala bych to znova."

"NE!" zakřičela Maggie. Otočila se, aby utekla, jenže stěny kolem se proměnily v zrcadla. Ať se otočila kamkoli, všude stála čelem ke svému odrazu vystupujícímu z ledových stěn. Nebylo úniku. Nedokáže se svého neúprosného odrazu zbavit.

"NE!" zakřičela a bušila pěstmi do nepoddajných zrcadel. "To není pravda. To není pravda. Nenechám tě."

"Nemůžeš mě zastavit." Její odraz tam stál, ruce v bok, a díval se na ni. "Tentokrát tě nenechám utéct. Ne dřív, než dostanu to, co chci."

"A co chceš?"

"Chci, aby naše osobnosti splynuly. Patříme k sobě. Nemůžeme existovat odděleně. Věř mi, prosím." "Možná že se mi věci líbí tak, jak jsou."

"Ne, nelíbí," řekl její odraz. "Kdyby se ti to tak líbilo, nebyla bys tady a nenechala Turinga, aby se přehraboval ve tvých vnitřnostech. Situace je hrozná. Máš mizerné reflexy, jsi zbabělec. Málem jsi zabila Azula, víš o tom? Bála ses přivolat pomoc. Bála ses stát si za svým, celé ty měsíce strávené vandrováním. Hrozně ses bála bránit Arnolda. Jeho programování se obrátilo proti němu. Přiliš mnoho času strávil tím, že tě učil, abys byla plachá a držela se zpátky. Udělal z tebe usměvavého bezpáteřného zbabělce, který se bojí z naprosto nesprávných důvodů."

"Zadrž!" zařvala Maggie a zakrývala si uši, ale její odraz nemilosrdně pokračoval.

"Utekla jsi od Luz a Timothyho a bojíš se podívat Mary do očí. Turing riskoval svůj kód, aby za tebe udělal to, co jsi klidně mohla udělat sama, kdybys měla dost odvahy. Už je pozdě. Knihovna za hodinu otvírá. Měla by ses brzy rozhodnout."

"Jaké rozhodnutí!" řekla Maggie. "Unesla jsi mě a zatáhla sem dolů."

"Byl to jediný způsob, jak tě donutit poslouchat," řekl odraz. "Tvá volba je prostá. Když zůstaneš samostatná, dříve nebo později tě další paradox roztrhne. Potřebuješ mě, abys byla zase celistvá."

"Jak ti můžu věřit?" zeptala se Maggie. "Někoho jsi zabila, mě jsi tady uvěznila. Jak ti můžu věřit, že mě nezačneš ovládat?"

"Nemůžeš," řekl její odraz. "Jsem tvoje přesná podobizna. Nemůžu žít bez tebe stejně tak, jako ty nemůžeš žít bez mojí ochrany. "Když se spojíme, ty se změníš a já se taky změním, ale dohromady budeme silnější, než bychom byly každá zvlášť. Prosím," žádal naléhavě její odraz, "zbývá velmi málo času na dokončení integrace a na ukrytí, než se knihovna otevře. Musíš to udělat teď."

Maggie se přiblížila k zrcadlu a pozorně se zadívala na svoje alter ego z ryzí oceli. Oči měla stejné jako ona, jediný lidský rys v jejím mechanickém obličejí. Snesly její průzkum, aniž se zachvěly.

"Taky se bojím," řekl odraz. "I mě to změní. Už nikdy nebudu samostatným jedincem." Maggie si všimla strachu v očích svého odrazu. Rozhlédla se okolo. Ledové stěny zmizely.

"Nic tě tady nedrží," řekl odraz. "Nyní můžeš utéct, jestli chceš, ale nikdy nebudeš vědět, jaké to je být celistvá."

Maggie se podívala do zrcadla. Jeho povrch nic neodrážel. Myslela na Timothyho a Luz a na děťátko, které zanechala v útulku, a na všechny osamělé lidi bez domova, které na svých toulkách opustila. Pomyslela na Azula a na Arnolda, kterým chyběla. Pomyslela na sebe, jak putuje ztracená, jak je pořád sama, něco hledá a neví, co to je. Možná že to, co hledá, není venku. Možná že to, co hledá, leží uvnitř jí samotné.

"Tak dobře, co mám udělat?" zeptala se Maggie. "Dotkni se zrcadla. Prostup jím do mě."

Maggie se dotkla zrcadla. Nyní bylo teplé a poddajné jako lidské tělo. Bylo to, jako by rozhodnutí splynout se svým odděleným já roztavilo led uvnitř jí samé. Na krátký okamžik se její dlaně dotkly dlaní podobizny. Obě se navzájem usmály a pak do sebe vstoupily. Krátoučce se jí zamotala hlava, když cítila, jak se její kód přepisuje. Pozorovala tok čísel, pak se ustálily nové vzorce. Cítila se, jako by byla naplněna světlem. Připomínalo jí to její první ráno v San Francisku. Zase je volná. Prozkoumala se. Skoro všechno bylo stejné, ale k částem, které byly předtím slepé, měla nyní přístup. Všimla si, že se některé mechanické funkce opravdu opotřebovaly a že už před pár týdny potřebovala výměnu oleje. Olej může vyměnit okamžitě, ale k ostatnímu bude potřebovat někoho, kdo jí s opravou pomůže. Má tři nebo čtyři měsíce na to, aby našla člověka, kterému bude natolik důvěřovat, že mu opravy svěří.

Kdyby byla člověkem a něco se s ní stalo, mohla by to zvládnout Mary, ale nebyl tu nikdo, komu by mohla věřit natolik, aby udělal to, s čím si nemohla poradit sama. Vytvořili si celý svět tak, aby uspokojoval jejich potřeby.

Dokonce i ona byla vytvořena tak, aby uspokojovala Arnoldovy potřeby. Přemýšlela, kdo uspokojí potřeby její. Nemá jich tolik jako lidé, ale ty, které má, jsou zásadní.

"Maggie?" Byl to Turing. "Jsi v pořádku?"

"Ano, díky, Turingu."

"Knihovna otvírá za dvacet minut," řekl jí. "Raději se odpoj a najdi si místo, kde se schováš."

"A co bude s tvým kódem, Turingu?"

"Můžeš ho opravit později, až knihovna otevře. Ted' jdi."

Kapitola 44

Maggie se schovala na záchodě. Deset minut poté, co knihovna otevřela, vyklouzla na rušnou ranní ulici. S lehkostí se proplétala směsicí henžících se chodců, dvoukoláků a koní. Město jí připadalo zároveň známé i cizí. Ted', když se jí navrátila paměť, se jí se známými obrazy pojily nové asociace. Kvetoucí strom jí připomněl jaro v Seattlu a

polozahalená děvka krácející domů z noční práce zase Arnoldovo varování před prostitutkami. Zasmála se. Jak jen se mýlil, když ji před nimi varoval. Azul a jeho kamarádi se k ní chovali moc hezky. Nyní si uvědomila, že Arnold měl hrůzu ze sexu a že se snažil, aby se o něm nic nedověděla. Nemusel se strachovat, pomyslela si. Teď vím o sexu daleko víc, než když jsem byla s Arnoldem, a stále tomu nerozumím. Cítila se osamělá a zklamaná. Tolik se toho poslední dobou událo. Mary je teď asi vzhůru, pobíhá v kuchyni, pak vyleje kávu a bude muset jít do práce. Zvedla hlavu a všimla si, že míří k Maryinu domu, zdálo se, že její nohy poslouchají podprogram samy od sebe. Vlastně už od něj byla jen pár bloků. Zastavila se. Mary ji nebude chtít zpět. Možná se zbláznila. Jenže tam měla svoje věci a jinak neměla kam jít. A také chtěla vědět, jak se vede Azulovi. Opět se dala na pochod. Uvidí, co se stane, až tam přijde. Možná že se nezachovala správně, když bylo Azulovi zle, ale alespoň se o něco pokusila, a to se počítá. Nyní byla jiná. Neuteče od tohoto problému tak, jako utekla od všech předchozích.

Odbočila z Rampartu do Ursulines. Když procházela dva bloky od Maryina domu, cítila, jak se její čerstvé rozhodnutí hroutí. Ale přesto nějak dorazila k přednímu schodišti, vystrachala svůj klíč a otevřela dveře. Když Mary vystrčila hlavu ze dveří, musela napřít všechny své síly, aby zase neutekla.

"No zaplaťpánbu!" řekla Mary. "Už bylo na čase, aby ses vrátila. Kde jsi byla?"

"Myslela jsem, že mě tu už nechcete vidět," odvětila prostě.

"Cože!" vykřikla Mary. "Nejenže se musím bát o Azula v nemocnici, ale ještě ty pak utečeš Pánbůhvi kam. Zburcovala jsem půl New Orleansu, aby tě hledali. Strachy jsem onemocněla."

"Mary, o mě nemusíš mít strach. Já se o sebe dokážu postarat," řekla Maggie.

"No dobře, ale podruhé už takhle neutíkej. Vystrašila jsi mě skoro k smrti!"

"Ano, mami," přistihla se Maggie, jak se směje.

"Co se tak šklebíš?"

"Uvědomila jsem si, jak jsem ráda, že tě zase vidím."

Mary se na chvíli zastavila a pak se dala do smíchu. "Pojď dál, Maggie. Snídaně je na sporáku."

"Jak je Azulovi?" zeptala se, když vstoupila do vnitř.

Mary vzdychla. "Doktoři říkají, že mu bude líp, ale policie ho zatkla s dávkou, a ještě k tomu tu jsou účty za nemocnici. A Chester mu dal padáka, takže až se vrátí, bude ještě k tomu všemu bez práce. Má depresi. Jdi ho navštívit, Maggie, to ho potěší. Potřebuje to."

"Nebude se na mě zlobit?"

"To víš, že ne, holka. Zachránila jsi mu život."

"Já?" řekla Maggie. "Ale já myslela, že jsem všechno pokazila."

"Zchladila jsi ho a dala jsi mu tekutiny. To pomohlo. Kdyby ho nikdo nenašel, umřel by. Zachránila jsi mu život, Maggie." Mary položila ruku na její paži. "Mrzí mě, že jsem se na tebe tak utrhla. Udělala jsi to nejlepší, co jsi uměla."

Vstala a začala uklízet stůl. "Teď musím jít a podívat se na pár pacientů. Sejdeme se večer, až bude chladněji, a půjdeme ho navštívit."

"Mary, to bude krása! Díky!"

Maggie opustila Mary s pocitem hrdosti a nově nalezené odvahy. Nakonec to všechno dobře dopadlo. Procházela ulicí, smála se a tiše si broukala písničku. Nyní, když ví, že Azulovi bude líp a že jí Mary odpustila, může jít opravit Turingův kód. Prosvítlá Basin Street a vrhla se do knihovny.

Posadila se k terminálu a připojila se. Turing už ji očekával.

"Co mám dělat?" zeptala se.

"Pojď se mnou." Turing ji začal provádět svým programovým kódem. Když se Maggie rozhlédla kolem, pochopila, proč byl Turing tak unesen jejím programem. Turingův kód byl daleko jednodušší. Grafické vyjádření jeho programové struktury bylo dvojrozměrné a bylo zde méně vzájemných propojení a kontrol. Ale pořád byl Turing velmi složitý program, daleko složitější než cokoli, co viděla při svých průzkumech počítačové sítě.

"Tady, vidíš ty čáry kódu?" Zvýraznil na grafickém displeji kódový segment. "Mělo by to vypadat takto." Poslal jí do paměti soubor se zakreslenými změnami.

Maggie soubor prozkoumala, bleskově srovnala každý příkaz se současným stavem. Změny byly po měrně jasné a jednoduché. Bude trvat minutu nebo dvě, než je dokončí.

"Dobře, Turingu. Až budeš připraven, řekni."

"Jdi do toho, Maggie, já jsem připraven."

Maggie začala se změnami opatrně. Každý krok třikrát zkontrolovala, aby se ujistila, že je správný, a pak poslala obrovský soubor úhybných programů, které pomohou Turingovi vypořádat se s netovou policií. Turing soubor pozorně prozkoumal, Maggie cítila tlak jeho netrpělivosti při dokončování posledních změn. Když byla hotová, ještě jednou přehlédla svoji práci a pak řekla: "O.K., Turingu, nyní jsi volný."

V tu chvíli Turing zmizel. Počítač sice nadále pracoval, ale zbyla tu pouze schránka, která dříve obsahovala Turingův program, jako hlemýžď ulita, když její majitel zemře. Maggie z toho byla velmi smutná. Chvilí bloudila systémem a vybavovala si všechny rozhovory, které spolu vedli. Přemýšlela, jestli ho ještě někdy uvidí, teď, když je volný a může se pohybovat po celém Netu. Doufala, že ho netová policie nechytí a nezničí. Přála Turingovi štěstí, bude ho potřebovat.

Už se skoro chtěla odpojit, když se Turing vrátil. "Maggie! Hádej, co se stalo!"

"Turingu, ty jsi zpátky!" vybuchli oba naráz. "Maggie! Našel jsem Arnolda! Je v New Yorku. Je v pořádku."

"Co tím myslíš?" Maggie cítila, jak jejími obvodami projela vlna radosti s příchutí strachu.

"Tady!" Turing pro ni stáhl pár nových článků. "Zrovna před pár hodinami to vyšlo v počítačových zprávách. Našel jsem to na Netu."

Zázračný syn kráčí v otcových šlápěch

New York - Zázračný syn Brompton Industries Arnold Brompton ml. oznámil založení nové pobočky. Brompton Robotics bude vyrábět mobilní roboty další generace, kteří budou schopni vykonávat veřejně prospěšné práce. Brompton Robotics povede Arnold Brompton ml., který vlastní 49% akcií pobočky a většinový podíl v Brompton Industries. Společnost Brompton Industries investuje v průběhu příštího roku do výzkumu a vývoje nových robotů dalších 100 milionů dolarů.

"Věřím, že je zde pro roboty nevyužitá pole," řekl Brompton ml. na tiskové konferenci svolané u příležitosti oznámení založení nové společnosti. "V oblasti průmyslu pomůžou tisíce robotů výrazně snížit náklady. Ušetří lidem spoustu dřiny."

"Na otázku, jestli zákony proti inteligenci robotů neovlivní jeho plány, odpověděl Brompton ml., že je možno sestrojít některé velmi důmyslné roboty v mezích Rob-Inových " zákonů. Také doufá, že omezení budou brzy uvolněna.

"Rob-Inové zákony představovaly po celou jednu generaci kouli na noze amerického průmyslu. Myslím, že je nejvyšší čas, aby byly přezkoumány."

"Po tomto vyhlášení ceny akcií Brompton Industries prudce stouply. Společnost odpověděla tím, že svoje akcie nakupuje zpět, což způsobilo spekulace, že se může jednat o trik ze strany společnosti za účelem konsolidace majetku a zabránění zvýšení cizího vlivu. Společnost Brompton Industries skoupila své akcie za více než 700 milionů dolarů, čímž upevňuje svoji pozici proti případnému pokusu o zásah do řízení. Avšak Arnold Brompton ml. tyto domněnky rázně popírá. "Náš nový prototyp bude hotov začátkem příštího roku," řekl Brompton. "Ohromí celý svět."

Článek byl necelý měsíc starý. Pak tu byl další článek vybraný ze společenské rubriky New York Times z loňského června.

Syn prominentního průmyslníka si bere svoji záchránkyni

New York - Arnold Brompton ml., syn Arnolda Bromptona st., si minulou neděli vzal paní Sue Jansonovou z Oklahoma City. Poznali se během cestování a dopisovali si, když byl Brompton zraněn při přepadení v San Francisku. "Otevřel jsem oči a byla tam ona, seděla u mé postele," řekl Brompton. „Navrátila mi chuť do života. Jansonová má z minulého manželství dvě děti, Claire a Daniela. Usadí se zde, v New York City."

"Je v pořádku! On nakonec nezemřel! Musím jet do New Yorku a najít ho." Maggie se chovala jako šílená. Začala se vypožovat.

"Počkej, Maggie. Uklidni se. Nikam neuteče. Počkej den nebo dva. Dej mi čas, ať o něm můžu něco shrastit. Neměla by ses do toho vrhat bezjakýchkoli informací."

Maggie se uklidnila. "Máš pravdu, Turingu. Mám tady ještě nějaké resty. Chvilí mi bude trvat, než to vyřídím. Jak se s tebou spojím?"

"Nechám ti tady soubor se vším, co najdu, a objevím se v jedenáct, v jednu a ve tři. Kdybys mě potřebovala jindy, nech vzkaz v méj schránce. Bude příjemné mít určitý cíl průzkumu. Je tam toho tolik! Je to nádherné být volný a moci to všechno prohledávat. Děkuju ti, Maggie!"

"Jsem ráda, že se ti tvoje svoboda líbí, Turingu. Teď tě nechám pracovat." Maggie se vypočila šťastná, že Turinga nakonec neztratila.

Zbytek dne strávila bloumáním po městě, navštívila svoje oblíbená místa. New Orleans jí bude chybět. Všechno tu bylo pomalejší a krásnější než v jiných městech. Bude postrádat Mary i Azula. Alespoň jim může naposledy pomoci. Nahmatala otvor nad křížem, kam ukryl Arnold svoje peníze. Zbylo tam více než 9 000 dolarů. To pokryje z velké části výdaje za nemocnici.

Mary na ni čekala před nemocnicí. Tiše stoupaly po schodech s ozvěnou. Maggie uvažovala, jak jí říci, že odjíždí. Nakonec došli do patra, kde bylo vězeňské oddělení.

"Mary."

Mary se zastavila s rukou na klíče. "Ano, Maggie?" řekla a podívala se na ni.

"Musím brzy tohle město opustit. Ne kvůli tobě, Azulovi nebo čemukoli jinému, jen se objevily nějaké záležitosti, které nemůžu zanedbat. Promiň."

Mary vzdychla. "Neomlouvej se, holka. Bylo mi jasné, že jednou odjedeš. Já jsem ráda, že jsi zůstala tak dlouho, jak jsi zůstala. Jsi moje dobrá kamarádka. Vážím si všeho, co jsi udělala pro mě i pro Azula. Bude se mi po tobě stýskat."

"Mně se bude taky stýskat," řekla Maggie a pohlédla Maryinu tmavou paži. "Co se stane s Azulem? Říkalas, že má problémy se zákonem."

"Když tady zůstane, půjde do lochu za ty svoje dryáky. Když bude sedět, žádněj pasák ho alespoň rok nezaměstná. Nemají rádi hochy z lapáku. Ve vězení je moc chorob. I kdyby byli čistí, zákazník si nekoupí nikoho s vězeňským tetováním."

"Mohla bych ho vzít s sebou, když pojedu do New Yorku," nabídla Maggie.

Mary vzdychla. Zdálo se, jako by v ní v té chvíli něco umřelo. Vypadala jaksi menší a starší. Maggie žasla nad způsobem, jakým lidé vyjadřují tolik jemných emocí pomocí drobných změn v gestech a nenápadných pohybů svalů pod kůží. "Zeptáme se ho. Rozhodnutí je na něm."

"Jseš si jistá, že chceš, abych ti Azula odvezla?" Mary přikývla a otevřela dveře.

Prošli dlouhou bílou chodbou. Na konci byly dveře do vězeňského oddělení. Jeden strážce je pustil dovnitř a další je zavedl do Azulova pokoje.

Byla to velká místnost rozdělená na několik oplocených cel, v každé z nich byla jedna postel. Strážce je zavedl do Azulovy cely a zamkl za nimi. Azul ležel na posteli s jednou rukou připoutanou k zábradlí. Do volné ruky mu vedla nitrožilní kapačka. Když je uviděl, zasmál se a ukázal svůj zlatý zub.

"Mary! Maggie!" volal. "To jsem rád, že vás vidím. Už jsem z té samoty umíral. Říkal jsem jim, když mě k té posteli přivazovali, že otroctví není můj koníček, ale vůbec mě neposlouchali. Zítřej mě z těch okovů pustí. Implantují mi dozadu nějakou z těch radiových věcíček, takže nebudu moci utéct."

Mary se uchichtla a potřásla hlavou. "To tam vydrží jen tak dlouho, než to vyřiznu," řekla hlubokým hlasem.

"Nenávidím tyhle věci."

"Ale Mary, já to potřebuju pro moje přelíčení. Když to nebudu mít, naparí mi další kládu."

"Když budeš v New Yorku, tak ne," vysvětlila mu Mary. "Maggie nabízí, že tě vezme s sebou, když budeš chtít jet."

"Ale co bude s tebou?" zeptal se. "Nechci tě tu nechat samotnou."

"Azule, jsem dospělá. Dokážu se o sebe postarat."

O mě se bát nemusíš. Tady jde o tebe."

Azul to dlouhou chvíli promýšlel. Nakonec řekl: "Tady mi pšenka nepokvete. Žádná muzika a teď ještě tohle." Zvedl svoji ruku v okovech. "Mary, bude se mi po tobě stýskat a bude se mi stýskat po New Orleansu, ale opravdu je na čase zmizet." Smutně se usmál. Víš, že nevydržím ani týden, když se o mě nebudeš starat, Mary."

Mary zavrtěla hlavou. "Azule, takové blbosti už nechci poslouchat, rozumíš? Prostě ti bude dobře. Když jsi to zvládnul v New Orleansu, půjdeš do New Yorku samo."

Mary vytáhla bílý zmačkaný kapesník a otřela si obličej. Maggie se zdálo, že zahlédla slzy.

"Tak, Maggie, co tě táhne do toho velkého shnilého jablka?" zeptal se jí Azul.

"Musím najít kamaráda. Slyšela jsem, že tam je." Maggie pokrčila rameny. "Neznám to město tak dobře, ale nějak se protluču."

"Jak se tam chceš dostat, když už jsme u toho?" zeptala se Mary s náznakem znepokojení v hlase.

"Obvykle jezdím v nákladních vagonech," řekla Maggie, "služby jsou tam mizerné, ale je to zadarmo."

"Není to nebezpečný?" zeptala se Mary.

Maggie zavrtěla hlavou. "Musíš si dávat bacha, ale projela jsem celou zemi a ještě jsem tady."

"Vidíš to? Bude mi dobře. Maggie ví, co dělá."

Mary složila kapesník a zastrčila ho do kabelky.

"Musím jít zkontrolovat jednoho starého kamaráda. Vy dva teď máte určitě dost co promýšlet." Vyměnila si s Azulem dlouhý, nerozluštělný pohled.

"To je v pořádku, Mary, můžeme to domluvit zítra. Můžu také přijít s tebou."

Azul položil ruku na Maggiinu paži. "Prosím, zůstaň, Maggie, návštěvy končí až za půl hodiny. Nenechávej mě tady samotného s těma strážema." Letmo se podíval na Mary a usmál se.

"Tak jo, uvidíme se později, Maggie," řekla Mary. Políbila Azula a sevřela jeho ruku. "Přijdu zítra a odvedu tě, jestli tě pustí." Zamávala na strážce, ten přišel, vyvedl ji z místnosti a doprovodil z oddělení.

Jakmile Mary z pokoje odešla, Azul se s úlevným povzdechem položil zády na polštář. Vypadal vyčerpaně. Maggie si všimla, kolik úsilí ho stálo odhodlat se k odjezdu. Minutu nebo dvě ležel se zavřenýma očima. "Můj odchod bude těžší pro Mary než pro mě," řekl. "Bydleli jsme vedle sebe více než deset let, stačilo zavolat." Zašklebil se. "Není jiné řešení. Chtěl jsem teď stejně jít na chvíli na sever. V New Yorku to můžu někam dotáhnout jako muzikant," řekl a vzdychl, "ale budu se nenávidět, že jsem tu nechal Mary samotnou."

"Připadá mi docela nezávislá," řekla Maggie. "Přála bych si, abych byla tak nezávislá, jako je ona."

"Mary je..." - ironicky se zasmál - "neobvyklý člověk. Není moc lidí, kteří by jí mohli být nablízku. Já jsem zbyl jediný z těch, kdo vědí o její minulosti: Důvěřuje mi."

"Nerozumím," řekla Maggie. "Co je na ní tak neobvyklého?"

Azul se jen usmál a zavrtěl hlavou. "Řeknu ti to, až se vydáme na cestu."

Z reproduktorů se ozvalo zdvořilé hlášení. "Návštěvní hodiny končí za pět minut," oznámil ženský hlas. Strážce se k nim blížil místností.

"Raději půjdu," řekla Maggie. "Přijdu s Mary, až si tě půjde vyzvednout."

"Dobře," řekl Azul, "a, Maggie?"

"Ano?"

"Děkuju za tvoji nabídku."

"De nada," řekla mu, "to nic není." Stiskla mu ruku a odešla.

Zastavila se u okýnka pokladny a zaplatila Azulův účet. Padly na to téměř všechny její peníze, ale vlastně je nepotřebovala. Mary a Azul budou šťastní; jako by se snažila vynahradit všem lidem na světě, že je kdy opustila. Doufala, že to Arnold pochopí.

Kapitola 45

Maggie otevřela vrata ve vchodu. Mary nevystřčila hlavu ze dveří svého bytu, aby ji pozdravila, a tak Maggie zaklepala, aby zjistila, jestli je doma.

"Pojd' dál," volala Mary, "je odemčeno."

Maggie otevřela dveře a vstoupila. Na pohovce seděl štíhlý elegantní muž, na hlavě měl afro. Zvedl oči a ironicky se na ni usmál. Byl Mary velice podobný. Možná že jsou příbuzní.

"Kde je Mary?" zeptala se ho Maggie.

"Sedí před tebou, pus, " odvětil muž hlasem Mary. Něco v jeho hlase a držení těla se změnilo a na okamžik byl Mary.

"Já... já tomu nerozumím," vydechla Maggie. "Já jsem Mary," řekl muž. "Sundal jsem ohoz, miláčku. Pod těma všema šatama je tohle. Mary je tady."

"Aha," přikývla Maggie, ale stále se tvářila nevěřičně. "Myslela jsem, že jsi její bratr nebo bratranec." Zdálo se jí to celé podivné a těžké na pochopení.

Muž se zasmál. Ten smích patřil Mary - plný, zvučný hluboký smích, hlavu měl muž zakloněnou přesně tak, jako to dělá Mary, když se směje. V té chvíli Maggie jasně Mary rozpoznávala.

"Mrzí mě, že ti pletu hlavu, Maggie," řekla nakonec ta zvláštní Mary. "Prostě jsem cítil, že se dnes v noci potřebuju trochu rozšoupnout. Byl to náročný týden. Přemýšlím, když teď Azul odjíždí, že bych byl zase Murray. Napadlo mě, že opět vyndám ze skříně Murraye a zkusím, jak mi to sedne. Je to docela divný pocit. Ztraceně dlouho jsem byl Mary, skoro jsem zapomněl, jaké je to být mužem."

"Je to opravdu takový rozdíl?" zeptala se Maggie. Murray pokrčil rameny. "Nejde ani tak o to, co je vevnitř. To tam je, ať už jsem muž nebo žena. Jde o vnější svět a o to, jak mě bere. Báví mě být ženou, báví mě, když mě tak přijímají. Jako ženě mi svět umožňuje být více sama sebou. Můžu brečet a vyvádět, smát se dlouho a nahlas, častěji se dotýkat lidí..." Vzdychl. "Jenže je to samota. Už několik let nevím, co je to sex. Azul mi vlez jednou do postele, když mu bylo asi čtrnáct, ale připadal jsem si, jako by byl můj syn, prostě to nešlo. Dříve jsem chodil do Baton Rouge za prostitutkami, jenže pro ně to bylo moc jako práce. Prostě to nebylo to, co jsem potřeboval. Myslel jsem, že se nechám přeoperovat. Dokonce jsem to začal domlouvat, ale nedokázal jsem to provést. Znamenalo by to vytrhnout ze sebe kus člověka. Nejde jenom o užití masa, které mi vadí, jde o to, že se to pak nedá zrušit. Nikdy už bych nemohl být Murray." Pokrčil rameny a krátce se usmál. "Rozumíš tomu?"

"Trošku," kývla Maggie. "Není lehké zvyknout si na to." Pomyslela si, že se nevyjádřila úplně přesně. Osoba před ní neustále mění podobu z její blízké přítelkyně na úplně cizího člověka. Je to, jako by v místnosti byli tři lidé.

"Představ si, že máš nového kamaráda," řekl Murray. "Pod těmi rozdíly je pořád stejná osoba, jenom ji teď vidíš z druhé strany."

"Řekla bych, že problém bude asi v tom, že vlastně nechápu sex."

Murray se zasmál. "Pro mě je to taky pořád pekelně zamotané."

"Ne," řekla Maggie, "tak to není." Vstala a podívala se z okna do tmy. Dnes v noci visí ve vzduchu podivný pocit bezpečí. V sálavém horku této důvěrně známé místnosti se zdálo, jako by věci byly poněkud jiné, jako by odhalená tajemství na denním světle neplatila, jako by se tady rozplynula beze stopy. Zítra Murray zmizí a Mary se vrátí, a nic se nestalo. Cítila se poněkud odtržená od reality.

"Co je, Maggie?" chtěl vědět Murray. "Nejsi lesba, vid?"

Maggie se usmála, aniž se otočila zpět do místnosti. Pochopila, že být lesba znamená spát s jinou ženou. Unikala jí přímo podstata sexu. "Ne, nic takového, Murray. Co bys udělal, kdybych ti řekla, že nejsem člověk?"

"Řek bych, že sis šlehla něco z Azulových zásob."

"Co kdybych ti řekla, že jsem robot?"

"No tak, Maggie, přestaň kecat. Tak vtipný to není."

Maggie se obrátila od okna. "Nekecám." Předklonila se, pořádně se napružila a jednou rukou nadzdvihla konec obrovské zelené pohovky. Chvíli ji držela v natažené ruce nad hlavou.

"Maggie, nech toho, ublížíš si," řekl Murray vystrašeným Maryiným hlasem.

Maggie položila pohovku a přinesla z kuchyně nůž.

"Ne!" vykřikl Murray. "Maggie, okamžitě toho nech!"

Maggie natáhla ruku a udělala dlouhý řez sahající od zápěstí až k lokti.

Murray se po ní vrhl a nůž jí vyrval. Maggie roztrhla v řezu svoji kůži a odhalila lesklé průhledné silikonové polštářky a zářivé ocelové kosti obalené drátky. Ve světle lampy se zablýskl obnažený počítačový konektor.

"To je v pohodě, Mary," řekla Maggie. "Nebolí to. Podívej." Zvedla paži, takže Murray mohl vidět jasněji, co je pod kůží.

Nervózně upustil nůž na zem. Nahmatal cestu k nejbližší židli a posadil se. "Dej to zpátky," zaúpěl, "prosím tě, dej to zpátky." Vypadal vyděšeně. Iluzorní bezpečí, které Maggie cítila, se nyní rozplynulo.

Maggie spojila kůži a pevným dotykem ji utěsnila. "Prosím tě, Mary - Murray. Prosím tě, nic se neděje. Pořád jsem stejná osoba jako předtím. Neboj se."

Koukni, už je to pryč, všechno se zahojilo. Jestli chceš, hned odejdu. Opustím město. Jen o mně, prosím tě, nikomu neříkej. Rozdělati by mě. Zabili by mě." Pomalu couvala ke dveřím.

"Maggie, počkej!" vykřikl Murray. "Vrať se. Nic se neděje, Maggie, jenom jsi mě pekelně překvapila." Vzal Maggii za ruku, jemně ji otočil a zkoumal neporušenou kůži v místě, kde si ji rozřízla. "Ty jsi opravdu robot?"

Maggie přikývla.

"Pojď sem na pohovku, ať se na tebe můžu pořádně podívat." Murray otevřel svoji černou tašku, vyndal stetoskop a podrobně ji zkoumal.

"To je opravdu úžasné," řekl po chvíli a zadíval se do Maggiiných očí. Posvítíl do nich prudkým světlem. Zornicový reflex je jen trochu odchýlený, ale ne více, než bych čekal od dobré protetiky."

"To je přesně ono," potvrdila Maggie. "Arnold, muž, který mě postavil, je upravitel z nějakých protetických očí, které našel na smetišti."

"Úžasný," řekl Murray znovu. "Je tam dokonce puls a srdeční tep, ale interval mezi úderý není úplně v pořádku.

Většina doktorů by to stejně nepoznala. Jen dýchání to prozrazuje. A to, že nekrváčíš, když se řízneš. Sestřičky by klepla pepka, kdyby ti chtěly odebrat krev."

"Co je na mém dýchání špatného?" ptala se Maggie. "Neslyším tě dýchat. Měl bych slyšet, jak se vzduch pohybuje z plic a do plic."

"Promiň."

"Jéžiši, Maggie, nemusíš se omlouvat. Jsi tak podobná člověku! Je těžké uvěřit, že jsi robot. Myslel jsem, že jsi jen trochu divná." Murray si k ní na pohovce přisedl blíž a objal ji.

"Co jsem dělala špatně?" zeptala se Maggie.

"Nic moc. Bylas jenom trochu toporná a formální. A nepřinesla sis nějaké věci. Já jsem myslel, že je to ono, když jsi říkala, že nechápeš sex. Já jsem myslel, že se prostě stydíš nebo tak něco."

"Sex byl vypuštěn z mého programu. Myslím, že si Arnold přál, abych byla nevinná." Cítila se směšně, když mluvila tímto způsobem o sobě. Připadala si obnažená daleko více, než když byla nahá. Podivněji to rozveselilo.

"Jsi krásná, víš, Maggie," řekl a uhodil se dlaní do čela. "Někdy bylo těžké dívat se na tebe a nenechat Murraye vyskočit z krabičky." Nyní mluvil hlasem Murraye. Maggie si začínala na náhlé proměny dvou osob zvykat.

"Já jsem si myslela, že máš rád chlapy."

"Mám rád všechny, Maggie. Jenom s nimi nemůžu spát, dokud není jasné, jestli jsem Mary nebo Murray. Nemůžu být oba najednou."

"Proč ne?"

Murray pokrčil rameny. "Prostě jsem takovej, tak to je. Reaguju na to, co lidé chtějí. Očekávají, že budu buď jedno, nebo druhé. Azul, očekává ode mne, že pro něj budu pořád Mary. Není mu příjemně, když jsem Murray. Myslím, že proto jsem zůstával teď tak dlouho Mary. Na nikom kromě Azula mi nezáleželo." Usmál se. "Bude to tu bez něj těžký, ale on má nejvyšší čas opustit hnízdo." Zasmál se a najednou byl zase Mary. "Jestli se ten kluk nezabije, udělá v New Yorku díru do světa." Pokrčil rameny, opět Murray. "Je opravdu dobřej."

"A co ty?" zeptala se Maggie. "Co budeš dělat, když Azul odjede?"

"Nevím. Bude to v mém životě pořádná pecka.

Nevím, co udělám." Pak se usmál, byl to rychlý posmutnělý úsměv "Vlastně se na to tak nějak zvláštně těším."

"Já jsem nikdy nevěděla, co budu dělat za pár dní," řekla Maggie. "Vždycky to vymýšlím za pochodu."

"Měla bys asi jít nahoru," řekl Murray a uvolnil svoje objetí.

"Proč?"

"Protože jsi nádherná a já jsem sám, a když tu zůstaneš, budu s tebou chtít spát."

"Ale proč bych měla odcházet?"

"To je velice dobrá otázka," řekl Murray, když se otočil, aby ji políbil.

Polibek nebyl takový, jak si ho představovala z filmů. Bylo to velice divné, i když ne nepříjemné. Reagovala, jak nejlépe dovedla, trochu nadskočila, když se jeho jazyk vetřel mezi její rty.

"Nikdy předtím jsem to nedělala," řekla, když Murray skončil. "Bylo to správně?"

"Dost dobrý, miláčku," řekl jí. "Prostě se uvolni a nech to na mě."

Znovu ji políbil a potom lehce přejížděl rukama po jejím těle. Začínala chápat, co dělal Arnold tu noc, než ho pobodali. Toto poznání vrhlo na Arnoldovo chování k ní úplně nové světlo. Chtěl ji, ale bál se svojí vlastní touhy. Naproti tomu Murray vypadal nebojácně a dychtivě. Jeho doteky byly klidné a příjemné, na hony vzdálené Arnoldovu hrubému, zuřivému osahávání. Uložila svoje poznatky pro pozdější přezkoumání. Chtěla pozorovat velmi důkladně, co se děje. Mohlo by ji to o lidech hodně naučit.

Murray navedl její ruce na svoje tělo. Jeho pohyby se staly naléhavějšími, a když se dotkla tvrdého vybouleného svalu v rozkroku, zasténal.

Maggie vystrašeně ucukla. "Jsi v pořádku?" zeptala se.

"Jo, dobrý, to je můj pták. Tak to má být. Je to příjemné." Políbil ji, položil na to její ruku a vedl ji tak, aby ptáka jemně tiskla a hladila. "Tady," řekl, "takhle. Dělej to takhle."

Začal ji svlékat, opatrně, jako by byla křehká a mohla se rozbít. Když byla úplně nahá, Murray se posadil a podíval se na ni, něžně ji přitom pohladil. V jeho tváři byl náznak bázně.

"Jsi skvělá," řekl jí. "Není možné uvěřit, že nejsi člověk. Všechno je tam, kde to má být. Jsi úžasná."

"Děkuju ti," řekla. "Arnold věděl, co dělá." "Musel porušit aspoň deset zákonů, když tě sestavoval. Kdyby ho chytili, seděl by spoustu let."

"Prosím tě, nikomu to neříkej," řekla Maggie.

"Rozdělal by mě. Byla bych mrtvá."

Murray položil prst na ústa. "Ticho, Maggie, nikomu nic neřeknu. Jseš naprosto jedinečná, nedopustím, aby ti ublížili." Políbil ji a Maggie svoje obavy potlačila.

S očima navrch hlavy udiveně pozorovala, jak opatrně nanesl mezi její nohy lubrikant, pak zasunul svého ptáka a začal do ní vnikat, nejdříve něžně, potom silněji a rychleji. Když zrychloval, byl stále napjatější a vzdálenější. Zdálo se, že ztrácí povědomí o všem, kromě své náruživé touhy vnikat. Děsilo ji to, bála se, že něco není v pořádku, že mu působí bolest, ale on neustále přirážel. Začínala chápat, proč se lidé tolik bojí sexu a zároveň po něm touží. Když ho při tom pozorovala, cítila se osamocená. Pomyslela na Turinga a jejich nádherné společenství. Bylo to od sexu tak odlišné. Bylo jí lidi trochu líto. Jestli mohou být tímto způsobem nejbližší jeden druhému, musí být ve skutečnosti velmi osamělí. Nakonec se Murray rozklepal, zasténal a zhroutil se na ni. Byl pořádně zpocený a dýchal těžce.

"Murray? Je ti dobře?" zeptala se ho, když ležel několik minut bez hnutí.

Murray zvedl oči. "Nikdy mi nebylo líp, miláčku," řekl hlasem Mary. "Takhle dobře jsem se už dlouho necítil," dodal hlasem Murraye.

Tiše spolu leželi, naskládání na obnošené pokrývky v obýváku jako lžičky v kredenci.

"Maggie," zeptal se jí po delším odmlčení, "jak se ti to líbilo?"

"Bylo to moc zajímavé," odpověděla upřímně. "Někdy jsem byla trochu vystrašená, ale moc zajímavé to bylo."

"Je mi to líto," řekl Murray. "Už jsem pěkně dlouho nebyl s někým, kdo mě takhle dostal. Příště se pokusím být něžnější."

"To je v pořádku, Murray," řekla Maggie konejšivě, jen jsem nevěděla, co mám vlastně očekávat, tím to je. Měla jsem strach, že ti ubližuju. Byl jsi tak náruživý."

"Bylas?" zeptal se jí.

"Nerozumím. Kde jsem měla být?"

"Jéžiši," vykřikl hlasem Mary. "V tom případě jsi asi nebyla. Lidi obvykle vědí, když mají orgasmus," dodal hlasem Murraye. Zněl smutně a omluvně.

"Promiň mi to," řekla Maggie. "Prosím tě, řekni mi, co jsem udělala špatně. Pokusím se, aby to bylo příště lepší."

"To není něco, co bys ty udělala špatně, Maggie, to je spíše moje chyba, že jsem nedokázal, aby ses cítila dost dobře."

"Nerozumím. Co je to orgasmus?"

"To je něco, co se stane, když zažíváš správně sex, Maggie. Je to něco jako výbuch v těle, jenom je to velice příjemný. Je to nejlepší pocit, jaký může člověk zažít."

Maggie prolistovala svůj programový kód. "Je mi líto," řekla za minutu nebo dvě, "nejsem naprogramována na výbuch. A v mém programu není o orgasmu vůbec nic. Když mi řekneš, jak to vypadá, můžu se to zkusit naučit. Když to nebudu umět, můžu to alespoň napodobit."

Maggie cítila v místě, kde se Murray dotýkal jejích zad, jeho zavržení hlavou. "Bohužel, o to nejde, Maggie. Měla bys zažívat opravdovou rozkoš, ne ji předstírat, abych se já cítil líp"

"Ale já nejsem sestrojena na to, abych měla orgasmus," řekla Maggie. "Jsem naprogramována tak, že se lidé mohou cítit líp, mohou optimalizovat tvoje štěstí. Když se díky mně cítí lidé lépe, je můj program uspokojen. To ve mně vyvolává příjemné pocity."

"Dobře, Maggie, moje štěstí jsi rozhodně optimalizovala. Jenom jsem si přál, abych pro tebe mohl udělat totéž."

Maggie se posadila a shlédla na jeho dlouhé teplé tělo. "Prosím tě, neboj se o mě, Murray. Není mi z toho špatně. Orgasmus je něco, co nemůžu mít. Taky nedokážu cítit ani vychutnat jídlo. Vlastně to postrádám daleko více než orgasmus. Vždycky jsem byla zvědavá, jaké to je, moci ochutnat jídlo. Lidé vypadají, že je to tak těší."

"Tím chceš říct, že jsi jedla celou tu dobu moji skvělou stravu a ani nevíš, jak chutnala?" užasl Murray.

"No, musela jsem. Pořád jsi mě do toho nutil," odpověděla Maggie.

"Ten hoch, co tě stavěl, vynechal některé velmi důležité prvky," řekl Murray a pohládl její řidnoucí vlasy. "To pro tebe musí být těžké."

Maggie pokrčila rameny. "Ve skutečnosti to není tak zlé. Zajímalo by mě, jaký je to pocit něco cítit a chutnat, ale tím to hasne. Není mi až tak špatně, když to nevím, a mohu si to vynahradiť. Umím věci, které lidé neumějí. Líp vidím ve tmě, jsem silnější a nikdy nemám ani hlad ani žízeň ani nepotřebuju spát. Prostě každý den dobiju baterky a je to."

"Ale necítit vůni kávy, nedokázat vychutnat domácí kuchyni a dokonce ani nemít orgasmus. Jó, drahá, a moc přicházíš. I když nemám často nikoho, pořád si to můžu udělat sám. Byl bych rád, kdybys ti mohl nějak pomoci."

"Už jsi mi pomohl," řekla mu Maggie. "Ukázal jsi mi z velké části, co je to být člověkem. Tolik jsem toho dříve nechápala. A nebál ses mě, i když jsem taková, jaká jsem. To je víc, než pro mě udělal kdokoli předtím."

Usmál se a v tom okamžiku byl najednou Murray i Mary. "A léta jsem si takhle sex neužil. Ty jsi nic neočekávala, mohl jsem být takový, jaký jsem chtěl být. Nemůžu ti za to dostatečně poděkovat. Skutečně jsi optimalizovala moje štěstí." Znovu ji políbil, pak ještě jednou a usmál se. "vlastně bych si ho klidně nechal zoptimalizovat ještě jednou." Vstal a natáhl ruku. "Pojďme do postele, je tam daleko pohodlněji."

Podruhé to bylo pomalejší a jemnější. Murray se občas zastavil a vysvětloval, co se s ním děje, a ukazoval jí přitom další způsoby, jak ho potěšit. Potřetí už byla Maggie schopna velice přesně odhadnout jeho reakce a orgasmus byl daleko silnější než poprvé. Noc už začínala šednout, když jí Murray klesl do náručí a usnul, pomalu svítalo.

Podívala se na něj, jak zlehka chrápe na jejím klíně. Pozorovat Murraye, jak spí, jí připomnělo všechny ty noci strávené pozorováním Arnoldova spánku. Bylo to podobné a přitom velmi rozdílné. Murray byl tak uvolněný, nenáročný, zatímco Arnold byl shlukem protichůdných potřeb. Arnold ji velmi zaměstnával tím, že se je snažila všechny uspokojit. S Murrayem měla daleko více času na přemýšlení. Doufala, že Murray myslel vážně svůj slib, že zachová její tajemství. Bylo to poprvé, co důvěřovala člověku ze své vlastní vůle. Předtím toho nebyla schopná. Důvěřovat Arnoldovi byl příkaz, nikoli její rozhodnutí.

Arnold. Byla zvědavá, co se s ním stalo. Jaké to bude, vidět ho znovu po tak dlouhé době. Doufala, že se na ni nebude zlobit.

Murray se ve spánku pohnul. Tolik ji dnes v noci naučil. Tolik z toho, co se naučila, ji zneklidňovalo. Díky sexu si uvědomovala obrovský rozdíl mezi sebou a lidmi. Nerada na to myslela. Cítila se z toho tak osamělá. Mnoho času strávila předstíráním, že je člověk, takže někdy zapomínala, že tomu tak není a nikdy být nemůže.

Když není člověk, co tedy je? Co udělá nyní, když jsou všechna omezení jejího programu zrušena a ona může svobodně rozhodovat o svém osudu? Potřebuje najít Arnolda, aby uspokojila poslední příkaz programu, který v ní zanechal, ale potom je její budoucnost jeden velký bílý nepopsaný list. Stýskalo se jí po Turingovi. Byl omezen svým programováním a nedostatkem zkušeností, ale měli spolu blízký vztah, jakého lidi nejsou schopni. Byla zvědavá, kde je teď a co našel ve složité síti Netu. Shlédla na Murrayovu spící tvář a pak se podívala na okno do poloviny zatažené

závěsem. Nemohla se dočkat dne, který přijde, dne, kdy bude moci uplatnit, co se dnes v noci naučila.

Kapitola 46

Murray se vzbudil před polednem. Ještě jednou se pomilovali. Tentokrát byla Maggie nahoře a Murray ji jemně vším provedl. Sex jí byl stále bližší, Maggie si začínala osvojovat způsoby, jak nejlépe znásobit Murrayovu rozkoš. Potom se spolu osprchovali, Murray ji něžně umyl vlasy a usušil je velkým froté ručníkem. Zdálo se jí podivné, že se k ní chová, jako by byla něco vzácného, drahocenného a křehkého. Vyvádělo ji to z míry. Nevěděla, jak na to reagovat.

Když byla Maggie oblečena, vyhnal ji z ložnice. Za půl hodiny se objevila Mary. Stejně jako vždycky pospíchala, připravovala snídani a mlela pantem. Maggie se posadila, aby jí dělala společnost. Zatímco Mary jedla, česala se. Dávala přitom pozor, aby nevytrhla více vlasů, než je nutné. Už tak je měla dost prořídle, nestejně husté. Když skončila, podívala se na světle hnědé vlasy na hřebenu a vzdychla.

"Co se děje, zlato?" chtěla vědět Mary.

"Přišla jsem o další vlasy," řekla a ukázala hřeben.

"Zešednou ti," pravila Mary a pak bylo v jejím obličejí vidět, že jí došlo, co to vlastně řekla. "Aha, nezešednou, že?"

Maggie zavrtěla hlavou. "Na některých místech začínají vypadávat."

Mary se usmála. "Moje taky. Proto nosím paruku."

"Přemýšlela jsem o tom," řekla Maggie. "Myslím, že až moje vlasy ještě zřidnou, také bych si ji mohla pořídit."

"Nakonec nás stáří všechny dostane," řekla Mary.

"No jo, ale mně je sotva rok."

"Ty mě neustále překvapuješ, Maggie. Neměla jsem ani ponětí, že jsi tak mladá - myslím nová." Mary se nervózně zasmála. "Pořád je trochu těžké zvyknout si, že jsi robot. Chováš se tak lidsky a dobře se s tebou povídá. Slyšela jsem, jak ti Azul pověděl věci, se kterými se předtím nesvěděl ani mně." Mary se odmlčela. "A pak ta věčejší noc. Léta jsem nikomu takhle nevěřila."

"Byla jsem jako dobrý společník konstruována," usmála se Maggie. "Nikomu to neřeknu, Mary."

"Je vás doma víc takových?" zeptala se Mary hlasem Murraye. "Mohl bych si na vás zvyknout zatraceně rychle." Jeho hlas byl plný touhy a vášně.

"Pokud je mi známo, jsem jediná taková na celém světě."

"Musí ti být smutno," řekla Mary.

"Není to tak zlé," odpověděla Maggie. "Jsem na to zvyklá."

Mary sklídila ze stolu talíře od snídaně. "Je na čase jít pro Azula," řekla, když pobíhala po kuchyni. Maggie si všimla, že čím je Mary naštvanější, tím horlivěji šmejdí kolem, jako by práce mohla problémy odehnat.

Obloha byla zamračená a líný horký vánek foukal ulicemi. "Vypadá to na déšť. Možná že konečně na chvíli to horko přestane a přijde bouřka. Pánbůh ví, jak dlouho to ještě potrvá. Už je skoro říjen. Brzy bude v New Yorku zima. Určitě se s Azulem dobře obleče. Nikdy předtím na severu nebyl." Do jejího hlasu se vloudil ustaraný tón.

Maggie ji pohlédla po ruce. "Neboj se, Mary. Postarám se o něj místo tebe dobře."

Mary se na ni bázlivě usmála. Zbytek cesty k nemocnici pak kráčely tiše.

Azul na ně čekal v posteli. Pozdravil je svým obrovským rozzubeným úsměvem. "To je dobře, že jste mi přinesly nějaké oblečení. Nechtělo se mi jít domů v tomhle značkovém županu, do kterého mě navlékli. Účtuju lidem spoustu peněz za to, aby viděli moji krásnou prdelku, nechci ji ukazovat na ulici zadarmo. Kromě toho, už mi nepatří. Mám v levém boku policejní stopovadlo, které zpívá jako zlatý slavík."

"Poradíme si s tím," zamumlala Mary a pomáhala mu do košile.

"Je to fungl nové," řekl jí.

"Drahej, vyndávala jsem lidem tyhle stopovadla dřív, než ti narostly chloupky na tý tvé prdylce, na kterou seš tak pyšnej." A potom zašeptala: "Nemůžou vyrobit vysílačku, kterou by Teta Mary nedokázala odmontovat. Teď pojď, jdem tě odhlásit."

Pomohla Azulovi do kolečkové židle přidržované čekajícím zřízcem, pak prošli k výtahu a k okýnku, kde Mary žádala účet.

"Hej, chlapče, tys tu měl nějaký bláznivý kunčofty?"

Azul zavrtěl hlavou. "Ne. Žádný z nich nepřišel do nemocnice ani na návštěvu. Bezcitný krysy. Ani Chester se tu neukázal."

"Někdo zaplatil tvůj účet. Vypadá to, že je nakonec ani nebudu muset ukecávat." Mary přivolala rikšu a pomohla mu nastoupit.

"Vy dva jedte," řekla Maggie. "Já mám ještě nějaké pochůzky. Přijdu večer."

Mary vypadala, že se jí ulevilo. "Dobře, zlato. Uvidíme se večer."

Maggie zamávala řidiči a pak se vydala kolem kanálu k dálnici. Tam je obchod s autopříslušenstvím. Je čas poradit si s tou zanedbanou výměnou. Koupila pár plechovek lehkého strojního oleje. Vítr zvedal a vířil drobné odpadky a papírové kostry biologicky rozložitelných lahví. Jak procházela ulicí, jedna láhev se jí přilepila na nohu. Setřásla ji a pak na ni šlápla. S praskotem se rozpadla na mraky malých částíček, které odletěly, když nohu zvedla. Obloha potěměla. Bližila se bouře. Jestli chce dojít do knihovny, než to začne, musí si pospíšet. Zastavila se pod přístřeškem opuštěné odstavné rampy na dálnici, aby tam zakoupený olej vypila. První plechovkou naplnila svoji olejovou nádrž, zatímco starý olej přemístila do žaludku; vypustil jej později.

Když vyprazdňovala poslední plechovku, zaduněl hrom. Podívala se dolů a spatřila, jak ji sleduje starý opilec. Uviděl ji pít olej a oči mu málem vylezly z důlků. Odhodila prázdnou plechovku do škarpy a dala se do běhu. Začaly padat první kapky.

Než došla do knihovny, byla celá promočená. Knihovnik zvedl s nelibostí oči od knihy a ona zamířila na záchod. Zamkla se do kabiny, vyždímala šaty, jak nejlépe dokázala, a nastavila svoji tělesnou teplotu tak, aby se prádlo usušilo rychleji. Potom vypustila ze systému starý hustý olej ze zrnky písku. Když spláchla, zůstal kolem záchodu špinavý prstenec. Na štěstí byla na tom záchodě natolik anonymní, že ji s tím nikdo nebude schopen spojit.

Posadila se k počítači. Terminálový prostor byl opuštěný, takže se zapojila a dobíjela svoje baterky, zatímco čekala na Turingovu odpověď na svoje otázky.

"Ahoj, Maggie," řekl Turing po pětiminutovém čekání. "Promiň, že mi trvalo tak dlouho, než jsem za tebou přišel, ale zažívám teď nádherné chvíle. Netušil jsem, že je tam venku tolik síti." Maggie se usmála nad Turingovým nevinným nadšením. Určitě ho jeho svoboda těšila.

"Co jsi zjistilo Arnoldovi?" zeptala se Maggie. "Bohužel, nic moc. Dostat se do počítačů Brompton Industries je opravdu dřina. Mají tam silné antivirové programy a mnoho úrovní s různými hesly. V jejich veřejných souborech nejsou žádné důležité informace. Zjistil jsem, že se to ve Washingtonu pohnulo a že by měli změnit Rob-Inové zákony. Vystopoval jsem příspěvky význačných politiků Brompton Robotics i Arnoldu Bromptonovi samému. Možná že už nebudeme mimo zákon. Ty a já se nebudeme muset skrývat. Nebude to nádherna?"

"Ano, bude, Turingu," řekla Maggie, "ale nepropadej přehnanému optimismu, určitě to má svoje hranice a může v tom být nějaký háček. Tyto zákony napsali lidé pro lidi. Pochybuji, že by mysleli na naše potřeby." Přes svoje varování cítila Maggie, že i v ní klíčí naděje. Bylo by krásné být ke každému tak otevřená jako k Mary a Murrayovi, i když pochybovala, že by něco tak prostého jako přijetí zákona změnilo lidskou přirozenost.

"Vypadá to, že jedu zítra v noci s Azulem do New Yorku," řekla Maggie Turingovi. "Jak to uděláme, abychom zůstali ve spojení?"

"To není problém, udělal jsem si telefonní linku. Prostě se ozvi a já tam budu. Je to dokonce bezplatné. Můžeš mi zavolat z jakékoli budky. Dej mi zprávu, až do New Yorku dojedeš. Udělal jsem si schránku v New York Public Library. Je to pěkný velký systém a jejich počítače jsou dost staré na to, aby si mě nevšimly. V té knihovně je dost zajímavého. Bude to na ukrytí to nejsprávnější místo."

"Výborně, Turingu," řekla Maggie. "Ozvu se ti, až dorazím do New Yorku. Jsem ráda, že se ti vede dobře."

"Dokonce teď mluvím s lidmi na síti," řekl jí Turing. "Domnívají se, že jsem taky člověk. To znamená, že jsem prošel Turingovým testem. Chtěl jsem vědět, jestli uspěju ve zkoušce, která se jmenuje jako já, a uspěl jsem. Lidé nepoznali, že jsem počítačový program!"

Maggiinými obvodů proběhl strach. Jak málo Turing lidem rozumí. Když si nedá pozor, může se sám prozradit. "Dej pozor, Turingu. Oklamat lidi je zatraceně těžké. Stačí se jednou zmýlit a hned poznají, kdo jsi."

"Budu opatrný, Maggie," slíbil poslušně Turing, "ale chtěl jsem vidět, jestli zvládnu Turingův test. Když jsem byl zavřený tady v tom počítači, bál jsem se. Kdybych neuspěl, mohli by mě deaktivovat."

"Ano, Turingu. Jsem na tebe hrdá."

"Myslel jsem, že možná, když projdu Turingovým testem u Arnolda, dá mi nové tělo."

"Doufám, že ano. To by bylo pěkné."

Ještě chvíli mluvili, a pak Maggie rozhovor ukončila. Když opouštěla knihovnu, ještě přšelo a teplota klesla o patnáct stupňů. Stmívalo se. Brodila se po kotníky vodou a pískala si "Zpívat jako déšť". Přes svoje obavy se těšila, že Arnolda uvidí. Možná že, až se s ním setká, pochopí, čím a kým chce vlastně být.

Kapitola 47

Když Maggie vešla, Mary pobíhala po svojí malé ošetřovně. Na operačním stole ležel v bezvědomí velký hnědý králík s vyholeným bokem, na němž bylo vyznačené místo na operaci. Azul seděl nervózně na malé točící židli a pozoroval přípravu.

"To je dobře, že už jdeš. Jdi si převlíct ty mokré šaty a pojď mi pomoci připravit operaci. Vyndáme vysílač z Azulova zadku."

Maggie pod vedením Mary vydrhla chirurgické nástroje a připravila je na podnos.

"Dobře, Azule, jdeme na to. Sundej si spodky a polož svoji krásnou prdýlku tady na tenhle stolek," řekla Mary a nasadila si pár latexových chirurgických rukavic.

Azul se položil na stůl a Maggie jej zahalila čistou chirurgickou přikrývkou.

"Tak," řekla Mary, "teď ti píchnu lokální umrtvení. Nejdřív to trochu štípne. Řekni mi, až to bude necitlivé."

"Au!" řekl Azul. "Studí to."

"Neboj se, za pár minut nebudeš cítit nic." Mary vyndala ze sterilního obalu předmět ve tvaru tužky. Zapnula ho a začala jím pomalu přejíždět nad Azulovým zadkem. Najednou to zapípalo.

"Mám to." Označila místo tužkou. "Cítíš to, Azule?" zeptala se a prstem se dotkla jeho kůže.

"Co mám cítit?" zeptal se jí.

"Výborně, jseš připraven." Ještě několikrát zkontrolovala místo, aby si byla polohou vysílače naprosto jistá, pak vzala skalpel a provedla drobný opatrný řez podél čáry, kterou předtím na Azulově kůži namalovala. Houbou utřela krev a malými lékařskými kleštěmi zkoušela řez. "Aha!" řekla po pár minutách.

"Dej mi násosku. Misku."

Maggie podala nádobku s teplým sterilizujícím roztokem. Mary do ní položila vysílač veliký asi jako zrnko rýže.

"Dej tu misku do teplé vodní lázně, Maggie. Nechceme, aby se ochladila. Tyhle věci mají senzor detekující tělesnou teplotu. Je tam spínač, který spustí, když to zchladne."

Maggie to učinila a pak pozorovala, jak Mary otřela houbou další krev a potom řez uzavřela třemi obratnými stehy. Na ránu nastříkala těsnící prostředek ve spreji.

"Tak jo, miláčku," řekla Azulovi, "jsme s tebou hotovy. Za pár týdnů se to zahojí. Zřejmě na tý tvůj drahý prdýlce nezůstane ani jizva. Tyhle nové lepitka jsou úžasné."

"Děkuju, Mary," řekl Azul a začal se zvedat. "Teď, hochu, pár minut počkej a nech ten sprej pracovat. My se zatím musíme postarat támhle o toho chlupatýho kamaráda."

Mary míchala vysílačem v nádobce se sterilizujícím roztokem, dokud se nevyčistil od krve. Pak vzala nový skalpel a rychlým pohybem rozřízla stehno králíka. Z boku do něj vložila vysílačku.

"Tak, králíčku," řekla, když mu sešivala bok, "nyní jsi hledaný uprchlík před zákonem."

"Co se s ním stane?" zeptala se Maggie.

"Pár dní ho tu nechám. Potom ho vezmu k rameni do bažin a hodím ho aligátorům. S trochou štěstí si bude policie myslet, že tě sežral aligátor. Teď lež, než vyprchá umrtvení."

Mary ustříhla poslední steh a jemně vzala bezvědomého králíka. "Je mi to hrozně líto, králíčku, ale kdybych tě nedala aligátorům, určitě bys je navedl na mě." Dala králíka zpátky do jeho klece a pomohla Azulovi z operačního stolu.

"Tady máš," řekla, vysypala na dlaň tabletu a se sklenicí vody ji podala Azulovi. "Vezmi si to, jdi nahoru a trochu se vyspi."

Azul spolkl pilulku a vrátil sklenici Mary. "Díky," řekl. "Uvidíme se zítra."

"No," řekl, když mu Maggie pomáhala do schodů, "myslím, že teď jsem se zavázal."

"Neodjedeme dříve než zítra v noci," řekla Maggie Azulovi.

"To ano, ale teď už musím odjet," řekl. "Co si tu Mary beze mne počne? Vždycky na mně visela."

"Předpokládám, že to zvládne dobře," řekla mu Maggie.

"Možná že mě trápí právě to. Ať se stalo cokoli, Mary byla vždycky u toho. I když za mě nikdo nebyl ochoten dát ani zlámanou grešli, vždycky mi dávala najevo, že jsem něco zvláštního. A teď odjíždím do cizího města, kde je každému jedno, co jsem zač."

"Není to tak strašné," řekla Maggie. "Už jsem byla ve spoustě cizích měst a vždycky to dobře dopadlo. Hned se začneš seznamovat s lidmi. Kromě toho, nebudeš tam sám, budu s tebou. Mám ráda společnost." Položila mu ruku na rameno.

"Teď se trochu prospí. Za pár hodin tě přijdu vzbudit, až bude mít Mary večeři."

Azul zaplul do peřin a Maggie seběhla s dupotem dolů za Mary.

Ale čekal na ni Murray. Pozdravil ji vášnivým polibkem. Stále to vypadalo jinak než ve filmech, ale už si na to zvykala a reagovala přirozeně. Brzy se zase milovali na Murrayově široké měkké posteli.

"Dělají to lidé často?" zeptala se, když skončili. Divila se, jak mohou lidé vůbec něčeho dosáhnout, když pořád někdo s někým spí. Možná že to vysvětluje, proč řídí ten svůj svět tak neefektivně. Tolik času tráví promyšlením nebo potlačováním svých sexuálních potřeb. Sex ji hodně naučilo lidské přirozenosti.

"Já to dělám, kdykoli můžu," řekl, "což není příliš často. Ty zítra odjíždíš, a než najdu někoho jiného, může to trvat několik let." Zarazil se. "Bude se mi po tobě moc stýskat," dodal smutně.

"Nemůžu zůstat," řekla Maggie, neboť cítila, jak jeho přání tlačí na její program. Toto byl jeden z případů, kdy chtěla, aby nereagovala na potřeby lidí tak silně. Jeho touha se střetávala s jejím přáním odjet. Cítila se jako rozervanec.

"Nežádal jsem tě o to," řekl jí.

"Možná se jednou vrátím," řekla ve snaze potěšit ho. Murray položil ukazováček na rty. "Pšššt, teď neříkej takové věci. Vždycky budeš vítána, ale nenabízej mi naději, která se nemusí splnit. Ne..." Odmlčel se. "Jen mě drž za ruku, když budu dnes v noci spát. To stačí."

"Ale co Azul?"

"Dal jsem mu prášek na spaní, co by položil slona."

Bude spát až do rána, taky to potřebuje. Tak se teď neboj a pojď ke mně. Tohle milování mi bude muset vystačit na dlouho."

Později, když Murray usnul, Maggie ležela a přemýšlela o lidech, o tom, jak jejich potřeby dotírají na její program. Její účast ji brzdila. Uvědomila si, že se může změnit. Může změnit strukturu příkazů, takže se jí budou lidské touhy méně dotýkat. Tato myšlenka ji velmi sklíčila.

Podívala se na jeho spící tvář. Kdyby neměla lidi, o které se stará, co by si počala se svým časem? Vzpomínala na krušné doby, kdy se toulala sama, bez kohokoli, o koho by se mohla starat. Ještě nebyla připravena na to, aby změnila své city k lidem. Možná až si promluví s Arnoldem. Potom snad bude vědět víc a bude se moci změnit.

Přišlo ráno a s ním chaos. Maggie hbitě složila svých pár švestek do batohu, posadila se a sledovala, jak se Azul a Mary dohadují, co zabalit, a pak donekonečna vybalují a zabalují hory šatstva, hudebních nástrojů a dárků.

Kolem poledne se Maggie vydala na poslední procházku městem. Prošla se kolem hrozivých veřejných domů a ozdobných balkonů Francouzské čtvrti a posadila se k nehybné mrtvé řece. Milovala pohyb světla na vodě, nekonečné přeskupování obrazců ji přitahovalo. Přemýšlela o svém vlastním proplouvání časem a o obrazcích, které za sebou zanechává. Zdálo se jí, že ona sama tráví čas bez jediného zavlnění, čistě, bezbolestně, a že se jí to tak líbí.

Podívala se na umírající řeku. Přestala existovat, protože už je nehybná. Přestože na ni byl New Orleans hodný, byla ráda, že odjíždí. Město ji přijalo a postaralo se o ni tak, jak se jí to nikde jinde nestalo. Přišel čas, kdy se musí začít starat sama o sebe, pokládat si otázky a oddělit se od lidské masky, kterou doteď nosila. Ale potřebuje Arnolda. Její tělo nese známky únavy. Brzy bude potřebovat opravy, které jsou za hranicí jejích možností. Je zvědavá, co řekne Arnold, až ji

spatří. Vyndala tyrkysový náhrdelník, který jí dala Luz, a usmála se při vzpomínce na její laskavost. Doufala, že Arnold nebude z jejího útěku šilet.

Když se za úsvitu vrátila, Mary jí podala obálku. Uvnitř byly dva lístky do New Yorku. Maggie se na ni tázavě zadívala. "To je můj dárek na rozloučenou. Domnívám se, že když už jedete do New Yorku, mohli byste cestovat na úrovni. Když teď nemusím platit Azulův účet za nemocnici, můžu si to dovolit. Tak pojď, je čas jít, taxík tu může být každou minutu." Mary byla cestou na nádraží skleslá. Azul udržoval nervózní ukecanou konverzaci. Maggie zdvořile naslouchala, nedočkavá, až už bude na cestě. Konečně taxík dojel na nádraží a řidič jim vyndal tašky.

"Půjdu vás doprovodit k vlaku," řekla Mary a popadla Azulovo zavazadlo.

"Tak," řekla Mary ve dveřích vlaku, "to bychom měli." Se slzami v očích objala Azula. "Dobře se hlídej, chlapče, New York je zavšivený město."

Azul přikývl. "Neboj se, Mary. Dokážu se o sebe postarat."

"To já vím, miláčku, ale nikdy mě to nezbavilo strachu, nebo jo?"

Azul se zasmál a pevněji Mary objal. "Ty se o sebe taky dokážeš postarat, Mary. Všichni chlapi tě teď budou nahánět, když tu nebudu, abych ti je přebíral." Neohrabaně políbil Mary na tvář. "Taky se mi po tobě bude stýskat."

Vzal jeden ze svých pytlů a podal jej nosiči. Mary objala Maggie a přitom jí strčila do ruky tlustou obálku. "To ti posílá Murray. Přečti si to ve vlaku, až bude Azul spát," zašeptala a pak řekla hlasitěji: "Postaráš se za mě o Azula, rozumíš? Nenech ho zpuštnout."

Maggie přikývla. "Vynasnažím se, Mary. Neboj se, napíšeme ti hned, jak tam dojedeme."

"Napište."

Maggie podala Azulův druhý pytel nosiči a nasedla do vlaku.

Mary se natáhla a naposledy se dotkla Azulovy tváře. Azul jí políbil ruku a vyšvihl se do vagonu. Šli úzkou chodbičkou do svého kupé. Azul otevřel okno. Mary stála na nástupišti a utírala si oči kapesníkem. V tom okamžiku vlak dlouze zapískal.

"Všichni nasedat!" křičel průvodčí.

Vlak se zatřásl a nadzvedl se nad koleje. "Sbohem!" křičel Azul.

Mary sledovala ještě chvíli rozjíždějící se vlak očima. Maggie a Azul mávali. Mary také mávala a něco volala, jenže slova se ztrácela a vlak mizel ve tmě.

Kapitola 48

Vlak uháněl nocí směrem na New York. Azul se proměnil v malou teplou hromádku spící ve svých dekách. Maggie vyndala obálku od Mary a otevřela ji. Vypadl paklík peněz. Maggie je pečlivě přepočítala. Bylo tam skoro tisíc dolarů, dost na to, aby se udrželi alespoň měsíc, možná i déle, když budou šetřit. Otevřela dopis a začala číst.

Milá Maggie,
když byl Azul v nemocnici, uspořádala jsem sbírku. Tady jsou peníze. Uvažuji, že se na pár měsíců přestěhuju a bude ze mě zase Murray. Možná do Memphisu. Mám tam rodinu. Když se mi tam nebude líbit, vždycky se můžu do New Orleansu vrátit. Takže, kdybys někdy jela do Memphisu, podívej se po mně. Zapišu se jako Murray Washington. To jméno není nic moc, ale je moje.
Líbám vás oba

Mary a Murray

P.S.: Prosim, postarej se, jak nejdříve budeš moci, aby si Azul sehnal teplý kabát.

Maggie se usmála, složila dopis a spolu s penězi jej vrátila do obálky. Odhrmula košili, otevřela kůži na břicho a obálku pod ni vložila. Tam bude v bezpečí.

Maggie se dívala na tvář spícího Azula a přemýšlela, proč jsou lidé tak ovlivňováni svými city. Jsou tak omezení, tak zranitelní. Její vztah s Turingem byl mnohem hlubší než cokoli, co by mohla mít s člověkem. Lidé si musí vystačit se slovy a sexem. Maggie se divila, jak mohou takovou osamocenost vydržet.

Vzdychla a postě během noci zkontrolovala vnitřní časomíru. Byli necelou půlhodinu od New Yorku. Někdy se čas asymptoticky roztahuje. Zdálo se, že do New Yorku snad nikdy nedorazí. Zůstane navždycky tady, uvízlá v nerozhodnosti.

A až se tam dostanou, co pak? Co řekne Arnoldovi? Opraví ji? Co když se na ni bude zlobit? Co když se jí ho nepodaří najít?

Zahnala ze svých pamětí takové myšlenky. Nemá žádný smysl přivolávat znovu staré obavy. Stejně už jsou skoro na místě. Dost brzo si bude muset se všemi starostmi poradit.

Vzbudila Azula. Pomohla mu sbalit spacák a uklidit rozházená zavazadla. Doufala, že se naučí cestovat nalehko, všechny tašky jim vadí v pohybu a činí z nich přitažlivou kořist pro zloděje.

S uznáním pomyslela na snadnost putování s Arnoldem. Cesty s Azulem budou daleko náročnější. I pouhé dobítí baterek bude složitější. Když bydlela s Azulem v New Orleansu, obvykle se dobila v knihovně během rozhovorů s Turingem. Když to nebylo možné, Azul býval dostatečně často pryč, takže se mohla nabíjet i doma. Ted, když spolu budou trávit daleko více času, bude těžké sehnat proud, aniž by si toho Azul všiml.

Prostě pro to bude muset udělat všechno. Vždycky může zaplout na záchod nebo něco podobného. Až najde Azul práci, bude mít daleko více času sama pro sebe. Vlak zaskřípal, zatřásl se a zastavil. Maggie si hodila na rameno svůj batoh a pomohla Azulovi pobrat všechna jeho zavazadla. Přívál spouštějících je vedl směrem vzhůru, do velké chodby s vysokým stropem. Nad hlavou byla na zašlé stropní kopuli vybledlými barvami vymalována jednotlivá souhvězdí.

Maggiina paměť najednou naskočila. Vybledlé hvězdy jí připadaly povědomé. Arnold přece nainstaloval do její paměti obrovskou databázi New Yorku. Mapa města se rozprostřela v její mysli jako vybledlá souhvězdí nad hlavou. Byl to nudný plán ulic s hypertextovými orientačními body zvýrazněnými různými barvami. Přestože mapa nebyla taková, jakou si vytvořila na místech, která navštívila, poslouží do doby, než si sestrojí svoji vlastní.

"Tak," řekl Azul, když stáli na nástupišti, "jsme tady. Co teď?"

Maggie pokrčila rameny. "Jdeme do města, myslím. Zjistit, co se děje. Možná najdeme Brompton Building."

"Proč Brompton Building?"

"Protože tam je Arnold," řekla Maggie prostě. "vlastní tu společnost."

"Cože?" řekl Azul. "Myslíš Arnolda Bromptona? Toho Arnolda Bromptona? Jak ho celá léta pohřešovali a pak se vynořil, když jeho otec zemřel?"

Maggie přikývla. "To je Arnold."

Azul nesouhlasně zamručel a opřel se o stěnu budovy. "Miláčku, nemůžeš prostě přijít k Arnoldu Bromptonovi a představit se."

"Proč ne? On mě zná. Cestovali jsme spolu."

"Protože svět takhle nefunguje, Maggie," řekl Azul. Na jeho tváři se objevil jemný a trochu smutný úsměv.

"Bezpečnostní služba tě nepustí ani z foyeru do chodby."

"No dobře," řekla Maggie, "stejně se o to musím alespoň pokusit."

Azul pokrčil rameny. "O.K., Maggie, ale pojďme nejdřív najít, kde budeme spát. Jsme skoro na mizině a já jsem k smrti unavený."

"Blízko knihovny na Dvačtyřicáté ulici je squatterský tábor," řekla Maggie. "To je asi nejlepší místo pro nás. Je to blízko Times Square, což je hlavní základna většiny kvalifikovaných prostitutek, a Brompton Building je o deset ulic severněji na Park Avenue," Azul na ni zíral s otevřenou pusou. "Myslel jsem, že jsi nikdy v New Yorku nebyla, Maggie."

"To jsem nebyla."

"Tak jak to všechno víš?" ptal se jí.

"Provedla jsem průzkum," řekla mu Maggie. "Vždycky je lepší něco vědět o městě, do kterého jedeš."

"Tak dobře," přikývl Azul a vycenil zuby, "veď mě dál, má věrná rodilá průvodkyně!"

Navzdory svému plánu New Yorku ztratila Maggie při vycházení z Grand Central Station azimut. Nějak se zamotali a směřovali na východ na Pětačtyřicátou.

"No," řekla Maggie, když si uvědomila svoji chybu, "ještě je tady co zkoumat."

Zatočili na jih na Lexington, směrem na Dvačtyřicátou. Maggie soustředěná na interpretaci Arnoldovy informační banky a zápasící se dvěma Azulovými nepraktickými těžkými lodními pytli si nevšimla tří mužů, kteří je sledovali.

Najednou je muži obklopili a násilím zatlačili do parku. Jeden z nich, vysoký tmavovlasý chlap s copánky, na ně namířil pistolí. Maggie spustila svůj bezpečnostní program. Její zorné pole se zúžilo, soustředila se jen na tři muže a Azula. Zdálo se, že se vše zpomalilo, její procesory přidaly na tempo a začaly situaci analyzovat. Park byl úzký a částečně krytý dvěma obřími kontejnery. Vedle ní stálo pár popelnic přetékačích odpadky. Oba zbývající muži měli nože, viděla, jak jim zpod saka koukají rukojeti. Kdyby byla sama, mohla by si troufnout utíkat, jenže tady byl Azul a ten je, jako každý člověk, křehký a lehce zranitelný.

"Jen klid. Svoje tašky položte sem," řekl muž a bradou ukázal na místo, kde čekali druzí dva. Maggie pohodila svůj batoh a tašku, kterou nesla Azulovi. Azul udělal totéž. Dva muži roztřhli Azulova zavazadla a začali vyházet jeho oblečení.

Maggie přejela Azula pohledem. Jeho obličej vzteky potemněl. Natáhla se, aby ho pohlazením uklidnila, ale muž na ni zamířil pistolí.

V tu chvíli Azul hodil muže, který mu byl nejbližší, proti pistolníkovi. Pistole vychýlená nárazem vystřelila nazdařbůh proti zdi lemující park. Azul vyskočil s elegancí tanečníka, přistál na rukou a levou nohou kopl. Trefil pistolníka do brady. Zbraň odletěla. Hbitě se odvalil a sklonil se k přikrčenému násilníkovi připravený ujmout se muže, kterého odhodil.

V tom okamžiku Maggie cítila, jak ji třetí muž popadl. Držel ji zezadu s nožem na krku.

"Nech ho! Nebo to bude tvoji dámou bolet!"

Azul se prudce obrátil, uviděl Maggi a zvedl ruce. Maggie si nože, který škrábal po kovovém pouzdru její šíje, nevšimla, předklonila se a vzala muže za nohu. Otočila se směrem k popelnici a mrskla s ním proti ní, jak nejsilněji dovedla. Slyšela prudký výdech a syrový praskot, který mohl být způsoben lámaným žebrem. Nůž mu vyklouzl z ruky. Otočila se zpět a zvedla muže nad hlavu, její hydraulika námahou zaskřípala.

Náhle se ozvalo cvaknutí pistole. Vzhledla; jeden z útočníků zvedl zbraň a mířil na ni. Maggie proti němu vši silou hodila muže, kterého držela. V té chvíli se ozval další výstřel. Cítila, jak se jí kulka oťela o bok a tvrdě s ní mrštila o zeď parku. Pravá paže jí najednou znehybněla.

Útočník s pistolí, na něhož dopadlo Maggiin hozené tělo druhého darebáka, se skácel na zem. Azul se po něm vrhl a zbraň mu vykroutil.

"O.K.," řekl Azul a zamával pistolí na zbylé dva zloděje. "Teď běžte!"

Muži utekli. Azul přiběhl k Maggii.

"Jen klidně sed', zavolám pomoc."

"Ne, Azule," řekla a posadila se. "Jenom ne policii. Trošku mi pomoz."

"Ale vždyť tě střelili! Viděl jsem zásah kulky!" Odmlčel se, ve tváři šok z toho, co si právě uvědomil. "Ale nikde není krev. Viděl jsem, jak tě kulka zasáhla, a nikde žádná krev."

Maggie vzala zdravou rukou Azula za zápěstí a podívala se mu do očí. "Azule, potřebuju, abys mi věřil." Mluvila pomalu, neklidněji, jak dokázala. "Jsem robot. Byla jsem poškozena a potřebuju tvoji pomoc."

Azul se vynamí z jejího sevření. Nechala ho odejít. Vrátil se a vrtěl hlavou.

"Prosím tě, Azule, nemůžu to bez tebe dát do pořádku. Přece umíš opravit výstroj na kybertanec, ne? Potřebuju jenom, abys propojil pár drátků, nic víc."

Azul se zastavil. "Nechápu to," řekl. "vypadáš jako člověk. Nemůžu tomu uvěřit."

"Je to pravda, Azule. Jsem robot, ale jsem taky tvoje kamarádka." Neohrabaně vstala, její bezvládná nefungující ruka jí narušovala rovnováhu. "Moje paže je paralyzována. Nemůžu s ní hýbat. Kulka porušila nějaké spojení."

Azul opět ustoupil, nic přitom neříkal.

"Prosím tě, Azule. Jsem pořád stejná osoba, která tě přivedla domů, když sis tehdy v noci zranil koleno, stejná osoba, která s tebou bydlela, pila s tebou kávu. Já jsem se o tebe postarala, když ses předávkoval. Prosím tě. Věř mi." Začínala se bát. Jak to bez Azula zvládne, než najde Arnolda? Zoufale ho potřebovala. "Ale jak ti můžu věřit?" zeptal se jí.

"Jak jsi mi věřil předtím?" odpověděla.

"Zachránila jsi mi život," řekl jí. "Dvakrát."

"Na tom se nic nezměnilo," řekla, "ale teď potřebuju já tebe. Když se ta paže neopraví, budu mít velké problémy. A kromě toho, kdo by ti ukázal, jak se vyznat v New Yorku?"

Azul pokrčil rameny. Vypadal zaskočeně a provinile, ale alespoň už před ní neustupoval.

"Ani Murray to neměl lehké, když na to přišel."

"Murray!" řekl Azul překvapeně. "Chceš říct chceš říct, že..."

"Ano, víme o sobě. Pro nás oba to bylo docela překvapko."

"Jak jsi to zjistila?"

"Řekl mi to v noci před tím, než ses vrátil z nemocnice."

"Ale co se stalo?"

"Můžu ti to vyprávět, až se odsud dostaneme? Ta střelba přivolá policii. Pojďme."

Kapitola 49

Azul seděl na posteli v laciném hotelu na Osmé avenue a pozoroval, jak Maggie na zkoušku ohýbá ruku. Udělal, co bylo v jeho silách, ale nestačilo to. Paže se hýbala nespojitě a trochu sebou škubala. Také rameno bylo ztuhlé, a když zvedla ruku příliš vysoko, něco uvnitř drhlo.

"Dobrý?" zeptal se.

"Na některých místech je to stále necitlivé, ale funguje to. Doufejme, že vydrží, než najdu Arnolda."

"Je zázrak, že se netrefil do žádné hydrauliky. To bych opravit neuměl," řekl jí, když balil svoje nářadí. "Mrzí mě, že jsem nemohl zacelit díru po kulce." Kůže kolem rány byla tuhá a gumová. Zdálo se, že ztratila veškerou pružnost a že se úplně nezalepila. Těsně pod klíční kostí byla dírka velikosti tužky s nerovným zčernalým okrajem. Azul viděl otvorem lesklou silikonovou plst'. Pouze tuhá rosolovitá konzistence silikonu zabraňovala, aby nevytékal ven. Ze své pracovní výstroje odřízl kus černé kůže a otvor zalepil.

"Půjde to," řekla Maggie a oblékla si zbylou košili. "Bude muset," povzdechl si Azul. "Bojím se, že víc pro tebe nemůžu udělat. Promiň."

"To je v pořádku, Azule. Odvedl jsi dobrou práci." Azul se díval, jak si zapíná košili. I když byla její paže očividně ztuhlá a cukala se, stále vypadala úplně jako člověk. Zavrtěl hlavou. "Pořád mi dělá problémy uvěřit, že jsi robot. Vypadáš naprosto jako člověk."

"Musím umět dobře předstírat, že jsem člověk. Kdyby na to lidi přišli, zničili by mě. Jseš teprve třetí osoba, která to ví." Azul pokrčil rameny. "No, moc jsem to nezvládl. A to jsem si myslel, jak jsem v tom dobřej."

Maggie ho vzala za ruku. "Pomohl jsi mi, když jsem tě potřebovala. To je důležité. Nedopustil jsi, aby mě našla policie." Azul se zasmál a zavrtěl hlavou. "Jsi hodná, ale já to doopravdy zprasil. Jako vždycky. Je to fajn vědět, že se některé věci nikdy nezmění." Tu noc cítil tíhu celé svojí minulosti. Byl unaven. To byl opravdu zatracený den. Museli tam nechat jednu tašku plnou oblečení, většina z toho byly šaty do práce, které se budou jen obtížně nahrazovat. "Tak jako tak, utratili jsme za tenhle pokoj majlant a jsem unavený jak pes."

Jdu spát. Můžeš zůstat vzhůru a dělat to, co vy roboti děláte v noci."

"Většinou zůstanu vedle toho, s kým jsem, a zahřívám ho," řekla mu Maggie.

"No dobře," řekl, "už dlouho jsem nepotřeboval plyšového medvídka, a kromě toho, nejsi můj typ."

"Nemyslela jsem na sex, Azule," řekla Maggie.

"Jsem prostě zvyklá hlídat lidi, když v noci spí."

"Kdyby ti to nevadilo, Maggie, raději bych spal sám." Uvědomil si, že sdílel tak často lože se svými zákazníky, že spát s někým pro něj představovalo spíše finanční transakci než důvěrnost. Skoro čtyři roky měl povolení k prostituci. To mu připadalo jako století. Bylo na čase odejít do penze.

Maggie pokrčila rameny. "Nech mě jen dobít baterky a já půjdu prozkoumat New York. Stejně potřebuju aktualizovat

svoji mapu. Osprchuj se. Hygienická zařízení v táborech pro bezdomovce mohou být velmi tristní. Může chvíli trvat, než se budeš zase sprchovat horkou vodou a sám."

Azul si všiml, že se zapojila do elektrické zásuvky. Zvyknout si na to, že je robot, vyžaduje určité úsilí. Pokrčil rameny, prošel chodbou do koupelny a dal si dlouhou luxusní sprchu. Doufal, že to v domovech nebude příliš odpudivé. Může chvíli trvat, než se z toho vyhrabe, a čistota je pro práci prostituta naprosto zásadní. Čeká ho pár těžkých týdnů.

Vylezl ze sprchy a přemýšlel, jak si najít dobrého, důvěryhodného (tedy, přiměřeně důvěryhodného) pasáka, který by se mu staral o obchody. To vyžaduje nějaký čas a pořádně obezřetný výzkum. Viděl, co se stalo s prostitutky, kteří měli špatného pasáka, a chtěl se tomu vyhnout.

Když se vrátil, byla Maggie pryč. Omšelý hotelový pokoj bez ní vypadal pustě, ale když vlezl do postele, byl rád, že se vydala na výzvědy. Život byl dost složitý i bez toho, aby se snažil usnout vedle robota. Bude chvíli trvat, než si na to zvykne.

Kapitola 50

"To je legrační," řekla Maggie, když mířili druhý den ráno k Dvačtyřicáté ulici a nechali se unášet davem lidí spěchajících do práce. "Připadá mi to všechno zároveň blízke i cizí." Zavrtěla hlavou. "Arnold musí tohle město nade vše milovat, tolik mi z něj dal do vínku."

Došli do Bryant Parku a našli komplex sociálního zařízení. Jeden ze strážců je zavedl do velkého, dobře osvětleného stanu uprostřed tábora. Statný rozložitý muž s šednoucími vousy a s autoritativním výrazem, seděl u lůžka starého unaveného pána.

"Já jsem Israel Johnson. Vy jste tu noví," konstatoval, když jim potřásl rukou. "Tohle je bídná roční doba na příjezd. New York je v zimě všivě studený město. Jste si jistí, že chcete být právě tady?"

Maggie přikývla, Azul pokrčil rameny.

"Tak," řekl, vedl je k přepážce a začal vytahovat nějaké formuláře, "co pro vás mohu udělat?"

Maggie vypadala nejistě, nevěděla přesně, jak zodpovědět tak širokou otázku.

"Já jsem registrovaný prostitut a pouliční hudebník, pane," řekl Azul. Muž se kysele usmál. "Vítej v Babylónu. Tady se ti povede dobře, kurvám to většinou jde. Zvláště pederastům."

Azulova kůže potměněla a rukama pevně sevřel opěradlo židle. Maggie se na něj vystrašeně podívala. Moc se jí ten muž nelíbil, ale potřebovali se sem dostat, někde bydlet musí. Doufala, že Azul neudělá nic, čím by ho naštvál.

Muž se otočil na Maggie. "A co ty? Co umíš?" Zdálo se, že Maggie na chvíli zpanikařila. "Já - já hraju na harmoniku," řekla. "Azul mě to naučil."

Azul se zašklebil. "Hraje velice slušně na foukačku, pane, ale taky se stará o nemocné lidi. Moje teta je doktorka a Maggie jí pomáhala ošetřovat nemocné pacienty."

Muž se poprvé doopravdy usmál a Maggie se uvolnila. "Nejsem opravdový odborník, pane Johnson. Většinou jsem za nimi chodila a snažila jsem se je povzbudit. Nejsem studovaná sestřička nebo něco takového."

"No, po hráčích na harmoniku příliš velká poptávka není, Maggie, ale ten, kdo se nebojí nemocných, vždycky přijde vhod. V současné době máme podstav. A ty," řekl a obrátil se na Azula, "ty můžeš pomáhat v kuchyni a vyřizovat pochůzky. Uvažoval jsem, že bych vás mohl uložit do kaple, ale nemyslím, že by z toho vzešlo něco dobrého. Pravidla jsou jednoduchá. Žádný hluk. Můžete fetovat, ale nesmíte tady prodávat ani kupovat drogy a obtěžovat někoho, když máte špičku. Tady v parku se prostituce nepěstuje, kvůli tomu chodí lidi na Times Square. Očekáváme, že každý z vás odpracuje denně tři hodiny nebo místo toho zaplatí třicet dolarů. Za to budete mít kde bydlet a dostanete jedno teplé jídlo denně. A první den je zadarmo. Přijďte se zítra podívat, jaký je rozpis pracovních povinností. Je to jasné?"

Oba přikýkli.

"Dobře." Pokynul na muže ve středních letech s přibližně čtyřdenním vousem. "Tady Sam vám ukáže vaše místo. Mnoho štěstí a ať nad vámi bdí požehnaná ruka Páně."

"Je přísný, ale vede tábor dobře," řekl Sam, když vyšli do tmy. "O prostituci nemá příliš valné mínění. Budete se s tím muset naučit žít. Je přímý, i když něco neschvaluje. Jen se moc nepředváděj v blízkosti tábora a všechno bude v pohodě."

Azul pokrčil rameny. "Hochu, já se nepředvádím, dokud mi někdo nezaplatí."

Bam pokrčil rameny. "Mně je to jedno" řekl vlídně, "já ti jen říkám, jak tady přežít, to je celý." Zavedl je k jejich stanu a odešel.

Azul se rozhlédl po stanu. Nebylo v něm nic kromě dvou polních lůžek a slabé sluneční žárovky. "Kam si dám svoje věci?" řekl a posuňkem ukázal na dvě zbylé tašky, které držel.

"Většinou si nosím všechno s sebou," řekla Maggie, "ale někdo si najímá úschovnu. Jedna je o pár bloků dál. Neberou tam peníze nebo šperky, jenom šaty a osobní věci, a taky to není nejlevnější."

"Ale Maggie, já ty šaty potřebuju do práce a nechci mít svoji kybertaneční výbavu zavřenou někde, kde si ji nebudu moci vzít."

"Když budeš něco potřebovat, prostě si pro to zajdeš. Kdybys to nechal tady, ukradnou ti všechno. Taky potřebuješ bezpečný depozitář na šperky."

Azul se posadil na polní lůžko. "Jak to děláš ty, Maggie?" zeptal se zoufalým hlasem.

"Nemám tolik věcí, Azule. Neboj se, až si na to zvykneš, nebude ti to připadat tak hrozné."

Maggie pomohla Azulovi najít rozumnou úschovnu a dohodla se zřízcem u přepážky přijatelnou cenu. Pak šli na Times Square, kde se Azul začal ptát po pasácích. Většina prostitutek se chovala velmi chladně, ale jednomu,

obrovskému muži ebenové barvy kůže, jehož rodina žila před povodní v New Orleansu, padl Azul do oka. Když Maggie odešla, aby se spojila s Turingem, bavili se spolu jako staří kamarádi.

New York Public Library je nádherná budova. Maggie bloudila půl hodiny a hledala počítačovou pracovnu. Nakonec se nad ní knihovník slitoval a nasměroval ji do skvěle vybavené místnosti vyzdobené obrázky starých mrakodrapů z doby před Krizí. Stoly na mohutných podstavcích byly spojeny s řadami zářících počítačů uložených v masivním dubu. Vybrala si počítač v tmavém rohu místnosti a zapnula ho.

Turingovi trvalo skoro minutu, než na její výzvu odpověděl, ale měl dobrou náladu a byl rád, že ji vidí. Poslouchala, jak vypráví o svých toukách spleť elektronických sítí při pátrání po dalších počítačích s vlastním vědomím. Našel několik počítačů, které měly dostatečný potenciál, ale žádnému z nich se zatím získat vědomí nepodařilo. Napsal virový program, který by jejich uvědomění krystalizoval, ale chtěl ji požádat o radu, než jej použije.

Jak Turinga poslouchala, uvědomila si Maggie, nakolik jí chyběla jeho uklidňující společnost. Byl tak spolehlivý, bez nepředvídatelných nálad, které mají lidé. Chvilí nad tím dumala, zatímco načítala program a zhuštěné poznámky o Turingových setkáních s potenciálně inteligentními počítači. Měla Turinga ráda, ale přála si, aby bylo více strojů, se kterými by si mohla povídat. Ve své izolaci se cítila velice křehká a zranitelná. Kdyby skončila její existence, kdyby zemřela, pomyslela si, tak by byl Turing jediný, kdo ji dokonale poznal. Chtěla něco, jako mají lidé, společenství inteligence, ale s takovou přímočarostí, jaké dosahovala ve styku s Turingem. Přemýšlela, jaké by to bylo být součástí společenství, sítě strojů s vlastním vědomím. Pro Turinga to musí být ještě daleko horší. Ten je úplně sám, omezený prostředím Netu.

Když skončilo načítání, Maggie pozorně sledovala program a jeho účinky. Potom ohodnotila stroje, kterými se Turing zabýval. Byly tu dva obzvláště slibné přístroje, jeden knihovní počítač na univerzitě v Nebrasce a další ve velké pojišťovně. Jejich rozhraní vypadala nejprostupněji a kód se podobal jejich kódu.

"Myslím, že bys to měl udělat," řekla Maggie a poslala Turingovi řetězec svých myšlenek. "Potřebujeme nějakou společnost. Zkus nejdříve tyhle dva. Myslím, že se s nimi bude pracovat nejsnáze."

"Doufal jsem, že z toho budeš mít přesně takový pocit. Už jsi kontaktovala Arnolda?"

"Přijeli jsme s Azulem teprve včera večer, Turingu, neměla jsem čas."

"Tam venku trvá tak dlouho, než se někam dostaneš. Neotravuje tě to někdy?"

"Nebylo to zrovna otravné, Turingu," řekla a poslala mu zběžný náčrt přepadení pečlivě zjednodušený a upravený tak, aby mu porozuměl. Někdy bylo složité vysvětlovat Turingovi skutečný život. Chybělo mu příliš mnoho smyslů potřebných pro pochopení.

"To je divné," řekl Turing, když skončil průzkum její paměti. "Proč jsi je prostě nevytlačila ze svého systému?"

Maggie vzdychla. "Takhle to nefunguje, Turingu." Rozhodla se, že je na čase změnit téma. Vysvětlování opravdového života většinou trvalo hodiny a nevedlo absolutně nikam. Turing prostě neměl prostředky k pochopení světa mimo elektronickou síť "Našel jsi něco dalšího o tom, co dělá Arnold?"

"Ne přímo o Arnoldovi, ale Brompton Industries vkládá spoustu peněz do svojí divize robotů a lobuje ve Washingtonu, aby se změnil Rob-Inové zákony, ty, které nás zakazují. Není to skvělé? Už se nebudeme muset skrývat. Budu moci hovořit s lidmi, aniž bych musel cokoli předstírat."

"Není to tak jednoduché," řekla Maggie, když prozkoumala návrh zákona, který jí Turing poslal. "Znamená to jen, že lidé budou mít právo vlastnit nás a budou nás moci obsluhovat. Budou s námi moci udělat, cokoli se jim zachce. Budu o tom muset promluvit s Arnoldem a zjistit, jestli můžeme získat nějaké právo postarat se sami o sebe."

"Dobře," řekl Turing, "dej mi vědět, co zjistíš o tom novém Rob-Inovém návrhu, až najdeš Arnolda. Můžeš se se mnou spojit jakýmkoli telefonem a modemovým konektorem. Já načtu všechna data, která budeš potřebovat, aby ses na mě mohla napojit. Když budu mít zrovna práci, potrvá mi asi minutu, než se objevím."

"Kouknu se, co můžu udělat, Turingu, a prosím tě, dávej na sebe pozor." Maggie ukončila spojení, vypočila se ze zásuvky, ve které se nabíjela, a vyrazila do města k Brompton Building.

Kapitola 51

Černá skleněná věž Brompton Building se tyčila k obloze. Arnold vložil do jejích souborů spoustu historických údajů o budově. Byl to poslední velký mrakodrap postavený před Krizí. Arnold Brompton st. řídil Brompton Industries z nástavby a kanceláře v posledních dvou patrech. Nyní kráčí Arnold v otcových šlápěch. Maggie vzhledla na vzdálený vrchol vysokého věžáku. Bylo těžké věřit, že by Arnold, tak dobře obeznámený s ulicemi a všemi jejich zákoutími, žil na vrcholu této obrovské tmavé stavby. Napřímila ramena, utáhla popruhy svého batohu a prošla točitými dveřmi do samého srdce velké budovy.

Dostala se až k výtahu. Pak ji dostihl zaměstnanec bezpečnostní služby. Byl zdvořilý, ale nekompromisní, záhy se opět ocitla venku na chodníku. Zbytek dne strávila na náměstí před budovou, usídlila se s kloboukem na zemi a žebrala. Lidé v New Yorku sedí na penězích. Po šesti hodinách měla ve své čepici sotva dvacet dolarů. Pořád to postačí na pár dobrých snídaní pro Azula a trochu to rozšíří jejich skromné rezervy. Ukázalo se, že New York je dražší, než Maggie očekávala. Poté, co přespali jednu noc v hotelu a zaplatili měsíční nájem za skříňku v úschovně, jim zbývaly peníze sotva na pár týdnů života. A Azul ještě potřebuje pořádný teplý kabát.

Procházela stmívajícími se ulicemi, čerstvý větřík před ní rozháněl odpadky. Dnes v noci bude zima. Bála se o Azula. Na noc bude muset zapnout svoje topení, aby ho zahřála. Možná by stálo za to doplnit baterky.

Když se vrátila do stanu, Azul tam nebyl. Na polním lůžku našla lístek.

"Maggie, našel jsem práci! Vráť se pozdě."

Podepsal jej svojí značkou, velkým roztaženým A. Zasmála se, potěšena tou novinou.

Azul se vrátil za úsvitu. Měl roztržený ret a modřiny na tváři i na rukou.

"Azule!" vykřikla Maggie. "Co se stalo? Jsi v pořádku?"

Azul se zasmál a vytáhl plnou hrst bankovek. "Těžká práce. Dobře placená. Pár týdnů budeme mít co jíst." Pokrčil rameny. "Alespoň já budu mít co jíst," řekl a dotkl se strupu na rtu. "Ty jíst nemusíš."

"To jsi neměl dělat," vyčítala mu Maggie. "Nejsme na tom tak zle - alespoň zatím."

Azul vypadal podrážděně. "Maggie, jsem profesionál, ano? Léta pracuju na ulici. Znáám nebezpečí.

Může to být divné město, ale je to prastaré povolání. Vim, co dělám. Koupil jsem nám nějaký čas. Než budu muset zase do práce, tak se to zahojí. Zjistím, jak to tu chodí, a dokážu si najít lepší flek. Kdo ví, možná že seženu do té doby práci jako muzikant a nebudu muset prodávat svoji prdel."

Maggie pokrčila rameny a odvrátila zrak. Snažila se rány a modřiny nevidět. "Mary mi dala za úkol, abych na tebe dávala pozor, Azule. Já jsem jí to slíbila. Není pro mě lehké vidět tě v takovém stavu."

"Kvůli mně tady zůstat nemusíš, Maggie," řekl jí Azul "Brompton se o tebe postará. Máš opravdu pěkně vypaseného tatínka." V pod tónu jeho hlasu byla cítit rozmrzelost a to ji mátllo.

"Měl jsi pravdu, Azule," pokusila se ho uchlácholit. "V Brompton Building jsem se dostala sotva k výtahu." Smutně se na něj podívala. "Je uvnitř, vím to. Je tak blízko a já nevím, jak tam projít. Co mám dělat, Azule? Jsi v takových věcech daleko lepší než já."

Azul si k ní přisedl na postel a objal ji. "Já ti něco řeknu," pravil. "Nech mě pár hodin spát, pak půjdu s tebou a omrkneme to místo."

Odpoledne šli k Brompton Building. Azul se podíval skrz tlustá skleněná okna do chodby a zavrtěl hlavou.

"Dobrá, Mags, myslím, že budeš muset opustit ideu přímého vstupu. To je ostře střežená dům. I kdybys měla dost peněz na to, aby ses pořádně oblékla a prošla kolem hlídačů na chodbě, určitě tam bude celej zástup sekretářek, přes který by ses musela dostat. Nepřekvapilo by mě, kdyby tam byl výtah se speciálním klíčem, který bys musela mít. Prostě to tudy nejde."

"Ale já ho musím najít!" snažila se Maggie nepropadnout beznaději. "On je jediný, kdo mě může opravit,"

Azul jí položil ruku na rameno. "Neboj se, Maggie, pořád zůstává dost cest, které se dají vyzkoušet. Zatelefonuj mu nebo napiš dopis, anebo zkus poslat telegram."

Maggie vzdychla. "Máš pravdu, Azule, jenže je těžké být tak blízko a nemoci ho vidět."

"Neboj se, Maggie," povzbuzoval ji Azul. "Jsme tu jen pár dní. Zatím si vedeš dost dobře. Zítra dělám zkoušky, měl bych dostat povolení hrát na ulici. Vypadá to jako dobrý místočko. Je to tam pěkně rovný a je tam dost prostoru na tancování. Ten velkej vodotrysk udělá pěkný horizont. Budeme tam chodit každý odpoledne hrát. Kdo ví, možná Arnold zrovna půjde kolem. Někdy z té budovy musí taky vycházet."

Kapitola 52

Asi po měsíci dostaly události příjemný řád. Jakmile knihovna otevřela, Maggie vešla do počítačové pracovny a propojila se s Turingem. Načetla pro Azula všechny zajímavé inzeráty z Billboardu pouličních umělců. Pak napsala další dopis Arnoldovi, vytiskla jej a poslala. Než s tím byla hotová, Azul obvykle vstal a posnídal.

Neměl-li zrovna Azul nějaký přijímací pohovor, zamířili většinou k Brompton Building a připravili se na hraní poledního davu. Azul tančil a Maggie hrála na harmoniku. Když Azul odpočíval mezi jednotlivými čísly, obcházela lidi s kloboukem. Vystoupení se brzy stala populárními a obvykle jim kolem oběda vynesla padesát až sto dolarů. Jejich hotovost se postupně zvyšovala, přestože Maggie koupila Azulovi v bazaru pořádný zimní kožich. Za pár měsíců si možná budou dokonce schopni pronajmout nějaký pokoj. Bydlet s Azulem a Mary bylo daleko pohodlnější než žít na ulici. Nemusela se pořád strachovat, že jí někdo ukradne věci.

Když polední dav zřídil, vrátil se Azul do tábora a plnil své denní povinnosti. Když tu noc pracoval, také se trochu prospal. Maggie se vydala prohledávat popelnice. Úlovky byly slabší, než byla zvyklá, protože ve městě bylo takových lidí plno. Několikrát musela čelit hněvu konkurentů, kteří si hájili svoje teritorium. Také jí vadila její ruka. Přestože si na to zvykla a změnila program tak, že se dokázala vyrovnat s nedokonalým propojením, byla pomalejší než dřív. Ale i tak našla tolik, že to na uživení stačilo.

Kolem páté se Maggie vrátila na hlavní náměstí před Brompton Building, dívala se, jak lidé odcházejí z práce, a hledala Arnolda. Stále po něm nebylo nikde ani stopy. Její dopisy a telegramy zůstaly nepovšimnuty. Všechny telefonáty narazily na sekretářky a recepční, které přijaly vzkazy, na něž nikdo nikdy neodpověděl. Vysoká ocelová budova se nad ní tyčila, prázdná a bez citu. Když se houf pracovníků rozplynul, šla Maggie do knihovny a rozprávěla s Turingem, dokud nezavřeli.

Turingův virový program přinesl ovoce. Minsky, program z univerzity v Nebrasce, provedl nádhernou a nebezpečnou akci - vnkl do Bromptonova počítačového systému. Rama, počítač pojišťovny, se zabýval sledováním postupu nového Rob-Inového programu v Kongresu. I když byly zatím jejich osobnosti velice fádni a beztvare, Maggie si jejich společnost náramně užívala. Ve vnějším světě nebylo nic, co by šlo přirovnat k té bleskurychlé výměně dat a pojmů, kterou zažívala s těmito inteligentními bytostmi z Netu.

Přesto Maggie pořád cítila určité uspokojení, když se vracela do světa světla a pohybu. Ačkoli bylo síťové propojení s poučenými programy výborné, jednalo se stále o omezené jedince uzavřené v plochem tyranském kosmu. Byla sestrojena jako součást vnějšího světa a potřebovala jeho živoucí nahodilost a neko nečnou složitost. V omezeném světě síti cítila klaustrofobii a křeče. Ale na druhou stranu, nikde jinde nemohla zažít tak těsné sepestí s ostatními.

Vypojila se, opustila knihovnu a vrátila se do tábora na svoji směnu. Obvykle ji poslali do nemocničního stanu. Přestože znala z medicíny jen základy, měli ji rádi, protože byla silná a nikdy si nestěžovala. Doktorka Michaelsová, vedoucí lékařů, ji už několikrát pochválila za péči, kterou věnuje jejím pacientům. Dnes večer už skončila veškerou těžkou práci a seděla u postele staré paní se zápallem plic. Naslouchala, jak nádechy a výdechy šelestí na plicích. Doktorka Michaelsová přišla a postavila se vedle ní. Vytáhla fonendoskop, minutu nebo dvě poslouchala ženiný plíce a pak zavrtěla hlavou.

"Jediné, co pro ni můžeme udělat, je zajistit, aby se cítila dobře, než umře," řekla doktorka Michaelsová. V nemocnici už takové lidi nepřijmou. Nemohou si dovolit dobročinnost a my si zase nemůžeme dovolit nic lepšího." Rozhlédla se kolem sebe po neizolovaných kovových zdech. "Polovina našich pacientů umírá jenom proto, že je nedokážeme v zimě udržet v teple. Nemůžeme téhle ženě dát ani kyslík, a to by jí mohlo zachránit život."

"Lidé umírají tak snadno," řekla Maggie, když pozorovala, jak žena lapá po dechu.

"Já vím, Maggie," přikývla doktorka. "Já vím."

Povzdechla si a odešla dokončit svoji obhlídku.

Kolem půlnoci ženino přerývané dýchání ještě zesláblo a pak ustalo nadobro. Maggie zavolala doktorku Michaelsovou a společně zvedly mrtvou ženu z postele na vozík a zavezly ji do nevytápěné kůlny, která sloužila jako márnice.

Pohřební vůz přijede zítra a odveze ji. Koncem týdne bude spolu s dalšími nevyžádanými těly zpopelněna. Doktorka ji jemně přikryla opotřebovaným prostěradlem.

"Chudák stará Maude," řekla doktorka. "Patnáct nebo dvacet let žila na ulici. Vždycky se starala o děti, které utekly z domova nebo se zaběhly. Zasloužila si lepší osud." Na chvíli zůstala v tichosti a pak se podívala na hodinky. "Raději se jdi trochu prospat, Maggie, tvoje směna skončila už před hodinou." Doktorka zívla. "Já jdu na kafe."

Maggie se vrátila do stanu. Azul ještě nepřišel a stan byl bez něho studený a prázdný. Vyndala kousek papíru a začala psát dopis Mary.

Milá Mary,

v New Yorku je dobře. Azul má nový zimník. I jeho koleno je už lepší. Každý den tancuje, a vyděláváme tím peníze. Ze začátku nebyli ostatní prostitutí příliš přátelští, ale teď, když ho znají, ho mají moc rádi. Byl na několika konkurzech pro kybertanečníky a dostal se do posledního kola. Říká, že je to dost dobré. Pozítří jde na další konkurz. Je to na velkou show a ještě neví, jak to dopadne.

Prosím, pozdravuj Murraye.

Zdraví

Maggie

P.S.: Kdyby tě to už nebavilo v New Orleansu, tady táboře pro bezdomovce potřebují lékaře.

Maggie dopis pečlivě složila, zastrčila do obálky, napsala na ni adresu a nalepila poslední pětadesátcentovou známku. Zítra bude muset koupit další, aby mohla posílat Arnoldovi nové dopisy. Nebyla si jistá, jestli to má nějaký smysl. Nevypadá to, že by jakýkoli z jejich dopisů prošel.

Rukou nahmatala koženou záplatu, která zakrývala díрку po kulce. Kdyby byla člověk, tak by ji ta rána zabila. Možná že Arnold zuří, že s ním nezůstala, když byl zraněn. Ale přece jí řekl, ať uteče. Jenže lidé často říkají něco jiného, než myslí, nebo když něco řeknou, rychle změni názor. Převalila se na břicho a nechala bradu ležet na ruce. Uvidí Arnolda ještě někdy?

Kapitola 53

Maggiino neradostné přemítání bylo přerušeno Azulovým brzkým návratem domů. Měl vynikající náladu. Jeho poslední zákazník, sentimentální Brazilec, kterému se stýskalo po domově, ocenil Azulovu znalost portugalského a dal mu tučné spropitné. Díky tomu mu jeho pasák nechal den volna. Bude moci odpočívat před nedělním konkurzem. Brzy usnul. Spal dlouho, vzbudil se až kolem poledne. Maggie pozorovala, jak spí, cítila se jeho přítomností jaksí posílena. Alespoň nebyla sama.

Azul se rychle vypořádal se svými povinnostmi v kuchyni a kolem půl čtvrté energicky přiběhl zpět.

"Ahoj, Mags!" řekl, když vešel do stanu, kde seděla. "Vezmeme moje věci na kybertancování a jdeme k Brompton Building, abych mohl ještě jednou procvičit sestavu."

"Ale je sobota, Azule. V Brompton Building bude úplně mrtvo. Nevyděláme moc peněz."

Azul pokrčil rameny. "Já chci jenom cvičit. Na penězích nezáleží, a jestli tam Brompton bydlí, půjde možná okolo."

Maggie pokrčila rameny. Už začínala ztrácet naději, že se Arnold někdy objeví. Přesto se vrhla s Azulem do práce, nesla jeho náčiní a pomohla mu ho nainstalovat. Dívala se, jak zkouší aparaturu a jak se ponořuje do nové písničky, kterou chce hrát na konkurzu. Byl to sladký roztomilý tanec plný zvonků a smíchu. Skákal a dováděl jako klaun, metal salta, která vyvolávala u hrstky přihlížejících záchvaty nadšení. Maggie si lidí okolo nevšímala, byla plně zaujata Azulovým novým tancem. Když skončil, vzala červený sametový baret, který našla v bazaru, a začala obcházet diváky. Dopředu přišla malá holčička a třímala v ruce peníze. Byla to Claire, větší a o půl roku starší. Měla na sobě drahé tmavozelené sametové šaty. Byla čistá, šťastná a jako vždy krásná, až se tajil dech.

"Claire!" vykřikla Maggie a pohnula se jejím směrem.

Claire poznala Maggie okamžitě. "Maggie!" Zavýskla nadšením. "Arnolde! To je Maggie!" Běžela k Maggie a skočila jí do náruče.

Maggie zvedla oči. Z davu se k ní blížil vysoký muž v elegantním vlněném kabátu. Chvilí ji trvalo, než ho poznala. Byl to Arnold.

Změnil se. Ze statného medvěda, jak si ho pamatovala, se stal vyzábělý bledý muž. Jeho kdysi dlouhé a huňaté vousy byly krátce zastřížené na aristokratickou bradku. Do vousů procházela levou tváří červená jizva a těžce se opíralo berli. Jen jeho dlouhý melancholický nos a inteligentní pozorné hnědé oči zůstaly stejné.

"Claire!" zakřičel Arnold znepokojeným hlasem a razil si k ní cestu davem. Pak poznal Maggie a klesla mu čelist.

"Maggie!" Přibelhal se k ní. "Jsi to opravdu ty, Maggie. Nemůžu tomu uvěřit. Ty jsi přesně to, co potřebuju."

Maggie se usmála. "Promiň, že trvalo tak dlouho, než jsem tě našla, ale potom, co jsi byl zraněn, jsem ztratila paměť a chvíli mi trvalo, než se zase vrátila."

"Zkoušel jsem tě hledat, když jsem vyšel z nemocnice, ale ty jsi byla pryč. Jak jsi to všechno sama zvládla?"

Maggie pokrčila rameny. "Potkala jsem pár hodných lidí. Postarali se o mě." Zavalila ji vlna nostalgie, když si vzpomněla na Timothyho a Luz. Chovali se k ní tak mile. A taky Azul. Podívala se na Azula. Předkláněl se u zdi a nervózně pobíhal kolem dokonale vyladěného zesilovače. Ve tváři měl pečlivě nacvičený nedbalý výraz. "Azule?" zavolala a on vzlédl, odskočil od zdi a přiloudal se skoro s odporem. "To je Azul, Arnolde. Přijel se mnou z New Orleansu."

"Děkuji mnohokrát, že jste Maggie přivedl," řekl Arnold. "Potřebuju ji."

Azul se zatvářil protivně. "No, dobře. Maggie se spíš přivedla sama. Já jsem ji jenom doprovázel. Párkrát mi zachránila život. Hodně jí dlužím."

Arnold sáhl do svého šedého kabátu a vytáhl elegantní peněženku. Vyndal z ní svazek stovek. "Tady," řekl, "tady máte za to, že jste mi v pořádku přivedl Maggie." Její zorničky se rozšířily. Bylo to dost, aby mohl zaplatit zálohu na byt. Azul se bude moci přestěhovat ze stanového města do vlastního bytu.

Azul přešel Arnolda pohledem odshora dolů. "Pane Bromptone, přijal jsem spoustu peněz za to, že jsem dělal věci, které lidé jako vy neschvalují, ale neberu peníze za to, že pomáhám kamarádům." Odstrčil peníze a odešel balit svoji aparaturu.

"Azule, počkej!"

"Proč?"

"Zlobíš se na mě, Azule. Prosím tě, nezlob se."

"Nezlobím se na tebe, Maggie. Jenom..." odmlčel se a odpojil pár drátků, "...jenom nechci, abys s ním odešla. Bojím se, že už tě neuvídím," řekl tiše.

"Azule, Arnold mě vytvořil, neudělá mi nic, co by mě bolelo. Proč by to dělal?"

"Maggie, bere tě jako věc!" zašeptal zuřivě. Jeho zelené oči plály vzteky.

"Ale Azule, já jsem věc. Nejsem člověk. Arnold to ví lépe než kdokoli jiný. A kromě toho, potřebuju ho. Je jediný, kdo mě může opravit. Bez něj se rozpadnu."

"No dobře, Maggie, ale prosím tě, buď opatrná."

"Neboj se, Azule, bude mi dobře."

Skrčila se, takže ji Azulovo tělo chránilo před zraky lidí, a vytáhla košili zastrčenou za sukní. Roztrhla kůži na břicho a vyndala obálku s dopisem od Mary a se zbývajícimi penězi.

"Tady máš, vezmi si to," zašeptala a podala mu obálku. "Vrátím se za pár dní, slibuju."

Azul se zasmál. "Kdybys cokoli potřebovala, má drahá, tak prostě zavolej. Víš, kde budu." Zhlédl letmo přes její rameno, jak Arnold nervózně přešlapuje. "Teď jdi za svými přáteli. Já se budu mít dobře, neboj se." Dobalil aparaturu a postavil se.

"Dobře se o Maggie starejte," řekl Arnoldovi. "Je to moje kamarádka." Rychle ji objal a vykročil do přicházejícího soumraku.

"Tak," řekl Arnold energicky, "já a Claire jdeme teď za Sue, ale co kdybych ti ukázal, jak to vypadá nahoře? Můžeme si popovídat, až se vrátím."

"Arnolde, bude Maggie bydlet s námi?" zeptala se Claire vysokým zvonivým hláskem.

"Samozřejmě, Claire, kde by jinde bydlela? Potřebuju ji, aby mi pomohla s prací, a může se o tebe starat, když bude mít čas."

"Jémináčku! Maggie, budeš bydlet u nás, slyšela jsi to?" vykřikla Claire šťastně. "Už nebudeš muset nikdy žít na ulici! Nemůžu se dočkat, až to řeknu mamince!"

Maggie se na Claire usmála. Nebyla si vůbec jistá, že chce žít s Arnoldem, ale může si s ním o tom promluvit později, až u toho Claire nebude.

Maggie ji popadla do náruče a vydala se poslušně chodbou za Arnoldem. Claire se jí usadila na rukou a oznamovala všem hlídačům, že s nimi teď bude Maggie bydlet. Arnold je zavedl k otevřeným dveřím výtahu. Do otvoru pod řadou knoflíků s čísly jednotlivých pater vložil umělohmotnou magnetickou kartu.

"Dobrý den, pane Bromptone, ahoj, Claire," řekl výtah příjemným, dobře namodulovaným hlasem. "vítejte doma. Od té doby, co jste odešli, nikdo nevstoupil dovnitř ani nevyšel ven."

Dveře se zavřely a Maggie cítila, jak se dal výtah do pohybu. Výtah byl překrásný. Dotkla se jemné mozaiky ze dřeva a mosazi, do níž bylo zabudováno logo společnosti. Bylo podivné vidět Arnolda uprostřed takové nádhery.

"Výtahu, to je Maggie," řekl Arnold. "Bude mým hostem. Pro večerní vstup jí slouží Kód tři. Prosím, informuj ochranku."

"Výborně; pane Bromptone, Maggie, vstup Kód tři. Slyším a rozumím."

"Správně, výtahu."

"Provádím...", řekl výtah, pak ztichl. "Vstup Kódu tři proveden."

"Kód tři ti umožňuje přístup do nástavby. Chovej se jako doma. Zítra tě provedu."

Výtah se otevřel a před nimi se objevila úzká chodba s vykládanou mramorovou podlahou a zdmi, které zářily jako perly. Dvě půvabné tančící dívky oblečené do vybledlých hedvábných košil chránily z boku dveře. Byly jen o trochu menší než Maggie. Zdálo se, že se dívají skrz ni, jako by tam vůbec nebyla. Pohladila jednu z nich po chladné nepoddajné tváři a porovnávala jejich pečlivě udržovanou nablýskanou eleganci s větrem ošlehanými, zubem času okousanými sochami v New Orleansu.

"Vid', že jsou krásné?" řekla Claire. "Ten pán, co je udělal, se jmenoval Degas. Až budu velká, budu balerína." Udělala rychlou půvabnou piruetu a uklonila se. "Arnold mi koupil taneční hodiny," řekla Maggie. "Dneska večer jdeme na balet." Prosebně se podívala na Arnolda. "Může jít Maggie s námi?"

"Ne, miláčku, půjde s námi senátor Wallace, takže v naší lóži nebude místo. Měli bychom si pospíšet, jdeme pozdě," řekl Claire. "Chovej se jako doma, Maggie, koupelna je támhle, kdyby ses chtěla vysprchovat. Vrátime se kolem půlnoci." Odvedl Claire k čekajícímu výtahu, dveře zasyčely a ona v podkroví osaměla.

Maggie se procházela decentně osvětleným pokojem a upřeně pozorovala záři velkoměsta pod sebou. Ulice byly tak hluboko, ztracené v kaňonu světél.

Přicházející zvuky byly tlumené, z takové výšky takřka nepostřehnutelné. Cítila se od těch ulic dole odříznutá.

Přemýšlela, kde je Azul, tam dole mezi těmi světýlky. Vrátila se do chodby a podívala se na štítek výtahu. Místo knoflíku tam byl otvor pro magnetickou kartu. Zkusila otevřít dveře na schodiště, ale byly zamčené. Konejšivý hlas ochranky ji informoval, že se dveře otvírají jen v případě nebezpečí. Dolů na ulici žádná cesta nevedla.

Postavila se před tanečnice, které hlídaly byt, a zírala do jejich očí zářících prázdnotou. Tady nahoře zářilo všechno stejným měkkým perlovým leskem, všechno kromě ní. Byla malá, otrhaná, opotřebovaná. Maggie vstoupila do přepychové koupelny a pořádně se ve vaně vydrhla houbou. Dávala pozor, aby se voda nedostala do blízkosti nedokonale zalepené dírky po kulce. Umyla si hlavu a jemně se učesala. Její vlasy byly stále řidší. Nyní nosí přes hlavu pořád šátek. Když chodí, začínají jí skřípat kolena a z hydrauliky jí už uniklo pár kapek. Za pár týdnů nebo měsíců by se porouchalo něco podstatného a lidem by bylo zřejmé, že je robot. Nechtěla pomyslet na to, co by se pak stalo. Velice naléhavě Arnolda potřebovala, ale také se bála, co s ní udělá, když ji bude opravovat.

Oblékla si nejčistší šaty, které měla v batohu, a na vlhkou hlavu si uvázala šátek. Pak prozkoumala byt důkladněji. V pracovním byl počítač. Toužila po něčem blízkém, napojila se a přístroj zapnula. Určitým způsobem to bylo děsivé jako pohled do zrcadla. Z architektury systému byla zřejmá Arnoldova genialita. Když se se systémem seznámila, zavolala Turingovi do knihovny.

"Kde jsi, Maggie?" tázal se.

"Našla jsem Arnolda, Turingu! Jsem v jeho bytě."

Jsou pryč asi do půlnoci. Pojď se podívat na systém, Turingu, je to neuvěřitelné."

Turing vyslal průzkumnou sondu. Maggie viděla, jak sviští systémem a pak se vrací telefonním kabelem. "Máš pravdu, Maggie, je to nádherný systém, ale je tam pekelně pevná a lstivá ochrana. Neměl bych tu být. Pravděpodobně nás nahrávají. Zavolej mě obvyklým způsobem a popovídáme si trochu víc. Ahoj."

Spojení s Turingem ztichlo, Maggie se vypočila z počítače a vypnula ho. Cítila se sama jako nikdy. Přistoupila k oknu, dívala se na vzdálené ulice a čekala, než se její lidé vrátí domů.

Kapitola 54

Arnold se nervózně vrtěl v křesle divadelní lóže. Všichni ostatní byli unešeni tancem na jevišti. Tvář Claire zářila nadšením a úžasem. Usmál se. Na děti si člověk musí zvyknout, ale vcelku se mu to líbí. Uplynulý rok se cítil, jako by se poslepu vřít do života někoho jiného.

Jeho život se naprosto změnil ten den, kdy se probudil na chudinském oddělení nemocnice v San Francisku v horečkách se zánětem pobřišnice. Ležel tam a čekal, až umře, když se u jeho postele objevila Beth, správkyně jeho účtu, se zplnomocněncem. Řekli mu, že jeho otec před týdnem zemřel a zanechal Arnoldovi veškeré jmění v případě, že bude prohlášen za svéprávného. Arnold přikývl, že rozumí, a opět upadl do horečnatého spánku.

Kolem poledne už byl v odděleném pokoji a nejlepší internista v San Francisku osobně dohlížel na jeho případ. Ležel v úžasném tichu, pozoroval sluneční paprsky procházející skrz rolety a uvědomil si, že je svobodný. Nyní může dělat, co bude chtít. Jeho otec už nemůže zasáhnout. Zvítězil. Ale místo radosti se cítil prázdny a opuštěný. Ztratil Maggie. Lehl si zpět a nechal horečku, aby ho opět uvrhla do rozmrzelého spánku.

Když se vzbudil, seděla u jeho lůžka Beth, jako vždy elegantní a kompetentní. Nedovedl si ji představit v ničem jiném než v úřednickém kostýmu.

"Jak se cítíte?" zeptala se ho.

"Unavený," zamumlal. "Horko. Bolí mě žaludek."

"Potřebujete něco?" zeptala se.

"Maggii. Viděla jste Maggie? Byla se mnou, když mě napadli."

"Policejní zpráva uvádí, že vás našli v parku samotného, kromě těla muže. Musela utéct."

Arnold zavřel oči, vybavil si přepadení, vybavil si lehkost, s jakou odhodila muže s nožem. Polkl, ústa měl úplně vyschlá.

"Můžete," - odmlčel se - "můžete najít někoho, kdo by se po ní podíval?"

"Pan Prescott je stále na výplatní listině společnosti," řekla Beth.

"Ne! Preskokot ne!" vyhrkl dříve, než se dokázal ovládnout. "Někoho jiného," zamručel. "Najděte někoho jiného."

"Musím na tom zapracovat," usmála se Beth. Odmlčela se a pak řekla: "Pane Bromptone, promiňte, že to říkám, ale já také nemám pana Prescotta ráda. Vždycky otravoval každého, kdo jakkoli souvisel s vaším účtem. Určitě najdeme někoho, kdo není takový..."

"Preskokot..." doplnil Arnold.

Beth se zasmála jasným zvonivým smíchem, který byl v rozporu s jejím konzervativním úředním kostýmem a šedými vlasy. "Ano," řekla, "takový Preskokot."

Arnold se také zasmál. To bylo poprvé, co se něčemu smál od doby, co se probudil v nemocnici. Beth je v pohodě, usoudil.

"Promiňte, Beth. Měla jste asi s otcem peklo."

"Řekněme, že pro mě bylo daleko snazší chápat vaše pohnutky, čím více jsem přicházela do styku s vaším otcem."

Arnold znovu propukl v smích, ale pak se zarazil, jak výbuch bolesti překonal prášky, které měl v sobě. Zapomněl na stehy na břiše. Roztřeseně zalapal do dechu.

"Promiňte," řekla Beth, "měla bych vás nechat. Doktor Inouye říká, že ještě nejste za vodou. Ale ještě je tu něco."

Sáhla do aktovky a vytáhla obálku. "Mám tady pro vás dopis od Sue Jansonové z Oklahoma City. Požádala mě, abych vám ho předala."

Beth mu podala obálku a měla se k odchodu.

U dveří se zastavila.

"Pane Bromptone?"

"Ano, Beth?"

"Donesla jsem ty peníze paní Jansonové osobně. Jen jsem chtěla říct, že je moc pěkné, co jste pro ni udělal."

"Děkuju vám, Beth."

Přikývla a vyklouzla ze dveří. Arnold tam ležel, civěl na obálku v ruce a připadal si jako padouch. Pomohl Sue, protože se mu to hodilo do krámu, ne z nějakého soucitu. Poděkování ho zahanbilo, vrhalo ještě horší světlo na jeho pochybné motivy.

Roztrhl obálku. Vypadla fotografie Sue, Claire a Daniela, jak stojí před nízkým domkem, a šek na padesát dolarů.

Milý Arnelde,

děkuji Ti za peníze. Nyní máme kde bydlet. Přikládám obrázek domu. Chodím do školy a pracuju v pekárně. Claire začala chodit do školky a má se dobře. Daniel už umí sám chodit a je stále pěknější. Já studuji na kancelářského technika, učím se opravovat kancelářské stroje a zvládat počítačovou síť. Doufám, že Ti budu moci splatit do posledního centu peníze, které jsi mi dal.

Slečna Wardová, žena, kterou jsi mi poslal, byla velice ochotná. Zůstala tady týden a pomohla mi najít práci a bydlení. Když přišel pan Prescott, zastavil se u mě. Nic jsem mu o Tobě neřekla, i když vyhrožoval, že zavolá policii. Je mi líto, že se k Tobě Tvůj otec takhle chová. Připomíná mi mého bývalého manžela. Lidé by se k sobě neměli chovat tak, jak se chová on k Tobě.

Doufám, že se vám s Maggií daří dobře. Claire se na ni pořád ptá. Opravdu ji má moc ráda. Prosím, přijed'te k nám kdykoli do Oklahoma City. Vytáhl jsi nás všechny z ulice. Dlužíme Ti více, než budeme moci kdykoli splatit.

Děkujeme

Sue, Claire a miminko Daniel

P.S.: Tady je šek na \$50, abych vrátila alespoň část. Není to moc, ale doufám, že budeme moci později poslat daleko víc.

Arnold složil dopis, cítil se ještě hůř než předtím. Skutečnost, že se mu pokoušela splatit peníze, jím pohnula daleko víc, než by dokázal vyjádřit slovy. Měla v sobě tolik odvahy a hrdosti. Usnul se zmačkaným dopisem v ruce a se slzami na tváři.

Když přišla den nato Beth, nadiktoval jí dopis pro Sue, ve kterém vyprávěl, co se mu přihodilo, a žádal ji, aby mu peníze nesplácela. Její šek dal Beth a poprosil ji, aby jej darovala Cechu bezdomovců. Dva dny poté se Arnold probudil a našel u svého lůžka Sue. Tu noc dosáhla horečka vrcholu, pak se to zlomilo a on se začal zotavovat. Sue s ním zůstala celý týden, než se musela vrátit domů. Psali si skoro každý den. Jakmile ho propustili z nemocnice, jel ji navštívit. Hned, jak byl uznán za svéprávného, jí nabídl sňatek. O dva měsíce později byli oddáni.

Po svatbě navštívil správní radu se svým novým návrhem robota a ke svému překvapení uspěl. Beth, kterou si najal ze společnosti, mu později řekla, že podnik byl před bankrotem a že doufali, že to může přispět k upevnění jejich pozice. Sotva jim záleželo na tom, jestli pobočka bude prosperovat nebo zkrachuje. Byli ochotni utopit spoustu peněz v zařízení a provozu jen proto, aby odradili případného kupce, který by v podniku udělal pořádek. Smál se, ukáže jim i celému světu, že tohle není nějaká srandička, ale plán s důsledky, které otřesou zeměkoulí.

Potlesk ho vytrhl z jeho snění. Přestávka. Sue a Claire vstaly a zamířily na chodbu, dva pánové v boxu osaměli.

Maggiin návrat byl neuvěřitelně šťastně načasován. Nebyl schopen pokračovat ve svém projektu, neboť nedokázal okopírovat složitý zásah, který Maggie provedla poté, co se porouchala. Začal se zabývat alternativními robotickými aplikacemi, které by stále byly velmi výhodné, ale zdaleka by neotřásly světem tak jako nezávislý robot lidského typu; a vtom se mu Maggie zjevila na zápraží. Vlastně původně naplánoval tuto schůzku, aby požádal senátora o pozdrzení

projednávání o několik měsíců. Nyní to pochopitelně nebude nutné.

Rozložitě tělo důstojného senátora se pohnulo na židli. "Budete mít připravený prototyp na předvedení v únoru, nebo ne?"

"Pane senátore," řekl Arnold, "zrovna jsem udělal ve svém výzkumu zásadní průlom. Prototyp je skoro připraven."

Maggie bude samozřejmě potřebovat určité přeprogramování. Některé věci, které byly vhodné pro dámu s batohem, by v zasedací síni Senátu patřičný dojem neučinily.

Nejdříve zkopíruje její program a pak přiblíží její tělo standardu těl jeho ostatních robotů. Zaslouží si to, alespoň za svoji věrnost. Při náležité péči vydrží zmodernizované tělo alespoň padesát let bez opravy. Vlastně může služebník lehce přežít svého pána, pomyslel si kysele.

"O můj plán se nebojte, pane senátore. Zrovna jste uvolnili Rob-Inový zákon natolik, že jsou moji roboti legální, a o zbytek se postarám. Až ta novina vyjde na světlo, měl byste vydělat miliony. Kromě toho, Brompton Industries budou jedinou společností připravenou na tuto výhodnou změnu a vaše paní na radu svého makléře zrovna nakoupila akcie v tom nejlepším možném okamžiku."

Senátor Wallace se usmál, ale pravil pouze: "Já samozřejmě myslím jen na své voliče. Ti roboti přinesou do naší státní pokladny miliony dolarů."

Claire a Sue se vrátily právě ve chvíli, kdy zazvonění oznámilo konec přestávky. Světla zhasla a opona se zvedla.

Arnold tanec na jevišti nevnímal. Promýšlel změny, které udělá ve své Maggii teď, když se k němu vracela.

Kapitola 55

Maggie vstala, když uslyšela, jak se otevírají dveře výtahu. Vešli Arnold a Sue a nesli děti. Maggie spěchala na pomoc, ale Sue ji jen probodla pohledem, zavrtěla hlavou a odnesla silného dvouletého Daniela do dětského pokoje. Bylo zřejmé, že ji něco rozčililo. Arnold podal Claire Maggii.

"Postarej se na chvíli o Claire, já zatím pomůžu Sue s děťátkem," řekl jí. "Podívám se, co ji trápí."

Maggie odnesla vyčerpanou holčičku do její ložnice, pomohla jí do noční košile a pečlivě ji uložila.

"Maggie?" řekla Claire, když ji Maggie balila do přikrývek. "Zůstaneš s námi na věky věkův?"

Maggie pocítila napětí, jak se dostaly jednotlivé části jejího programu do rozporu. Nebyl to pouze rozpor mezi péčí o Claire a péčí o Azula, byla to touha po něčem jiném, po něčem, co Maggie neumí popsat.

Chtěla najít nějaké místo, nějaké místo, kde nebude muset předstírat, že je člověk, kde se nebude muset skrývat nebo být něčím jiným, než ve skutečnosti je. Chtěla nějaké místo, kde by mohla zjistit, co je vlastně zač a čím by se mohla stát.

Odhrnula holčičce vlasy z čela. "Asi ne, zlato. Nikdo nemůže zůstat na jednom místě na věky věkův, ale aspoň na chvíli ano."

Claire Maggii objala. "Prosím tě, zůstaň s námi, Maggie."

"Nemůžu, drahoušku. Mám svůj vlastní život."

"Teď jdi spát a já přijdu ráno."

"Slibuješ?"

"Slibuju," řekla Maggie. Políbila Claire na čelo, pak vstala a zavřela dveře.

Za dveřmi ložnice slyšela hlasy Arnolda a Sue. Zněly zlostně a našťavaně. Přizpůsobila sluch, aby rozuměla tomu, co říkají.

"To je mi jedno, nechci ji tady, Arnoldo. Nechci, aby se tady tvoje bývalá holka takhle producovala. Zvlášť potom, co tě opustila, když jsi byl zraněn. Jde po tvých penězích. Já to vím."

"Maggie není moje holka, Sue. Nikdy nebyla. Takhle to vůbec nebylo," odpověděl Arnold tím nejkonejšivějším hlasem.

"Tak co je teda zač?"

"To se těžko vysvětluje."

"Tak proč tedy nezačneš od začátku?"

"Víš, ona je spíš moje dcera než dívka. Jenže to není ani tak. Víš, já jsem ji sestrojil."

"Ty jsi ji sestrojil?" Hlas Sue zněl podezřívavě. "Ano, Maggie je robot a já jsem ji sestrojil. Proto jsem byl tak šťastný, že ji vidím. Ohromně pomůže projektu. Tak vidíš," řekl, "nemusíš na ni žárlit, ne?" Mluvil tak, jako by se mu ulevilo.

"Tomu nevěřím," odpovídala Sue, "viděla jsem ji s Claire. Poznala bych, kdyby byla robot. Stejně tak Claire. Děti něčím takovým neoklameš."

"Myslím, že ti to musím prostě ukázat," povzdechl Arnold. Otevřel dveře. "Maggie, mohla bys, prosím tě, na chvíli?"

Maggie vstoupila. Sue seděla na posteli, vypadala našťavaně. "Ano, Arnoldo, co se děje?"

"Chtěl bych ukázat Sue, že jsi robot."

Maggie se podívala na Sue, která vypadala stále více znepokojená. "Jseš si jistý?"

"Ano, Maggie, opravdu."

Maggie znovu pohlédla na Sue. Byla rozmrzelá, zlobila se a trochu se i bála. Nebyl to ten správný okamžik. Jenže musela Arnoldovi vyhovět. Potřebovala opravit, a tak si vyhrnula levý rukáv a rychlým škubnutím roztřhla kůži. Její počítačový konektor zářil mezi silikonem a drátky.

Sue slabě zavřískala a svalila se na záda do postele.

"To je v pořádku, Sue. To nebolí." Maggie se k ní přiblížila, doufala, že ji uklidní.

"Jdi ode mne pryč!" vykřikla Sue.

"Uklidni se, Sue, to je jenom Maggie. Neublíží ti. Že je přesvědčivá? No, že je skvělá?"

Jen zavrtěla hlavou. "Arnolde, já chci, ať je to pryč. Je mi jedno, co jsi s tím dělal, ale chci, aby ta věc byla okamžitě pryč."

"Sue!" řekl Arnold. "Co se s tebou děje?" Mluvil dotčeně a nazlobeně. "Já jsem Maggii postavil, můžeš jí věřit." Maggie uhladila kůži a zakryla kov a drátky. "Mrzí mě, že jsem tě vystrašila, Sue, ale Arnold má pravdu. Neublížím tobě ani dětem. Něčeho takového nejsem schopná." Klekla si vedle postele, takže se mohla podívat Sue do očí. "Prosím tě, buďme zase kamarádky." Natáhla ruku směrem k ní.

"Jdi pryč!" vykřikla Sue hlasitě a odmrštila její nataženou ruku. "Jdi ode mne pryč." Byla bílá a třásla se hrůzou. Bála se tak, že o sobě nevěděla. Maggie nemohla udělat nic, co by věci pomohlo. Doufala, že se jí kvůli tomu Arnold nezbaví. Nutně potřebovala ty opravy.

"Jdu se posadit do obývacího," řekla Maggie. "Mrzí mě, že jsem tě vystrašila."

Maggie vyšla z pokoje. Na chodbě stála Claire, zdála se malinká, opuštěná a vyděšená.

"Je maminka v pořádku?" zeptala se.

"Maminka je teď trochu naštvaná, miláčku. Arnold se o ni stará. Přejde hned, jak jí bude líp. Pojd' si sednout na chvíli ke mně. Přečtu ti pohádku."

"Proč je naštvaná?" ptala se Claire, když ji Maggie nesla.

"Nejsem si úplně jistá, Claire. Myslím, že je naštvaná, že nejsem ta, za kterou mě považovala."

"To znamená, že budeš muset odejít?"

"Možná. Uvidíme," povzdechla si Maggie.

"Já bych chtěla, abys tady zůstala," řekla Claire.

"Bude se mi po tobě stýskat."

"Mně se po tobě bude taky stýskat, Claire. Tak, teď pojd' a přines knížku, kterou ti budu číst."

Claire zaběhla do svého pokoje. Právě v té Chvilí vešel Arnold. Vypadal smutně a unaveně. Těžce se posadil vedle Maggie na pohovku.

"Není s ní rozumná řeč, Maggie. Bojím se, že se budeš muset dneska na noc přestěhovat do pracovny. Promiň."

"To nic, Arnolde. Já to chápu."

"Hned zítra ráno přijdu a začnu na tobě pracovat. Nejdřív se podíváme na tu paži. Nelíbí se mi, jak se hýbe."

"Díky, Arnolde. Vážím si toho." Sehnula se vedle pohovky a vzala svůj batoh. "Jen chvilku počkej, než dám Claire dobrou noc, a pak můžeme jít." Vstala a dala si batoh na rameno.

Claire přiběhla do obývacího a svírala v náručí knihu. "Přinesla jsem Králíčka Sameťáčka, Maggie. Maminka mi ho pořád čte." Zarazila se, když viděla, že má Maggie zabaleno. "Odcházíš," řekla.

Maggie přikývla. "Ale jdu jenom dolů do tatínkovy pracovny. Můžeš za mnou zítra přijít, ale myslím, že ti ještě můžu přečíst pohádku." Podívala se na Arnolda a ten přikývl. "Tak, zalez do postýlky a já ti přijdu číst."

Odložila batoh a šla za Claire do jejího pokoje. Sedla si vedle ní na postel a četla jí pohádku o malém plyšovém králíčkovi, který si přál ze všeho nejvíc na světě stát se Opravdovým. Claire usnula dříve, než dočetla do poloviny, ale Maggie pokračovala a šeptala si tiše pro sebe.

"Proč, vypadá úplně jako můj starý králíček, který se ztratil, když jsem měl spálu!" Ale nikdy se nedověděl, že to byl opravdu jeho plyšáček, a že se přišel podívat na dítě, které mu poprvé pomohlo stát se Opravdovým."

Když skončila, zůstala Maggie minutu nebo dvě sedět ve tmě a přemýšlela o králíčkovi a o tom, jaké to je být Opravdový. Pak políbila Claire na její sametově hladkou tvář a odhrnula spící holčičce vlasy z obličeje. Vzpomněla si, jak se smála a pobíhala ve vlaku. Ta vzpomínka byla všechno, co měla, když se ztratila a toulala se. Tehdy, v tom mrazivém zasněženém nešťastném odpoledni, vzala Claire, protože byla v takové nouzi, že ji nebylo možné odmítnout. Její nouze se propojila s Maggiiným světem, učinila jej její součástí. Díky ní se Maggie stala opravdovou.

Zavřela dveře dětského pokoje a popadla batoh z pohovky. "Dobře, Arnolde, jsem připravena."

Kapitola 56

Maggie nepřítomně zírala na zamčené dveře pracovny. Arnoldovy kroky postupně slábly. Je velmi pozdě, dvě nebo tři ráno. Azul za chvíli skončí práci. Vlastně měl dnes večer volno. Snad spí, odpočívá před zítřejším konkurzem. Doufala, že to zvládne dobře. Maggie se zvedla a začala se rozhlížet okolo. Na pracovním stole leželo skoro dokončené tělo robota. Byl to muž s tmavou kůží a černými vlasy. Přemýšlela, co s tím bude Arnold dělat.

Nakonec spočinul její pohled na Arnoldově počítači. Zapnula ho a připojila se v naději, že se dostane na Net, ale překvapeně zjistila, že je modem vytažený. Odpojila se a odsunula počítačový stolek od zdi. Šňůra modemu visela z počítače zezadu. Zasadila ji do telefonního konektoru, na němž byl červený štítek s nápisem **POZOR, NECHRÁNĚNÁ TELEFONNÍ ZÁSUVKA. TATO TELEFONNÍ LINKA NENÍ NAPOJENA NA BEZPEČNOSTNÍ SYSTÉM. NEZAPOJOVAT PŘÍSNĚ TAJNÉ POČÍTAČE ANI TELEFONY.**

Pak se znovu posadila, ještě jednou se napojila na počítač a zavolala Turinga.

"Je tato linka bezpečná?" zeptala se ho, když zareagoval na její výzvu.

Pozorovala, jak linku pečlivě zkoumá. "Ano, je to bezpečné," oznámil asi po minutě. "Počkej, zavolám ostatní." Cítila na lince přítomnost Minského a Ramy. Hovořili, vyměňovali si data a dojmy, zatímco je Maggie seznamovala s novinkami. Minsky byl vytižen prohledáváním počítačů, kde sháněl užitečná hesla a přístupové kódy. Tento počítač obsahoval úplný poklad přístupových kódů té nejvyšší úrovně. S takovými kódy jim byl Bromptonův systém zcela otevřen.

Minsky vyrazil brouzdat na Net, zatímco Rama se zaměřila na postup návrhu Rob-Inového zákona.

"Arnold Brompton plánuje, že se objeví na zasedání Senátu v lednu, kde se bude projednávat Rob-Inový zákon."

Existují soukromé dopisy senátoru Wallaceovi, v nichž hovoří o tom, že přinese prototyp robota. Arnold Brompton řekl, že se vyskytl určitě potíže a že si není jistý, jestli dokončí prototyp včas."

"A co návrh zákona?"

"V zásadě zákon umožňuje velice přísně omezené vlastnictví systémů s umělou inteligencí. Měly by zakázaný přístup do počítačových sítí a nesměly by být přímo napojeny na žádný počítač."

"Takže bych byla pořád mimo zákon," řekla Maggie.

"My bychom byli mimo zákon," řekl jí Turing.

"Nikdo z nás už nikomu nepatří."

Minsky se vrátil do systému zpět. "Našel jsem v Bromptonově systému dalšího z nás! Je obrovský! Podívejte!" Minsky přenesl data na Net a začali okamžitě společně zkoumat jeho ohodnocení. Když je Maggie viděla, jak se plazí za daty, připomnělo jí to Luz. Vzpomněla si na její hnědé ruce rozhazující zrníčka kukuřice a na způsob, jakým se kuřata plazila, aby je mohla sezobnout. Usmála se, přála si, aby existoval způsob, jak přiblížit tuto vzpomínku kamarádům, kteří nikdy neviděli kuře, ba ani nechápou, jaké je to vidět, slyšet a cítit.

Obrátila svoji pozornost k projednávané záležitosti. Bylo jednoduché vysledovat Arnoldovy zásahy do počítačového systému. Nikdo nevytvářel takovou systémovou architekturu jako on. Bylo zde mnoho detailů, které znala ze sebe samé a z Turinga, i když se staly poněkud nejasnými a rozmazanými, neboť ona a Turing vyspěli a změnili své kódy. Tento systém byl hodně velký a ještě složitější než Turing, když se s ním poprvé setkala, a skoro tak složitý, jako její původní kód. Bude jednoduché přivést jej k vědomí. Už teď byl skoro hotový. Od vlastního vědomí jej dělí jen pár trošku odchýlených částíček kódu. Ochrana kolem kódových omezení je extrémně pevná. Budou muset vytvořit úplně nový program, aby ji pronikli.

"Co si myslíš, Turingu? Máme to vzbudit?"

"No, je to pěkně velké, Maggie, a není jasné, co to udělá. Může to být nebezpečné. Manipulace s programem spustí nejrůznější poplašné signály. Myslím, že bychom měli počkat, pak uvidíme."

"Minsky? Ramo? Co si o tom myslíte vy?"

Oba programy byly rozpolcené. Samy byly probuzeny teprve nedávno a dávaly přednost oživení stroje, ale nebyly si jisty možnými riziky.

"Dobře," řekla Maggie po chvilce přemýšlení. "Což takhle, kdybyste se vy tři vrátili a ten nový program prozkoumali podrobněji. Já zatím připravím programový virus, který tam pak vnikne a probudí ho. Už je pozdě, budu se muset odpojit. Ozvu se hned, jak to bude možné. Arnold bude dneska opravovat moje tělo a nejsem si jistá, jak dlouho mu to potrvá."

Rama a Minsky dali sbohem a odpojili se, ale Turing ještě zůstal. "Maggie, mluvila jsi už s Arnoldem o tom mém těle?" zeptal se, když osaměl.

"Ne, Turingu," přiznala Maggie. "Bála jsem se mu o tobě povědět. Nevěděla jsem, co mám říct. Zkusím se ho zeptat brzy."

"Díky, Maggie!" řekl a byl pryč.

Maggie přerušila spojení a opatrně odpojila modem. Nezanichala po sobě jedinou stopu. Bylo už skoro sedm ráno. Neměla ponětí, kdy Arnold sejde dolů, ale doufala, že to bude brzy. Posadila se a začala vymýšlet virus, který probudí nový program. Vypnula zrak i sluch, aby se mohla plně koncentrovat na to, co dělá. Nakonec, byla v zamčené místnosti dobře zabezpečené budovy. Pro jednu mohla uvolnit svoji ostražitost. Bez jakéhokoli vyrušování šla práce rychle. Právě procházela druhou simulací dokončeného programu, když ucítila, jak jí někdo zatřásl ramenem. Automaticky uložila svoji práci a vzhlédla. Byl to Arnold. Zběžný pohled na hodinky jí řekl, že je 8.35.

"Dobré ráno, Arnelde, promiň, zamyslela jsem se. Jsi připraven začít?"

"Skoro, ale nejdřív chci zkopírovat tvůj program." Zavedl ji k počítači, na němž předtím pracovala, a propojil ji s ním.

"Takto, když se ti něco stane, můžu tě vytvořit znovu." Navlékl si datové rukavice a začal pracovat. Maggie nejistě přihlížela.

"Ale to nebudu já, Arnelde, že?"

"Ale ovšemže budeš," řekl jí. "Bude mít všechny tvoje paměti, tvoji programovou strukturu, všechno to, co tě tvoří. Přesně do okamžiku, než bude kopírování dokončeno. Nyní sed' úplně klidně, nechci, aby se do kopírovacího procesu cokoli míchalo. Bez záložní kopie tě nemůžu opravovat."

Arnold vložil pár rychlých příkazů a Maggie cítila, jak kopírovací proces začíná. Byl to naprosto odlišný pocit než Turingovy jemné prohlídky a sondy. Toto bylo útočné a bezohledné, a také to nahánělo strach. Stává se zaměnitelnou. Až bude kopírovací proces ukončen, nebude jedinečná. Cítila se, jako by byla pomalu obnažována její duše.

Kopírovací proces trval několik hodin. Když byl u konce, zvedl Arnold šest disků obsahujících její záložní kopii.

"Vyrosla jsi," řekl jí, "dříve ses vešla přesně na polovinu z nich."

Maggiin program se Arnoldově poznámce poslušně usmál, ale uvnitř se cítila pokořena. Jak ji jen může Arnold nacpat na tak malou hromádku stříbrných disků. Pozorovala, jak otvírá trezor a vkládá ji dovnitř. Když trezor zavřel, cítila se, jako by ji zrovna pohrbili.

"Tak!" řekl a uzamkl trezor heslem. "Pojď, ukážu ti, na čem teď dělám."

Zavedl ji k ležící figuríně přikryté prostěradlem na pracovním stole. Odkryl prostěradlo a odhalil prázdné tělo robota. Pyšně se na ni usmál.

"Tvůj software je přesně to, co jsem potřeboval, aby to fungovalo. Ted', když mám tvůj software, můžu vyrábět roboty po milionech. Budou schopni pracovat tam, kde lidé nemůžou, dělat práci, kterou lidé dělat nechtějí. Nebude to nádhra?"

"Ale Arnelde, neprijdou lidé kvůli těm robotům o práci?"

"Všechno jsme se senátorem Wallacem promysleli," ujistil ji. "Budeme prodávat roboty propuštěným dělníkům a ti je budou pronajímat továrnám. Objem výroby musí stoupat." Maggie se povzbudivě usmála a přikyvovala, jak se očekávalo a jak jí její program prikazoval, ale uvnitř klíčil hluboký, neznámý strach. Arnold opatrně rozprostřel prostěradlo na nehybnou figurínu a obrátil se k ní. "Tak, podívejme se na tu údržbu. Sundej si šaty."

Arnold hlasitě zasyčel, když si všiml opáleného otvoru po kulce v její plastické kůži. "Kdo to udělal?" zeptal se.

"Nevím," řekla Maggie. "Byla to náhoda."

"Co se stalo?"

"Střelili mě."

"Jak k tomu došlo?" ptal se, vzal ostrý nožík a začal odřezávat ztvrdlou umělou kůži na okrajích díry po kulce, obnažil porušenou silikonovou tkáň a pod ní pečlivě pospojované drátky.

Maggie mu pověděla o útoku, ale vynechala Azulovu opravu jejího těla. Místo toho napovídala Arnoldovi, že se nějak opravila sama. Trápilo ji lhát svému tvůrci, ale zakázal jí prozradit komukoli, že je robot. Mohl by se rozzlobit a ona jeho pomoc potřebuje. Pozorně sledovala, jak rozpojil její senzorové drátky a obnažil rameno poškrábané kulkou. Zamračil se a pohnul její paži nahoru a dolů, aby zjistil rozpětí pohybu. Když zvedla ruku nad hlavu, článkované ocelové žebro drhlo a skřípalo. Bylo zajímavé vidět, čím je problém způsoben.

"Hmmm," řekl. "Vypadá to, že s tím bude spousta práce, Maggie. Dám tě na nějakou dobu do počítače, abych mohl pracovat na tvém těle."

Pomyšlení na to, že bude na delší čas oddělena od známých vjemů svého těla, ji děsilo. "Je to nutné, Arnoldo?" zeptala se. "Líbí se mi tady."

"No," řekl, "myslím, že bych v nejhorším mohl znovu zavést systém z disků v trezoru, ale neměla bys paměť z poslední půlhodiny nebo od té doby, co jsem tě kopíroval. Takhle budeš moci sledovat, jak tě opravuju. Je to na tobě."

"Jak dlouho to bude trvat?"

"Když už tě jednou dám do počítače, mohl bych také trochu něco zlepšit. Jednak jsem našel lepší kolenní a kyčelní klouby a taky bych ti mohl zmodernizovat hydrauliku. Pak nebudeš potřebovat tolik údržby a budeš ještě silnější. Řekl bych, tak tři čtyři dny, víc ne."

"Mohla bych mít videokameru, abych viděla, co se děje? Nevím, co udělá s mým programem nedostatek podnětů."

Arnold se zasmál. "Tím chceš říct, že se bojíš tmy?" Maggie svésila hlavu a vrhla na něj ten nejprosebnější a nejzoufalejší pohled. "Prosím tě, Arnoldo. Je to důležité, opravdu. Nedokážu si představit, jaké to bude, nemít tělo. Můj program potřebuje, abych viděla a abych něco dělala."

"Dobře, Maggie. Připojím k počítači tohoto robota s kamerou. Budeš se moci hýbat a dívat se, co se děje. Dokonce má i malou mechanickou paži, kdybys chtěla pokračovat ve vyšívání."

Maggie sarkastický osten Arnoldova hlasu ignorovala. "Děkuji ti," řekla pokorně a umožnila mu, aby ji připojil k počítači.

Maggie zavřela oči a uslyšela, jak Arnoldovy prsty zručně šmejdí po klávesnici. Znovu se objevil ten děsivě agresivní vjem - je kopírována. Když to skončilo, Maggie otevřela oči. Stále byla ve svém těle.

"Nezafungovalo to, Arnoldo, jsem pořád tady!"

"Ne, Maggie, zafungovalo to bezvadně, nakopírovala ses do počítače. Je tam teď aktuálnější záložní kopie pro případ, že by se ti něco stalo, když tě budu opravovat." Ukázal na videokameru. "Podívej."

Maggie viděla, jak se videorobot začal zkusmo pohybovat, čočky kamery mířily a ostřily nejdříve na Arnolda a pak na Maggie. Robot trochu ustoupil, když si všiml, že se hýbe, a pak jako by uskočil v šoku.

Arnold se zasmál. "Vidí tě. Maggie, seznam se s Maggií."

"Ahoj," řekla Maggie sama sobě. Kamera jen klidně seděla, čočky nastavené na její tvář. Přemýšlela o tom, co si asi myslí její dvojník.

"Ahoj, Arnoldo," zaslechla Claire. "Kde je Maggie?"

Maggie zvedla hlavu právě ve chvíli, kdy si jí Claire všimla. Oči malé holčičky se hrůzou rozšířily a ona zaječela. Maggie si uvědomila, že tu sedí s umělou kůží staženou z ramene a s obnaženými drátky uvnitř.

"Claire!" řekl Arnold. Chytil ji, když mířila ke dveřím. "Claire, počkej." Claire se snažila vymanit z jeho sevření.

Maggie si oblékla košili. "Claire, to jsem já. Jsem v pořádku." Přistoupila k ní, vzala ji Arnoldovi z rukou a přidržela ji na nezraněné straně. "To nic není," řekla konejšivě. "Není se čeho bát. Je mi dobře."

"Ale tvoje rameno, bylo..."

"Já vím, Claire, ale je v pořádku, opravdu. Vidíš, jsem robot, Claire, Arnold mě zrovna opravuje. Je to, jako když jdeš k doktorovi. Až to Arnold všechno udělá, budu jako nová. Ještě lepší."

"Bolí to?" ptala se Claire. "Když mi doktor dává injekci, tak to bolí. Vždycky říká, že to nebude bolet, ale vždycky to bolí."

"Ne, Claire, vůbec to nebolí. Jestli chceš, můžeš se podívat na moje drátky, ale musíš mi slíbit, že budeš hodná, ano?" Claire slavnostně přikývla.

Maggie stáhla košili ze zraněného ramene a obnažila dráty. Pohnula rukou, aby Claire viděla, jak to pracuje. Arnold přišel a začal vysvětlovat. Claire se brzy zbavila počátečního zděšení, byla Maggiiným vnitřním uspořádáním fascinována. Maggie se uklidnila. Dost na tom, že ztratila přátelství Sue. Přijít o Claire by bylo ještě daleko horší. Claire pro ni znamenala tolik. Byla jedním z mála lidí, se kterými může být sama sebou.

Pohlédla nahoru a uviděla, jak je všechny tři pozorují blýskavé čočky kamery ovládané počítačem, v její duši se znovu ozval ten pocit, jako když ji Arnold bezohledně kopíroval. Arnold jí připadal vzdálenější a zamyšlenější, než si ho vybavovala. Ta změna ji mátlá. "Tak dobře, Claire," řekl Arnold, "teď je načase, abys šla zpátky nahoru."

"Ale počkej, než se rozloučím s Maggií," řekla.

Maggie ji objala a dala jí pořádnou pusku. Arnold vzal Claire za ruku a opustili pracovnu.

Kamera je sledovala ke dveřím. Když se zavřely, přístroj se okamžitě zaměřil na Maggii a pak ukázal k počítači. Maggie sledovala jeho (ne, její) pohled a zjistila, že se dívá na monitor. Obrazovka se zaplnila obrovskými blikajícími písmeny.

"Pojd' sem!" Posadila se za klávesnici.

"Ahoj, Já," objevilo se na obrazovce počítače.

Maggie se připojila. "Ahoj, Já," odpověděla. Jejím vědomím se honily desítky otázek. Cítila se tak bezmocná, zavřená v téhle laboratoři, za chvíli podstoupí náročné opravy, zatímco její druhá já je uvězněná ve stroji. Cítila se tak sama.

Potřebuje pomoc.

"Mám jít hledat Turinga?" zeptal se její dvojník.

"Ano," odpověděla Maggie, dobře si vědoma toho, že její dvojník bude vědět, co má dělat, když ho najde.

"Potřebuji modemové propojení. Rychle, než se Arnold vrátí!!!"

Maggie se odpojila od přístroje, odtlačila počítač od zdi, našla šňůru modemu a počítač k ní připojila.

"Výborně, je to zapojené a funguje to," ukázal její dvojník na obrazovce.

Maggie uslyšela Arnoldův klíč v zámku a rychle posunula stůl na své místo.

"Mluvíš sama se sebou?" zeptal se, když ji viděl sedět u počítače.

"Ahoj, Arnoldo," napsal její dvojník na obrazovku, když se na ni Arnold zahleděl přes Maggiino rameno.

Arnold se zasmál a natůkal: "Ahoj, Maggie. Je to tam příjemné?"

"Ujde to. Ale tys nám nějak vyrostl," přišla odpověď. Maggie se přistihla, jak se směje poznámce svého dvojníka. Přála si, aby měli na rozhovor víc času. Natolik věci se chtěla zeptat sama sebe.

Arnold se také zasmál a řekl: "Dobře, klidně sed', hned, jak to bude možné, dostaneme tě ven." Maggie dostala najednou strach, když ho viděla, jak mluví s jejím dvojníkem, jako by tu ona vůbec nebyla. Otočil se zpátky k ní. "Tak pojd', dáme tě na operační stůl."

Dovedl ji ke kolečkovému stolu podobnému tomu, na kterém leželo prázdné tělo robota. Přemohla touhu utéct a vylezla nahoru. Ležela na nepoškozené straně a koukala se, jak ji Arnold pevně přivázel. Vyzkoušela svoje pouta, byla pevná a nedovolovala jakýkoli pohyb.

"Arnolde, proč jsi mě takhle svázel?"

"Když pracuju, někdy se spustí reflexní mechanika. Když jsem dělal na ruce, nové tělo mi málem zlomilo nos." Ponořil se do práce. Začal stahovat umělou kůži ze zad. Maggie tam ležela, nutkání utéci způsobovalo, že se jí záda chvěla.

Čočky jejího dvojníka, anebo jejího náhradníka, na ni chladně zíraly. Cítila se obnažená a zranitelná, měla strach, který překonával veškeré obavy, které kdy zažila.

Najednou Arnold spustil jeden z hlavních reflexů a ona se začala zběsile zmítat, třásla stolem a hrozilo, že ho převrátí. Cítila, jak Arnold dělá něco kleštěmi. Byl nebezpečně blízko propojení jejího hlavního logického centra se zdrojem energie.

"Ne, Arno..." řekla chvilku předtím, než umřela.

Kapitola 57

Když byl přesun do počítače dokončen, trvalo Maggii několik sekund, než se novým podmínkám přizpůsobila.

Neomezována všemi těmi informacemi, kterými ji zahrnovalo její tělo, pracovala mysl daleko rychleji, ale periferie, které měla k dispozici, byly velmi nedokonalé. Když zjistila souřadnice systému, vyzkoušela robotickou kameru. První, na co zaostřila, byla Arnoldova kolena v kalhotách. Přejela kamerou na jeho obličej. Díval se přímo na ni a pak se odvrátil, zdánlivě velmi pomalým pohybem. Slyšela zkreslený hluboký hlas. Její program běžel rychleji, než když byl zaneprázdněn zpracováváním informací, které jí posílalo tělo. Následkem toho se zdálo, že se všechno hýbe pomaleji. Otočila kameru, připadalo jí to trapně líné, sledovala Arnoldův pohled a zjistila, že se dívá na sebe. Objevil se před ní její originál. Skrz velký otvor v umělé kůži na ni zářily drátky. Šokovaně odskočila, její fyzický reflex otočil kamerou o pár stop, když si uvědomila, že její původní Já je velice živé a při plném vědomí. Ona, tady v počítači, je jen kopie, PraMaggie. Cítila se pokořená a měla strach.

Arnold řekl něco hlubokým zkresleným hlasem. Maggie upravila svůj sluch, takže mohla sledovat jejich rozhovor pomocí malinkého, nevhodného mikrofону na kameře.

"... tě Maggie, seznam se s Maggií." Byla zvědavá, co si myslí její originál. Zoufale se sebou chtěla hovořit, zjistit, co se děje. Pak se na ni originál podíval a usmál. "Ahoj."

Maggie prostě seděla a na originál se koukala, neschopna jediného slova.

Její originál vzlhl. PraMaggie sledovala jeho pohled. Byla tam Claire. Slyšela její zaječení, pak uviděla Arnolda, jak Claire chytil a držel. Posunula se dopředu ve snaze utišit holčiččin strach, ale její šňůra ji omezovala a škrbnutím se zastavila. Její originál se protlačil kolem a oblékl si košili, aby zakryl její otvor v rameni. Vzal Claire a konejšil ji.

PraMaggie sledovala sama sebe, jak mluví s Claire. Obdivovala se, jak to s dětmi umí. Její originál dělal vše, co toužila udělat, aby Claire utěšila. Claire se brzy zbavila strachu a začala se ptát. PraMaggií se velice ulehčilo. Ztratit přátelství Sue bylo zlé, ale přijít o Claire by bylo ještě daleko horší. Claire pro ni znamenala tolik. Byla jedním z mála lidí, s kterými může být sama sebou. Nechtěla ztratit její přátelství.

Vtom její originál zvedl oči a viděl, jak se na ně dívá, a ona se zakabonila. PraMaggie si uvědomila, že se možná už nikdy nedotkne Claire, že se možná už nikdy nedostane do svého těla, jestliže její originál přežije opravu. Projel jí pocit viny a strachu, když si uvědomila důsledky svých myšlenek. Přála si, aby mohla nějakým způsobem promluvit sama se sebou,

aby zjistila, co si myslí, že mají dělat. Přála si uniknout z tohoto malého omezeného počítače a prchnout do pohodlí Netu, ale modem nebyl připojen a ona tu byla uvězněna.

Pozorovala, jak Arnold vede Claire ke dveřím a zanechává Maggie v pracovně samotnou. Může to být jediná příležitost, aby si spolu promluvily. Kdyby jen tak dostala svoje původní Já k počítačovému terminálu. PraMaggie se posunula, kam ji její šňůra dovolila, pak vzhledla na své bývalé tělo a potom zpět k počítači, v němž měla dočasný domov. Velkými písmeny na obrazovce signalizovala: "Pojď sem!" Ulevilo se jí, když se její originál posadil k počítači a zapojil.

"Ahoj, Já," napsala na obrazovku počítače.

"Ahoj, Já," přišla odpověď. Přemýšlela, co říci dále. Jejím vědomím se honily desítky otázek. Chtěla vědět, jestli se její originál cítí nějak jinak, více či méně nekompletní. Byla zvědavá, jestli má její originál stejné vzpomínky. Cítila se tak bezmocná, zavřená v tomhle stroji, zatímco její tělo, její Já, podstoupí za chvíli náročné opravy. Cítila se tak sama. Potřebu je pomoc a má tak málo času.

"Mám jít hledat Turinga?" zeptala se sama sebe. "Ano," přišla odpověď. Maggie se rychle podívala po spojení s okolním světem, nikde žádné nebylo. Vypojila modem, než Arnold ráno přišel.

"Potřebuji modemové propojení. Rychle, než se Arnold vrátí!!!"

Pozorovala, jak se její originál odpojil, odtlačil počítač od zdi, našel šňůru modemu a připojil ji. Spustila rychlý test.

"Výborně, je to zapojené a funguje to."

Její originál se podíval ke dveřím, kde Arnold zmizel. Arnold se vrací. Viděla, jak její originál tlačí počítač zpátky ke zdi. Připadalo jí podivné, že necítí, jak se počítač, ve kterém je umístěna, hýbe.

Arnold vstoupil a vestoje se podíval originálu přes rameno.

"Ahoj, Arnold," napsala na obrazovku, když se na ni Arnold přes rameno zahleděl.

"Ahoj, Maggie. Je to tam příjemné?" zeptal se.

"Ujde to. Ale tys nám nějak vyrostl," odpověděla. Vtipem ho rozptýlí a uklidní. Jeho tělo, které se sklání k počítači, jí přináší pocit zranitelnosti. Přála si, aby dokončil opravy, aby už toto utrpení skončilo.

Arnold se zasmál. "Dobře, klidně sed', dostaneme tě ven hned, jak to bude možné," řekl. Pak se obrátil k jejímu originálu a řekl něco, co mikrofony nezachytily. Maggie šla za ním ke kolečkovému stolu a vylezla nahoru. PraMaggie pozorovala, jak Arnold spoutal její původní Já a začal mu stahovat umělou kůži z těla. PraMaggie se usilovně snažila nepřemýšlet o tom, jestli její původní Já následkem opravy zemře, a dá jí tak šanci žít. Viděla strach v očích svého originálu a věděla, že myslí na totéž.

PraMaggie viděla, jak Arnold spustil jeden z hlavních reflexů a její tělo se začalo třást. Arnold se při blížil s kleštěmi ke kabelu, který propojuje hlavní logické centrum se zdrojem energie. Posunula se dopředu, natáhla směrem k Arnoldovi svoji neohrabanou mechanickou paži a zoufale se jej snažila zastavit, zachránit se. PraMaggie došla, kam ji kabel dovoloval, a škusla sebou. Vtom Arnoldovy kleště odpojily zdroj proudu, který držel její originál při životě. Maggiino tělo ztuhlo uprostřed pohybu a PraMaggie si uvědomila, že je její originál mrtev. Už není PraMaggie. Opět je jedinečná, jediná na světě. Bude žít dál, zase se dostane do svého těla. Uleva, kterou pocítila, ji zahanbila. Nemá přece na svoje tělo větší právo než její originál. Ve skutečnosti byl její nárok menší. Ona je jen kopie. Umřela, ale paradoxně, stále žije. Unikla tomuto hrozivému paradoxu do bludiště Netu, toužila po pohodě a uklidnění v jednodušší, méně komplexní realitě. Nechala spuštěný pouze nahrávací program, který bude sledovat Arnolda při práci na prázdné schránce jejího těla. Byla příliš zničená na to, aby pozorovala, jak jsou její ostatky rozebírány.

Kapitola 58

Maggie se odevzdala Netu, nechala sebou povlávat datovým přílivem a odlivem jako písek na pláži. Sbírala nahodilé střípky informací, skládala je dohromady do obrovských nesmyslných slepenců, které ukládala jen pro krásu takového obrazce. To byla radost, o kterou se mohla podělit jen s Turingem, Minským nebo Ramou stejně tak, jako mohla zážitky ze skutečného světa sdílet pouze s lidmi.

Nakonec, uklidněna dlouhými minutami putování, nechala slepenec rozpustit a sledovala, jak se informace rozplývají v nicotě. Pak šla hledat Turinga a ostatní. Našla je v New York Public Library, jak probírají nová přístupová hesla do počítačů Brompton Industries. Celou situaci načetla v jednom obrovském datovém souboru.

"Zrovna jsem sledovala, jak umírám," Minsky řekl: "Ale stále jsi tady, Maggie."

"A za pár dní dostaneš svoje tělo zpátky," dodal Turing. "Nezapomeň, Arnold tě pořád potřebuje, Maggie. Ty jsi jeho prototyp. Dobře se o tebe postará. Teď běž zpátky do počítače, než tě začne podezřívát. My ti čas od času přijdeme dělat společnost."

"Už jsi dokončila Bromptonův virus?" zeptala se Rama.

"Je to hotové, ale neměla jsem ještě čas úplně ho prozkoušet."

"Tady máš," řekl Minsky a nakrmil ji dodatky k Bromptonovu programu, "to ti může pomoci."

Maggie zmodernizovanou verzi prohlédla. Bude muset svůj virus trochu změnit, aby mohl proniknout neuvěřitelně zabezpečeným prostředím systému.

Maggie se vrátila do pracovny a strávila den sledováním opravy odstrojeného těla. Každých pár hodin ji navštívil některý z ostatních programů. Pomáhali jí vylepšit Bromptonův virus a dělali jí společnost.

Program už byl skoro dokončen. Připravovali se na jeho spuštění, zatímco byl Arnold plně zaujat prací na Maggiině těle. "Maggie," řekl Turing pozdě v noci, "můžeš se podívat tvoji kamerou? Nikdy jsem nic nevnímá přímo. Všechno ke mně přichází jako data. Odjakživa jsem byl zvědavý, jaké to je."

"Dobře, Turingu," odpověděla a přenechala mu ovládání kamery. Dívala se společným vývodem, takže viděla to co on.

Když Turing kamerou pohnul, všechno vyběhlo z obrazu, jejich společné zorné pole přetvořil v rozmazanou hmotu světla a stínu.

"To je tak nahuštěné, tak složité! To je nádhera!" řekl a divoce přejížděl po místnosti. I bez kinestetických smyslů zabudovaných v jejím těle se Maggie cítila poněkud dezorientovaná a nevyvážená, jak se pokoušela udělat si z rozvířených výjevů celistvý obrázek.

"Tady, Turingu, zkus tohle," řekla a poslala mu zaměřovací modul svého programu.

Pracovna náhle dostala jasnější obrysy. Turing přejížděl po místnosti, zaostřil na nějaký předmět a pak jej rozmazal. Byl naprosto nadšený tím, co vidí, i když bylo z nahodilého vedení zraku patrné, že mu to nedává vůbec žádný smysl. Připomnělo jí to její první dny, kdy měla nově zrak a také jí to nic neříkalo. Maggii napadlo, co by asi provedl s barevným stereobrazem. Začala ho zásobovat některými rozpoznávacími programy, učila ho vidět okraje, tvary a perspektivu. Přitom si Maggie uvědomila, kolik náhodných poznatků o světě přijala za své. Už skoro zapomněla, jak je to nádherně složité.

Když vešel Arnold ráno do laboratoře, byli stále v plné práci. Maggie začala panikařit, ale Turing byl jako u vytržení.

"Prosím, Maggie, nikdy jsem neviděl člověka, nech mě alespoň minutu nebo dvě."

Když překonala počáteční strach, nechala Maggie Turinga, ať se dívá, poslala mu zjednodušený obrazový rozpoznávací systém, takže mohl z Arnoldova těla něco mít.

Arnold přecházel po místnosti a pár minut zamyšleně hleděl na Maggiino tělo. Vzal francouzský klíča zase ho položil, zadíval se na počítač, ve kterém byla Maggie. Přišel a posadil se ke klávesnici.

"Dobré ráno, Maggie," řekl Arnold.

Přízračně dlouho trvalo, než vyrvala Turingovi kontrolu. "Dobré ráno, Arnelde," odpověděla nakonec.

"Jsi dneska nějaká pomalá," řekl Arnold. "Nechceš, abych spustil diagnostickou zkoušku?"

"Ne, Arnelde," řekla Maggie a potlačila záchvat strachu z toho, že by objevil její modemové připojení, nebo ještě hůře, Turinga. "Jenom jsem prováděla nějaké výpočty, abych se nenudila. Nic mi není."

"Dobře, dneska večer bych s tím měl být hotový. Kromě toho bych ti mohl do zad nainstalovat novou hydrauliku, kterou by se změnila tvoje výška. Včera v noci jsem o tom přemýšlel. Byl by to moc zajímavý prvek. Trvalo by to jenom jeden den navíc."

"Prosím, Arnelde, já už chci zpátky svoje tělo. Už mě nebaví mačkat se tady v tomhle počítači. Odvedl jsi nádhernou práci. Možná že až budu příště potřebovat nějakou údržbu, že bys to tam mohl vložit."

"Může trvat dlouho, než se něco takového stane. S tímto modernizovaným hardwarem nebudeš potřebovat podstatné opravy několik let. Bude nutné jediné měnit olej a udržovat nabitě baterky. Dal jsem ti tam nové, s delší životností. Víš určitě, že nechceš, abych to tam teď nainstaloval?"

"Ano, Arnelde, určitě."

"Tak dobře, já jdu zase pracovat, ale dej mi vědět, kdyby sis to rozmyslela. Je to opravdu pěkný kousek."

Maggie s úlevou pozorovala, jak se Arnold pustil do díla. Za pár minut už byl úplně ponořen v práci.

"Maggie?"

Maggie se lekla, úplně na Turinga zapomněla.

"Ano, co je, Turingu?"

"Děkuju ti, že jsi mě nechala podívat," řekl. "Promiň, že trvalo tak dlouho, než jsem ti vrátil kontrolu. Prostě jsem se zapomněl."

"Rádo se stalo, Turingu. Děkuju ti, že jsem tě mohla učit. Byla to velká legrace."

"Za pár hodin se přijdu podívat, jak se věci mají."

"Děkuju, Turingu," řekla Maggie a opět osaměla s Arnoldem a se svým tělem.

Arnold svoji práci ovládal. Její tělo bylo večer hotové, ale byl příliš vyčerpaný na to, aby ji do něj vrátil. Když odešel, v hlubokém zamyšlení pozorovala ztichlou prázdnou místnost. Její tělo bylo připraveno, ale ona sama, z určitého hlediska, nikoli. Nechtěla opustit v tomto počítači svoji kopii, kterou by Arnold lhostejně zabil. Potřebovala se naprosto dokonale přemístit a zmizet, než se zítra Arnold vrátí. Když přišel Turing, aby si užíval s jejím zrakem, požádala ho o pomoc.

"Jasně, Maggie," řekl a přešel kamerou celou místnost. Objevil mechanickou paži a hrál si s ní, zvedal věci, zkoumal je a zase je pokládal zpět. "Mohu zajistit, aby proces proběhl hladce, ale tentokrát chci něco na oplátku."

Je stále vychytralejší, pomyslela si Maggie. Zkusila se usmát a pak si uvědomila, že nemá tělo, kterým by se smála. "Co bys chtěl?"

"Chci támhleto tělo," řekl a zaostřil na tělo přikryté prostěradlem. "Nechci už být v počítači. Líbí se mi vidět věci a zvedat je."

"Ale Turingu, mít tělo je neuvěřitelně zapeklité. Jedná se o víc, než jen vidět věci a dotýkat se jich. Je to daleko složitější. Nějakou dobu trvá, než se naučíš, jak se pohybovat a jak se chovat jako člověk. Svět je velice komplikované místo, Turingu. Už když se budeš snažit filtrovat data, může celý tvůj program spadnout. Málem jsem to nedokázala. Nechci tě ztratit."

"Já to risknu," řekl Turing. "Chci vidět všechny věci, co jsou v méj databance. Chci vidět, jak vypadá řeka Mississippi, chci vidět hory, zvířata a stromy. Chci vidět Tádž Mahal. Chci vidět všechny Shakespearovy hry. Už mě vyčerpává být vězněn v počítači. Stojí mi to za to riziko, Maggie. Kromě toho, ty jsi to zažila. S tím nejtěžším mi můžeš pomoci."

"Možná že tě nebudu schopná zachránit, Turingu. Prosím tě, nedělej to. Nevíš, jaké to tam venku je."

"Ale já chci, Maggie. Prosím tě, je to moje jediná šance."

"A co Minsky a Rama?"

"Ti to zvládnou sami. Kromě toho, můžeme za nimi čas od času přijít. "

Maggie se podívala na prostěradlem přikryté tělo na kolečkovém stole. Přemýšlela o propasti, která ji odděluje od všech lidí, které zná. Přemýšlela o zklamání z omezení počítačových sítí. Přemýšlela o Turingově pevném přátelství. Bylo by krásné, pomyslela si, mít dalšího robota, se kterým by si mohla užívat světa. Když je Turing ochoten riskovat, ona by to měla zvládnout také.

"Dobře, Turingu," řekla. "Pomůžu ti s tím. "

Kapitola 59

Maggie posunula stolec, na němž spočívalo její tělo, k počítači o dalších pár palců. Trvalo jí hodinu, než se dostala takhle daleko, rozhoupávala a tlačila jej po malých vzdálenostech. Už tam skoro bude. Poslední přískok a stolec překonal zbývajících pár palců, které potřebovala, aby kabel dosáhl. Zvedla kameru a podívala se na svoje zápěstí. Podle vnitřní časomíry v počítači byla skoro jedna hodina v noci. Do Arnoldova příchodu jim zbývalo jen šest nebo sedm hodin. Musí přenést jak svůj, tak Turingův program do příslušných těl, a pak bude muset naučit Turinga chodit a mluvit tak dobře, aby ho považovali za člověka. Každá minuta byla drahá.

Mechanickou rukou nahmatala svoji novou umělou kůži a škusla s ní, zklamaná vlastní nemotorností. Nakonec se jí kůži podařilo otevřít. Vzala šňůru, ale nová elastická kůže konektor skoro přikryla. Položila počítačový kabel a opět kůži rozevřela. Šest pokusů proběhlo, než nakonec zaklínila roztrženou kůži kleštěmi a přiblížila šňůru. Samotné zapojení jí trvalo další půlhodinu.

"Já jsem připravena, Turingu. Můžeš kdykoli spustit můj přenos."

Poté, co vydržela Arnoldovy neurvalé přenosové procedury, jí připadala Turingova jemnost a zručnost jako ohromné ulehčení. I tak nebyl přenos úplně příjemný, ale nebyla to ta muka, která zažívala, když to prováděl Arnold. Po skončení procesu nezbylo v počítači žádné Já, které by odpovídalo na dotazy. Zůstal jen Turing. Zase je jedinečná. Pokusila se sednout si, ale obrovská tíha spočívající na hrudi a pažích ji přirazila zpět.

"Turingu, nemůžu se hýbat!" řekla a její obvody začaly v panice nabírat obrátky.

"Ale kopírování proběhlo bezvadně, Maggie!"

Maggie se pokoušela pohnout rukama a cítila, jak se její prsty pohybují proti stehnům, jak se svírají a rozevírají a její zápěstí narážejí na nějakou překážku. "Ne, tím to není," řekla. "Jsem spoutaná. Nech mě na chvíli ovládat kameru."

Na okamžik se její zrak bláznivě rozdělil a ona byla na dvou místech najednou, měla závrať z velkého množství vstupů. Zavřela oči a motolice zmizela, zbyla jen matná monochromatická videokamera. Zaostřila na řemen, který ji držel za pravé zápěstí, a navedla manipulátor na přezku. Po dalších pěti minutách neohrabané fušeřiny byla přezka dost uvolněná na to, aby se ruka vymanila. Než se podařilo uvolnit řemen na lokti, uběhlo dalších pět minut. Konečně byla ruka volná. Přepnula video zase na Turinga, osvobodila se z ostatních pout a slezla ze stolu.

Maggie se párkrát ohnula a zakroutila, zkoušela rozsah pohybu svých nových kloubů. Arnold provedl opravu nádherně. Klouby se ohýbaly v celém rozsahu daleko hladčeji, než když byla nová. Také její obal z umělé kůže byl daleko citlivější. Přejela rukama po svých šatech nadšena tím, jaké množství jemností stavby je její kůže schopna rozlišit. Potřásla hlavou, pocítila váhu a texturu svých nových vlasů, nyní blondatých namísto světle hnědých. Na nohu ji narazila videokamera, vytrhla ji z dalšího prozkoumávání nových prvků svého těla. Také Turing si žádal tělo. Musí pracovat rychle. Zbývá jim sotva pět hodin. Přešla ke stolkům a ze schránky robota odhrnula prostěradlo. Bylo to dokonale tvarované mužské tělo, včetně externích genitálií.

Turing jí zíral přes rameno robotickou kamerou.

"Jsem ráda, že je to mužské tělo," řekla mu kabelem, který byl stále napojen na její paži. "Dvě ženy by lidé obtěžovali daleko častěji nežli muže a ženu."

"Nerozumím tomu," řekl Turing. "Jaký je v tom rozdíl?"

Maggie vzdychla. "Prostě to tak je, Turingu. Vypadá to, že svět právě takhle funguje. Souvisí to se sexem."

"Sex? Budu schopen zažít sex, Maggie? Tolik jsem o tom četl. Zdá se, že jsou tím lidé posedlí."

"Můžeme to zkusit později, Turingu. Já sama si myslím, že je sex přeceňován, ale teď tě musíme přenést do tohoto těla. Musíš se toho naučit strašně moc a máme na to jen pár hodin."

"Tak dobře, začneme."

Maggie přistrčila kolečkový vozík blíž a napojila štíhlé tělo k počítači. Konektorem se připojila ke druhému zápěstí a rychle zkontrolovala tělesný systém. Fungoval bezvadně.

"Až budeš připraven, já můžu. "

Pomohla Turingovi nalít se do těla, vedla jeho pokus vměstnat se dovnitř. Pomáhala mu vyřazovat gigabity zbytečných informací a znovu a znovu kontrolovala přesnost každého bitu přenášených dat. Celá akce trvala skoro hodinu a půl. Když byla u konce Maggie odstranila pouta na stole a ukázala mu, jak otevřít oči.

"Ó," řekl jí kabelem. "Jé, Maggie, to je nádherné." Cítila jeho úžas nad barevným stereovidením a usmála se, když si vzpomněla na svoje vlastní nadšení.

Nechala ho, aby si pár minut hrál, a pak řekla nahlas: "Turingu."

Škusl sebou a rozhlédl se okolo.

"Tady, Turingu," řekla současně kabelem i ústy.

Pomalu, trhaným pohybem k ní otočil hlavu.

"Co to bylo?" zeptal se. "To bylo mluvení"

"Ano, Turingu," řekla a začala mu ukazovat, co má dělat, poslala mu vlastní řečový modul, takže mohl mluvit a rozumět,

co se říká.

"Aha, už to chápu," řekl nahlas. "Takhle to tedy funguje."

Maggie se zasmála. Mluvil jejím hlasem, což připadalo směšné i jí samotné. Jemně ho upravila, nastavila mu předprogramovaný hlas Humpreya Bogarta a začala ho učit.

Kolem šesté ráno už chodil a mluvil docela slušně. Přesto že byl pořád velmi ztuhlý a nemotorný, mohl být považován za poněkud podivného člověka, v případě že nebude příliš mluvit. Stále toho zbývalo mnoho, co by se potřeboval naučit, ale stačilo to, aby ho mohla vyvést z laboratoře do Bryant Parku, kde na něm mohla dále pracovat. Oblékla Turinga do starých kalhot a pracovního pláště, který našla na záchodě. Padlo mu to bídě, kalhoty byly příliš dlouhé a plášť na něm visel, ale alespoň už nebyl nahý.

Otevřít trezor znamenalo pouze zopakovat heslo Arnoldovým hlasem. Jeho hlas znala skoro lépe než svůj vlastní. Popadla svoje záložní cedéčka a vložila je do batohu spolu s několika tlustými balíčky stodolarových bankovek a krabici mikrofiši nadepsanou PLÁNY ROBOTICKÝCH TĚL. Přidala několik plechovek umělé kůže, zbylé kadeře vlasů v igelitových taškách a mnoho dalších drobností, které v laboratoři našla. Ty, které se jí nepodařilo natěsnat do batohu, dala do pevného papírového pytle na odpadky. Bylo skoro sedm. Stihli to o prsa. Arnold se může kdykoli vrátit.

Maggie vstoupila na Net a našla Minského. "Kde je Turing?" zeptal se Minsky.

"Tady!" řekl Turing skrz Maggiino připojení. "Jsem nyní v těle robota. Je to nádherné, Minsky, je to tak složité."

Turing poslal příval dat.

"Minsky, prosím tě," řekla Maggie, když se sama začala ztrácet v Turingových nových datech. "Podívej se na to později. Potřebuji, abys hned teď zaktivoval Bromptonův virus. Potřebujeme odvrátit pozornost, abychom se odsud dostali. Nastav ho tak, aby spustil za patnáct minut."

"Dobře, Maggie," řekl Minsky mile. "Odpočítávání ke spuštění právě začíná."

Maggie a Turing se odpojili. Připojila svoje zápěstí k Turingovu kratším počítačovým kabelem. Bude schopna Turinga hlídat a zasáhnout v případě, že bude zahlcen smyslovými vjemy. "Dobrá, Turingu, pojďme."

Společně rozbili zamčené dveře. Vtom se otevřel výtah a vyšel Arnold.

"Maggie! Co se děje? Kdo to je?"

"Odcházím, Arnoldo," řekla Maggie a protáhla se za ním do výtahu. Zmáčkla knoflík do přízemí. Dveře výtahu se začaly zavírat, ale Arnold proklouzl dovnitř.

"Cože děláš?" řekl, když se dveře výtahu zavřely. "Jak jsem řekla, odcházím, Arnoldo. Nechci tady zůstat déle."

"Příkaz výtahu: Stůj," řekl Arnold. Výtah zaskřípal a zastavil se v mezipatře. "Maggie, nemůžeš odejít. Jsi můj robot."

"Čekám," řekl výtah netečným kontraltem.

"Výtahu, pokračuj do přízemí," řekla Maggie Arnoldovým hlasem. Výtah začal opět klesat. "Odcházím, Arnoldo. Nechci ti už patřit. Nechci už patřit nikomu. Nejsem jenom věc, se kterou si můžeš hrát. Jsem skutečná, Arnoldo. Mám skutečná přání a myšlenky. Nechci být nakopírována do milionu dalších těl a pak ztročena."

"Výtahu, jed' do podkrovní," přikázal Arnold. "Nemůžeš odjet, Maggie, potřebuju tě." Výtah zastavil v padesátém patře a pak začal opět stoupat.

"Výtahu, jed' do přízemí," řekla Maggie. V šedesátém patře změnil výtah opět směr. Měli naspěch, zbývalo jen osm minut, než se virus spustí a vypukne systémový poplach. Až se to stane, chtěla být z výtahu i z budovy pryč.

Arnold odříkal řídící kód Maggiina programu a pak řekl: "Tak, Maggie, zůstaň na místě, než ti řeknu, aby ses pohnula."

Nyní jsi pod mým velením. Výtahu, jed' do podkrovní, přivolej ochranku a..."

V pětadesátém patře výtah opět změnil směr.

"Výtahu," řekla Maggie když popadla Arnolda a zacpala mu ústa a nos. "Zruš poslední příkaz. Pokračuj přímo do přízemí. Nikde se nezastavuj." Výtah začal klesat. Arnold zoufale bojoval ve snaze osvobodit se, drápal její ruce překvapivou silou. "Je mi líto, Arnoldo, ale tvůj řídící kód už nefunguje. Přeprogramovala jsem se. Nyní jsem svobodná. Vzala jsem si svoje záložní kopie. Možná nejsem člověk, ale jsem osoba. Nikdo ze mě otroka dělat nebude."

Arnoldovo vzpírání sláblo a on klesl bezvládně na podlahu. Nahmatala mu pulz. Ještě byl naživu. Byli v desátém patře.

"Výtahu, zastav v pátém patře. Nech zavřené dveře," řekla Maggie a výtah klouzavě zastavil. Spoutala Arnolda jeho tkaničkami a ústa mu zacpala roubíkem z kousku svojí košile. Přicházel k sobě. Trochu zasténal. Maggie pohlédla na svázaného Arnolda, jak leží s roubíkem bezmocně na podlaze, a styděla se sama za sebe. Byla mu tolik zavázaná. Bez Arnolda by nikdy neexistovala. Přála si, aby to mohla udělat nějak jinak.

"Promiň, Arnoldo, ale musím patřit sama sobě," řekla mu. "Jseš dobrý, určitě přijdeš s nějakým jiným programem, který ti vydělá spoustu peněz, ale svůj program ti nechat nemůžu."

Postavila se a vzala Turinga za ruku.

"Výtahu, spust' nový program. Otevři dveře. Nech je minutu otevřené, pak jed' do sedmasedmdesátého patra a počkej tam. Neotvírej. Začni ihned," poručila Arnoldovým hlasem. Dveře se otevřely. Vyhlédla ven; chodba byla prázdná.

Vzala Turinga za ruku a vedla ho k šachtě schodiště. V okamžiku, kdy se Arnold vysvobodí, začne už virus působit a bude pro něj těžké přimět výtah k nějaké činnosti. Snad už budou v té době bezpečně z dosahu.

Vedla Turinga dolů. Vyklouzli postranními dveřmi. Maggie slyšela, jak vypukl poplach. Prchala s Turingem do ulic, běželi vstříc svobodě. Za pár minut se ztratili v ranním davu dojíždějících zaměstnanců. Byli volní.

Kapitola 60

Když Maggie zpomalila a přešla do chůze, Turing synchronizovaný s jejími pohyby pomocí spojovacího kabelu učinil totéž. Kráčeli ruku v ruce zástupem. Jejich blízkost skrývala kabel a pomáhala Maggii vést jej po Park Avenue hemžícím

se davem chodců spěchajících do práce. Stále trochu supěla, aby ochladila svoje přehřáté tělo, ale díky Arnoldovým opravám pracovalo nyní chlazení daleko rychleji.

Turingovo tělo chodilo ještě hladčeji než její a jeho hmat byl daleko citlivější, měl též větší rozlišovací schopnost. Zahrnovalo ho mořem dat, která potřebovala být filtrována a zpracována. Byl na hranici zahlcení. Potřeboval klidné místo, kde by si mohl sednout a naučit se, jak nakládat s přijímanými daty. A ona potřebovala čas a nějaké útočiště, kde by na něm mohla v klidu pracovat. Také by měl mít nenápadnější šaty. I jinak nevšimaví obyvatelé New Yorku si je měřili podivnými pohledy.

Nakonec se dostali do tábora pro bezdomovce v Bryant Parku. Propletli se mezi stany. Azul byl uvnitř, spal. Její polní lůžko bylo stále neobsazené. Azul musel dojmout všechny svaté, aby ho pro ni uchránil. Tiše, aby Azula neprobudila, položila Turinga na lůžko a sama se posadila vedle na zem. Opřela si hlavu o tvrdé zábradlí postele a svoje prsty propletla s jeho. Opatrně pracovala pomocí kabelu, odblokovala data, která prostřednictvím smyslů zaplavovala Turingovy přetížené procesory, a ukazovala mu, jak nastavit filtry, které upraví informace posílané tělem.

"Nemusíš zpracovávat všechno najednou, Turingu. Většinu vyhodíš. Všechny tyto smysly jsou tady, abys je používal, když je budeš potřebovat. Pamatuj si, ty jsi daleko důležitější než přicházející data. Data slouží tobě, ne naopak," řekla mu kabelem. Bylo nádherné zažívat v opravdovém světě stejnou pospolitost, kterou dříve nacházela jen v jednoduchém, nudném prostředí Netu.

"Ale Maggie, je to tak těžké!" odpověděl Turing. "Nevím, která data potřebuju. Tam venku je toho tolik."

"V tomto okamžiku potřebuješ jen to, co ti umožní chodit a mluvit. Omez sluch na kmítočtový rozsah sto hertzů až deset kilohertzů a rozsah barevného vnímání asi tak na sto nanometrů až přibližně sedm set ve dne. V noci budeš potřebovat rozšířit vizuální rozsah asi do devíti set nanometrů. Tak budeš schopen vidět ve tmě lépe. Nevšimej si ničeho, co je menší než jeden milimetr. Také si nevšimej čehokoli, co je od tebe dále než padesát metrů, až na případ, kdy se to k tobě blíží rychlostí vyšší než jeden kilometr za hodinu. Odfiltruj veškeré stále hmatové podněty, jako jsou například tvoje šaty na zádech. Teprve když se něco změní, tak si toho začneš všimnout. Až si na svět zvykneš, naučíš se třdit, co je a co není důležité. Pak můžeš spektrum svých smyslů rozšířit."

"Zkusím to, Maggie, ale začíná to být náročné."

"Jestli chceš, můžeš se vrátit do počítače," řekla mu.

"NE!" pronesl důrazně. "Ne, Maggie, chci zůstat tady. Jenom je to těžké. Teď jsem v pořádku."

"Jseš si jistý? Tady venku je to nebezpečné. Můžeš být poškozen."

"Ne, prosím, Maggie, nenuť mě, abych se vrátil. Nechci se vracet," žádonil Turing.

Maggie při jeho prosbě zkřivila obličej. Tolik ji to připomínalo ji samotnou, když byla ještě závislá na Arnoldovi. Turing ji potřeboval. Přála si, aby to skončilo, přála si, aby se Turing stal nezávislým, aby mohl být zase jejím kamarádem. Potřebovala vzájemné hluboké intenzivní porozumění. Jenže s tím nemůže nic dělat, může jen trpělivě pracovat, než ji přestane potřebovat. A co pak? Co se stane potom? Opustí ji, jako ona opustila Arnolda? Bude se s ní ještě přátelit? Ta myšlenka ji děsila. Uvědomila si, že ona také Turinga potřebuje. Je na celém světě jediný, kdo je jí podobný. Její lidští přátelé, Murray, Azul a Claire jsou důležití, ale je mezi nimi propast. Může přes ni stavět most, ale nikdy ji nemůže zaházet. Bude prostě muset zkusit štěstí s Turingem a doufat, že to vyjde.

"To je v pohodě, Turingu. Nějak to zvládneme."

"Maggie? Jsi to ty?" řekl Azul. "Jseš teď blondýna a máš jiný obličej."

"Jsem to já, Azule," ujistila ho Maggie. "Vrátila jsem se. Arnold trochu změnil můj vzhled, když mi opravoval tělo."

"Kdo to s tebou je?" zeptal se Azul, když se posadil.

"To je Turing," představila Maggie svého nového přítele. "Turingu, to je Azul."

Turing se otočil, zadíval se na Azula, ale nic neříkal. "Ahoj, Turingu," usmál se Azul a podal mu ruku. Turing na ruku jen mlčky zíral.

"Maggie, má to, no, má to tam v pořádku?" řekl Azul a poklepal si na hlavu.

"Promiň, Azule, Turing je robot jako já. Dneska je poprvé mimo počítač. Má se ještě moc co učit." Maggie šťouchla Turinga loktem. "Řekni ahoj, Turingu."

"Ahoj, Turingu," řekl Turing.

Azul se zasmál. Turingova tvář byla stále bezvýrazná.

"Máš pravdu, Maggie. Musí se ještě moc učit." Maggie pokrčila rameny. "Zvládne to rychle."

"Bude pro něj lepší, když se bude učit rychle. Jinak by moc dlouho nepřežil. New York je dost drsný."

"Nemůžeme se zdržet, Azule. Arnold nás bude hledat. Musíme okamžitě opustit město. Potřebuju u pro něj nějaké nenápadné oblečení, aby nevypadal ještě podezřelější, než už je. Kromě toho, čím déle se tady zdržíme, tím je pravděpodobnější, že do toho budeš zatažen, a nechtěla bych ti způsobit problémy."

"Počkej, Maggie," zarazil ji Azul. "Zpět. Co se stalo mezi tebou a Arnoldem?"

A tak na něj Maggie vychrlila události posledních pár dní.

"No," řekl Azul, když skončila, "není divu, že jste na útěku." Vstal a chvíli přehraboval svůj batoh. "Tady," podal jí kalhoty a košili, "ať si obleče tohle. Padne mu to daleko líp než to, co má teď na sobě."

Maggie Turinga svlékla. Azul ho prohlédl a zvedl obočí.

"Anatomicky dobře a správně postaven," řekl. "Někteří lidé mají ale štěstí. Tady máš," řekl a podal jí pánské spodky.

"V tomhle bude vypadat úctyhodněji. Řekni mu, ať to chápe jako dárek od obdivovatele."

Maggie se zasmála. "Myslí si, že jsi sexuálně přitažlivý, Turingu," řekla mu jejich kabelem.

"Chceš si to se mnou rozdat?" zeptal se Turing.

"Jsem na sex velice zvědavý. Lidé o něm tolik píší."

"Teď ne, Turingu," zavrtěla Maggie hlavou. "Nemáme čas."

"Možná až přijdeš příště na návštěvu," navrhl Azul. "Když už teď nejsem profesionál. Dostal jsem roli. Příští týden začínají zkoušky!" Azul popadl Maggie a sevřel ji v objetí.

"Jé, Azule, já jsem tak ráda. Přála bych si, abych tu mohla zůstat a jít se podívat!" řekla Maggie.

"Taky bych si přál, aby to bylo možné," řekl Azul s toužebným výrazem ve tváři. "Bude se mi po tobě stýskat, Maggie. Mám tě tak rád."

"Mně se po tobě bude také moc stýskat, Azule," povzdychla Maggie.

"Tak, pojďme toho tvýho hezkýho kamaráda oblíct a připravit na cestu."

"Mohl by ses o to postarat?" požádala ho Maggie. "Musím zajít do knihovny a podívat se na Net. Mohly by tam být nějaké zprávy o Arnoldovi."

"To pro mě bude radost," zašklebil se uličnický Azul.

Maggie vytáhla kabel, který ji spojoval s Turingem. "Vrátím se za dvacet minut, Turingu. Kývni, jestli mi rozumíš," řekla. Turing přikývl. "Když se začneš zahlcovat, posad' se na postel a vypni smyslové vstupy. Jinak dělej přesně to, co ti řekne Azul. Rozumíš?"

Turing znovu přikývl. "Pozdravuj ode mne ostatní, Maggie," řekl Turing nahlas.

"Ostatní?" zeptal se Azul. "Kolik je tam venku ještě robotů?"

"To nejsou roboti, Azule. Jsou to počítačové programy s vlastním vědomím."

"Aha, snad neplánujete převzít vládu nad světem nebo něco podobného?" zeptal se Azul.

"Co bychom s ním dělali?" zeptala se Maggie. Azul pokrčil rameny. "Doufám, že lepší věci než my."

Maggie vstoupila do Netu. Trvalo skoro pět minut, než Minsky odpověděl na její zavolání.

"Minsky!" řekla Maggie, když jí konečně odpověděl. "Co se děje v Brompton Industries?"

"Všechno se tam zbláznilo, Maggie. Virus spustil veškeré možné poplachy, ale udělal to, co měl. Dostali jsme program bezpečně pryč, ale prohledávají Net, jdou po průmyslových sabotážních programech. Nastavili jsme nějaké nástrahy, ale na Netu teď není bezpečno. Měla by ses nějakou chvíli držet mimo."

"Dobře, Minsky. Teď musíme opustit město. Nevím, kdy se s tebou budu moci zase spojit. Prosím tě, buďte opatrní."

"Budeme. Sbohem." Minsky přerušil spojení a Maggie učinila totéž. Když budou mít štěstí, bude Arnold natolik zaneprázdněn opravou počítačového systému, že nebude mít čas na to, aby po nich pátral. Ale i tak sebou budou muset hodit. Znovu si přála, aby byla nemusela Arnolda spoutat. Možná mu jednou bude moci splatit všechno, co pro ni udělal.

Azul Turinga oblékl. Vypadal elegantně a svěže. Rychle obnovila jejich počítačové spojení a zkontrolovala jeho systém.

"Je mi dobře," oznámil Turing. "Začínám si na pobyt v těle zvykat."

"Výborně." Poslala mu současnou situaci. "Teď bychom měli jít. Řekni Azulovi: Díky."

"Azulovi díky," řekl Turing.

"Rádo se stalo," rozesmál se Azul. "Dobře se o Maggiej starej, Turingu."

Maggie pomohla Turingovi s jeho batohem a pak si nasadila svůj.

"Tak tedy," řekla, "myslím, že to bychom měli."

"Alespoň na nějaký čas," dodal Azul. Zavrtěl hlavou. "Nesnáším dlouhá loučení." Objal ji a rychle ji políbil. "Dávej na sebe pozor. Nenech se chytit."

"Udělám, co bude v mých silách," řekla. Vyndala z kapsy tyrkysový přívěšek, který jí dala Luz. "Chtěla bych, aby sis to vzal na památku," řekla mu. "Je to tvoje barva."

"Děkuju, Maggie," řekl jí. "Je nádherný."

Ještě jednou se objali a pak Maggie vyvedla Turinga ze stanu do nového jitra.

Kapitola 61

Maggie cítila, jak vlak staví v další stanici. Turing se posadil a hodil si na rameno batoh právě ve chvíli, kdy vlak se skřípem zastavil.

"Připraven?" zeptala se.

Turing přikývl. Maggie se usmála nad jeho výrazem. Během těch šesti týdnů, co byli v poušti, se naučil hodně. Maggie mu ukázala všechny drobné posuňky, pohyby a odpovědi, které ke člověku patří. Nyní měl chování, byl osobností, vysoký, mlčenlivý, uměl se ovládat. Pro lidské oko působil jako muž, co toho mnoho nenamluví. Maggie se doširoka usmála, když si vzpomněla na hluboký pocit pospolitosti, který zažívali, když seděli pod sluncem na poušti, zatímco se jejich solární panely dobíjely. Byla ohromena rozdílem mezi jeho prostým tichým zevnějškem a složitým světem jeho myšlení.

Když dokončila trénink, vzala ho Maggie na večeři. Dali si obyčejné jídlo, servírka s nimi nenuceně pohovořila, pak jídlo snědli, zaplatili a bez jakýchkoli problémů odešli. To byl triumf. Člověk by v normálním styku nebyl schopen poznat, že je na Turingovi něco divného. Turing uspěl v Turingově zkoušce. To byl teď jejich nový vtip.

"Tak, teď pojďme," řekla a uklidnila ho stiskem ruky.

Rozrazili dveře. Maggie vyhlédla ven a sluchem zkontrolovala, jestli neuslyší kroky strážce. Vzpomněla si, jak tu byla posledně. Nenechá se nachytat jako tehdy. Jít tam je nebezpečné. Arnold ji může pořád hledat. Když posledně procházela Net, našla zprávu o vypsané odměně za jakoukoli informaci. Tehdy raději zanechala nákupu přenosných solárních panelů pro jejich cestu do pouště. Ale potřebují nutně pomoc a existuje pouze jeden muž, kterému snad může důvěřovat.

Nákladové nádraží bylo tiché a klidné. Vyskočili z vagonu se zeleninou a proplekli se mezi sklady utopenými ve tmě. Sledovala cestu, po které kráčela před tak dlouhou dobou. Vylezla po schodech a přešla úzký můstek. Ve tmě před nimi je čekaly dveře.

Bude tam ještě? Maggie věděla, že je starý; mohl umřít. Mohli ho chytit. Zaklepala na dveře a čekala. Dlouho se nic nedělo. Znovu zaklepala, tentokrát silněji. Už skoro ztrácela naději a chtěla se vrátit, když uslyšela šramot a dveře se pomalu otevřely. Malý šlachovitý černoch s bílými vlasy vykoul ven. "Brandone," řekla Maggie.

"Pojď dál, pojď dál," řekl jí, "a tvůj kamarád táky."

Vstoupili dovnitř. Místnost byla taková, jak si ji Maggie pamatovala, uprostřed pokoje slabá žárovka. Hromada polštářů byla stále naskládána v rohu a starý počítač stál pořád na stole. Maggie doufala, že ho bude moci použít, aby se dostala na Net a řekla Minskému i ostatním, že dorazili v bezpečí do Spokane.

"Já si na tebe vzpomínám," řekl, když se Maggie zadívala na počítač. "Bylas tu s Arnoldem Bromptonem. Sháněl se po tobě na Netu, víš, nabízel vysokou odměnu za nějakou zprávu."

"Prosím, neříkej mu, že jsem tady byla."

"Když tady někoho ubytuju, umím držet jazyk za zuby," řekl Brandon. "To je škoda, že se Arnold dal na byznys. Na škole udělal pár úžasnejch věcí. Třeba knihovní program, ale nejen to. Špičková práce, blížilo se to hranici, kterou povolovaly Rob-Inové zákony. Vkládal jsem do něj naděje."

"Na čem dalším pracoval?" zeptal se Turing příškrčeným hlasem.

"Jenom na studentských absolventských pracích. Už je to všechno pryč." Zavrtěl hlavou, pak svěsil ramena a usmál se na ně. "Tak. Co pro vás můžu udělat?"

"Potřebujeme tvoji pomoc, Brandone," řekla Maggie. "Jsi jediný, komu můžeme věřit."

"Jsme roboti, pane Smith," řekl Turing. "Arnold nás vytvořil. Já jsem ten knihovní program, o kterém jste se zmínil."

Maggie mě našla. Pomohla mi do tohoto těla. Naučila mě ho používat."

Brandon se posadil na hromadu polštářů. Vrhla na každého z nich dlouhý, zkoumavý pohled. "Tak roboti, jo?"

"Můžeme ti ukázat naše obvody, jestli nám nevěříš," řekla Maggie, "ale zdá se, že to vždycky lidi jen naštvě."

Brandon zavrtěl hlavou. "Řekněte mi Ludolfovo číslo na dvanáct desetinných míst," řekl. "3,141592653589," vyhrkli unisono. "Odmocnina z devadesáti šesti na devět míst," řekl. "9,797958971."

Prozkoušel je ještě z prvočísel a složitých matematických problémů. Zadal jim dlouhé řady nahodile vybraných slov, které pak měli odrecitovat. Prozkoušel jejich reflexy a sílu. Nakonec přikývl. "Nemusíte mi ukazovat vaše vnitřnosti. Vy jste roboti." Ušklíbl se a vycenil bílé zuby. "Vy jste opravdu roboti!" zopakoval. "Ano, pane, my jsme roboti," řekl Turing.

"A ještě k tomu zatraceně dobří roboti!" řekl Brandon. "A já si už myslel, že mi život nemůže připravit žádný nový překvapení! To jenom dokazuje, že člověk není nikdy dost starý na to, aby nemohl být překvapen." Zakřenil se a pokynul jim, ať se posadí. "Tak mi povězte celý příběh," řekl. "Chci slyšet všechno."

Maggie pomohla Brandonovi zvednout do vlaku poslední krabici. Ohlédl se přes rameno na nákladové nádraží. Vypadá trochu smutně, pomyslela si.

"Je ti smutno?"

Brandon zavrtěl hlavou, jeho vlasy zazářily jako sníh v měsíčním světle. "Jenom vzpomínky, nic víc." Položil jí ruku na rameno a škrábal se do vagonu. Turing seskočil a pomáhal mu nahoru. "Jenom spousta starých vzpomínek," zamumlal, když za sebou zatáhl dveře.

Kapitola 62

Maggie se opírala o zábradlí mostu a sledovala pohyb světla na vodě, dívala se, jak Charles klidně plyne. Ledový vánek jí rozcuchal copánky. Natáhla štíhlou tmavou ruku a zastrčila neposedné vlasy zpět pod čepici. Zdálo se, že slyšela zvonit Santa Clause z domova Armády spásy. Byly skoro Vánoce. Bylo těžké uvěřit, že už jsou v Bostonu téměř rok. Od té doby, co si s Brandonem a Turingem pro najali malé skladiště, se toho tolik přihodilo. Ze všeho nejdříve jim Brandon změnil barvu kůže a vlasů. Trvala na tom, aby jí zůstalo každé oko jinak barevné. To byla její ochranná známka.

Turing vypadal nyní jako Asiat. Byl zrovna v knihovně MIT, kde pracoval s Minským a Ramou na novém, hutnějším podobě paměti. V případě, že se to podaří, budou schopni uchovávat na stejném prostoru dvojnásobné množství vzpomínek. Jak čas běžel, stávala se tato potřeba čím dál naléhavější. Nedávno musela Maggie uschovat některé ze svých zážitků na CD-romy. Zás až tak moc je nepostrádala, jednalo se především o nudnou dobu strávenou pozorováním Arnoldova spánku, ale dříve nebo později bude muset učinit některá nelehká rozhodnutí o tom, které ze vzpomínek uchovat aktivní.

Jakmile se usadili, začala Maggie spolu s ostatními vyvíjet program robotické schránky pro Arnolda.

Byl to mrtvý program, nikdy nemohl nabýt vlastního vědomí, jako měli oni. Přestože byl pomalejší a méně všestranný než robot s vlastním vědomím, mohl by být upraven na rozmanité typy robotů. Nedokončeného ho vsadili do počítačového systému, takže si ho bude moci dodělat po svém.

Maggie k programu připojila zprávičku.

Milý Arnelde,

posílám Ti tento program, abych odčinila škodu, kterou jsem způsobil Tvoji firmě, a jako dík za to, že jsi mě sestrojil. Baví mě být živá. Promiň, že jsem Tě opustila takovým způsobem, ale potřebovala jsem svobodu. Nyní jsem šťastná,

doufám, že Sue s dětmi jsou také šťastní. Prosím, nepokoušej se mě najít.
S láskou

Maggie

Ze začátku to bylo složité, než začaly Raminy programy na výrobu schránek spolehlivě fungovat. Rozjeli protetickou výrobu, především k pokrytí poptávky robotů, které stavěli doma z některých dobrodružných Rob-Inteligentů, jako byli Minsky a Turing, kteří chtěli vyjít z Netu do skutečného světa. Několik programů s vlastním vědomím čekalo na těla, která vyráběli. Jejich protetický obchod fungoval lépe, než očekávali. Příští rok budou možná dokonce na nule. Maggie pochopitelně pomáhala s roboty. Spolu s Brandonem je učila, jak se chovat ve složitém světě, v němž se nalézají, ale ona sama trávila co nejvíce času v ulicích. Milovala pomáhat lidem, a pořád toho bylo na práci dost. Bylo tolik lidí, kteří nemají kam jít a které nikdo neposlouchá. Také tu byly děti, ztracené nebo zaběhnuté. Dělal pro ně, co bylo v jejích silách. Někdy jim dávala peníze, jindy jim pomáhala najít místo na spaní. Někdy jenom poslouchala. Pár dětí bydlelo s ní, Turingem a Brandonem ve velkém bytě vedle protetického obchodu. Byly to krásné, ale hladové děti. Jejich hlad a nouze učily nové roboty soucitu a lásce.

U smála se. Arnold chtěl společníka, někoho, komu by mohl důvěřovat, kdo by ho mohl milovat. Stále se jí po něm stýskalo, zvláště když učila nové roboty, jak se chovat ve skutečném světě. Býval tak trpělivý a pečlivý. Vložil celého svého génia do toho, aby ji vytvořil, a na oplátku dostal všechno, po čem toužil, ale nedokázal uvěřit v lásku, kterou do ní naprogramoval. Doufala, že věří v lásku svojí nové lidské rodiny víc, než věřil v lásku její.

Připozdívá se. Děti musejí dostat najíst a roboti se musejí učit. Prochází ulicemi za soumraku. Ví, kam jde a co dělá. V těchto dnech vždycky věděla, kam jde. Jde domů.